

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Higgins_Jack-Pripitek_se_satanasem.PDB

PDB Name: Higgins_Jack-Pripitek_se_satana

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 18.11.2003

Modification Date: 18.11.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Přípitek se satanášem

Jack Higgins

Denise

Té nejlepší ze všech děvčat

BELFAST

1985

PRVNÍ

Hustý déšť vyhnal všechny živé tvory z Belfast Lough. Jedině on však právě zahnul dolů do města, odkud se temnotou noci neslo třeskání výstřelů. Pak se dokonce ozvala i silná exploze. To ale nijak tohoto malého muže, jen něco málo přes sto šedesát centimetrů v džínsech a námořnickém gumáku, s kšiltovkou na hlavě a mariňáckým báglem přes rameno, neodradilo. Klidně přeběhl náměstí. Nápis sice honosně hlásal, že má před sebou Albert Hotel, ale šlo spíše o omšelý penzion pro zchudlé námořníky. Kdysi ho jeho majitelé postavili docela jednoduše; propojili tři viktoriánské terasové domy dohromady. Přední dveře byly otevřené a v nich postával malý plešoun s novinami v ruce. Vyhlížel hosty. A znovu se kdesi ve městě ozval další výbuch. "Proboha!" ulevil si recepční. "Kluci mají dneska v noci zase náladu."

Námořník se zastavil pod schody a houknul na něj. "Zamluvil jsem si tu telefonicky pokoj. Jmenuju se Keogh." V jeho hlase zněla čistá angličtina, jen se sotva znatelným belfastským přízvukem.

"Ehmm... jo... Pan Keogh. Právě vás pustili na břeh, co?"

"Dalo by se to tak říct."

"Prima, tak pojd'te z toho deště a já vás ubytuju."

V ten samý okamžik kolem hotelu prosvíštěl pruhovaný landrover a za ním hned druhý. Tři parašutisté se krčili vzadu za řidičem. Byli to mladí, ke všemu odhodlaní muži v červených baretech a maskáčích s poloautomatickými puškami v rukách. Vozy zmizely v kapkách nočního deště na druhé straně náměstí.

"Proboha!" prohodil stařík znovu a vešel dovnitř. Keogh ho následoval.

Uvnitř to rozhodně luxusně nevypadalo. V čtvercové hale stál recepční pult a úzké schodiště do pater. Bílá barva na stěnách už dávno zežloutla, tapety vybledly. Ani vlhké skvrny se nedaly přehlédnout.

Stařík předsunul před hosta registrační lístek. "To víte, předpisy. Domácí adresa, kam máte namířeno. Znáte to."

"Mně to nevadí." Keogh rychle vyplnil dotazník a vrátil registrační lístek recepčnímu.

"Martin Keogh, Wapping, Londýn. No, v metropoli jsem už nebyl celé roky."

"V Londýně to docela ujde." Keogh vytáhl balíček cigaret a jednu si zapálil.

Starý recepční sňal z desky klíč. "Aspoň tam nemáte po zuby ozbrojené paragány, co se prohánějí po ulicích. Jsou to stejně blázni. Sedí si v autě, jako by se nechumelilo, dokonce i když venku prší. Terč k pohledání. Hotová sebevražda."

"Snad ani ne," namítl Keogh. "Je to starý výsadkářský trik, který se používal už v Adenu. Jezdí ve dvojicích a vzájemně na sebe dávají pozor. Mohou tak lépe reagovat na jakýkoli útok."

"Jak tohle můžete vědět?"

Keogh pokrčil rameny. "Všeobecné vzdělání, tat'ko. Můžu už dostat ten klíč?"

Ted' si teprve stařík všiml, že oči, které na něj hledí, nemají žádnou barvu a jde z nich chlad, jaký ještě nikdy nezažil. Recepční pochopil, že se toho námořníka bojí. V ten samý okamžik se však Keogh zářivě usmál a jeho osobnost se úplně změnila. Naklonil se k recepčnímu a klíč převzal.

"Máte tu prý útulnou kavárničku Regent?"

"Jo, to je pravda. Přímě přes náměstí, v Lurgen Street. Je blízko doků."

"Najdu to," řekl Keogh a zmizel v patře.

Najít pokoj mu také nedalo žádnou práci. Zámek ve dveřích si už také užil své. Keogh odemkl a vešel dovnitř. Pokoj byl malý a páchl zatuchlinou. Postel doplňoval šatník a jedna židle. V rohu stál koš na odpadky, na záchod a koupelnu host musel zapomenout. Nebyl tu dokonce ani telefon. Keoghovi to ale příliš nevadilo. S trochou štěstí tu nezůstane déle než jednu noc.

Postavil svůj tábornický bágel na postel a otevřel ho. Uvnitř měl toaletní potřeby, náhradní košile a pár knih. Odsunul je stranou, aby se dostal ke kartónové výztuži batohu, v které měl skrytou pistoli Walther PPK, pár nábojů a nový malý tlumič značky Carswell. Zkontroloval zbraň, nabil ji a zašrouboval tlumič na místo. Pak zastrčil pistoli do kapsy džínů.

"Tak synku, jdeme k Regentovi," řekl měkce. Když vycházel z pokoje, lehce si pohvizdoval.

Hned vedle recepčního pultu stála telefonní budka ve starodávném stylu. Keogh pokynul recepčnímu, vešel do ní a pečlivě za sebou zavřel. Vytáhl několik librových mincí a vyt'ukal číslo.

Jack Barry byl pohledný dlouhán, jemuž jeho obroučky brýlí z rohoviny dávaly dojem knihomola. Připomínal tak trochu ředitele školy, což ostatně docela sedělo, protože se touto profesí kdysi živil. Ted' už ale ne, ted' byl velitelem štábu prozatímní irské republikánské armády, známé jako IRA. Seděl vedle krbu ve svém dublinském domě a četl si noviny. Mobilní telefon měl neustále u sebe. Přístroj se rozezněl. Jack zvedl sluchátko. Jeho žena Jean ho ale hned usměrnila. "Nemluv moc dlouho. Večeře je na stole."

"Tady Barry."

Keogh přešel na irštinu. "To jsem já. Ubytoval jsem se v hotelu Albert jako Martin Keogh. Ted' jdu na rande s tou holkou."

"Budeš mít nějaké nepříjemnosti?"

"Ne, všechno jsem zařídil. Věř mi. Teď si zajdu do kavárny Regent. Patří jejímu strýci."

"Prima. Informuj mě. Volej, ale jen na mobil."

Vypnul telefon zrovna v okamžiku, kdy se už zase ozvala jeho žena. "Přijdeš už? Vystydne ti to." Poslušně vstal a zamířil do kuchyně.

Najít kavárnu Regent byla hračka. Jedno okno bylo zabeďněné, zcela očividně ho vyrazila tlaková vlna po nějakém výbuchu, zatímco druhé nabízelo dobrý výhled do interiéru hospůdky. Skoro nikdo tam nebyl, jen trojice mužů u jednoho stolu. U dalšího stolku se povalovala zpustlá ženská ve středním věku. Určitě to byla šlapka.

Dívce sedící na vysoké stoličce za pultem bylo právě šestnáct; věděl to, protože si o ní zjistil úplně všechno. Jmenovala se Kathleen Ryanová a starala se o kavárnu svého strýce Michaela Ryana, který se ve svém mládí proslavil jako protestantský pistolník. Kathleen byla malá černovlasá dívka se zlostnými očima nad vystoupilými lícními kostmi. Z obecného hlediska to rozhodně kráska nebyla. Měla na sobě tmavý svetr, manšestrovou minisukni a vysoké boty.

Keogh vešel dovnitř a naklonil se nad pult. "Je to dobrá kniha?"

Chladně se na něj podívala a ten pohled rozhodně neodpovídal jejímu mládí.

"Bezvadná. Půlnoční soud."

"A rozhodně v irštině, že?" Keogh se natáhl pro knihu a přesvědčil se, že se nemýlí.

"A proč by neměla být? Vy si myslíte, že protestanti by se neměli učit irsky? A proč ne? Toto je naše země, pane, a pokud patříte k Sinn Fein, nebo jste nějaký ten staromódní tradicionalista, pak bych ocenila, kdybyste vypadl a šel někam jinam. Katolíky tady nemáme rádi. Bomba IRA zabila na ulici mého otce, mou matku i mou ubohou sestřičku."

"Holka moje milá," usmál se Keogh a zvedl ruce nad hlavu v bezmocném gestu. "Já jsem obyčejný kluk z Belfastu, který se právě vrátil z moře a chce si dát jen šálek čaje."

"Nějak na Belfast nevypadáte. Vaše angličtina tak rozhodně nezní. Spíš Anglán."

"Jistě, protože můj otec mě odtamtud odvezl, když jsem byl ještě malý. V Anglii jsme pak žili dost dlouho."

Zamračila se, ale pak pokrčila rameny. "Tak dobře." Zvedla hlas. "Mary! Čaj pro hosta!" Potom se obrátila ke Keoghovi. "K jídlu už ale nic dostat nemůžete. Kuchyně je zavřená. Za chvíli zavíráme."

"Nevadí, dám si jen ten čaj."

O chvíli později se v kavárně objevila šedovlasá žena v zástěře a přinášela čaj v hrnku, který postavila před hosta na pult. "Mléko a cukr jsou tamhle. Poslužte si, prosím."

Keogh se obsloužil a zaplatil kovovou librovkou. Od servírky dostal hrst drobných. Dívka ho zcela ignorovala, popadla knihu a vstala. "Mary, jdu teď pryč. Zůstaň tady ještě hodinu a pak si jdi lehnout."

Kathleen zmizela vzadu.

Keogh si odnesl čaj ke stolku u dveří, posadil se a zapálil si cigaretu. Za pět minut se Kathleen Ryanová objevila znovu v baretu a starém přšplášti. Vyšla ven, aniž se na hosta podívala. Keogh si usrkl čaje, vstal a odešel.

Rozpršelo se. Kathleen se skloněnou hlavou přidala do kroku, když kráčela po nábřeží. Tři mladíci stojící ve dveřích nepoužívané barabizny z ní nespouštěli oči. Světlo uliční lampy jim dávalo dobrou příležitost si ji prohlédnout. Podobné typky najdete ve všech světových městech. Odpudivá zkažená zvířata v bundičkách a džínsech.

"To je vona, Pate," prohodil ten s baseballovou čapkou. "Jo, to je vona. Ta Ryanová štetka z toho pajzlu."

"To vím taky, ty magore," odsekl Pat. "Bud' zticha a vezmi ji pod krkem, až půjde okolo."

Kathleen Ryanová neměla o jejich existenci ani nejmenší tušení, protože stáli stranou a ve stínu. Bylo to jen krátké zasvištění nohou, které ji varovalo, ale bylo již příliš pozdě. Paže kolem krku ji už začala rdousit.

Pat vystoupil ze stínu a drbal se na bradě. "Vida, copak tady máme? Malou protestantskou štetku! Tys

ta Ryanová, vid'?"

Kathleen se pokoušela vyprostit, kopala kolem sebe a podařilo se jí zasáhnout grázla v baseballové čapce do holeně. "Nech mě, ty hajzle! Taigu, slyšíš?"

"Taig sice hajzl je," připustil Pat, "ale co my, mravní katoličtí chlapci!" Dal jí facku. "Odtáhneme ji do aleje. Nadešel čas, abychom ji naučili způsobům."

Nekřičela, protože to neměla v povaze, ale řvala. Vzteky a zuřivosti. Dokonce toho, kdo jí přikrýval rukou ústa, kousla.

"Děvko!" zařval Čepička a dal jí prudkou ránu do zad. Pak ji vlekli do aleje. Pršelo jako z konve. Pod lampou, co už dávno vyšla z módy, se válela hromada obalových krabic. I když se bránila, hodili Kathleen na jednu z nich a Pat jí začal zezadu vyhrnovat sukni.

"Nadešel čas, aby ses něco naučila," řekl úlisně.

"Kdepak, učit se budeš ty," ozvalo se za ním. Pat se otočil. Martin Keogh s rukama v kapsách gumáku se nebezpečně přiblížil. "Dejte ji dolů! Myslím to ztraceně vážně."

"Jdi se vycpat, hajzle!" ozval se Čepička. Pustil dívku a pokusil se dát Keoghovi pěstí. Ten ale chytil jeho ruku za zápěstí a zkroutil mu ji. Pak s ním mrštil tvář na zed'.

"Ty svině!" vykřikl třetí mladík a vrhl se na něj.

Keoghova levice vjela do kapsy a vytáhla walthera. Pak praštil rváče pistolí přes tvář. Pažba sklouzla od levého oka ke koutku úst. Nato Keogh zbraň znovu zvedl a vystřelil. Zakašlání výstřelu s tlumičem prořizlo zvuky padajícího deště.

Čepička klečel na zemi, další mladík si držel tvář a mezi prsty mu protékala krev. Pat stál opodál, tvář brunátnou hněvem, ale k ničemu se neodhodlal.

"Ty ztracená svině!"

"To už jsi říkal!" Keogh mu zamával před očima hlavní s tlumičem. "Ještě jednu nadávku a zabiju tě!"

Mladík ztuhnul. Kathleen Ryanová si stahovala sukni. "Holka, vrať se do kavárny. Přijdu za tebou," prohodil Keogh skoro mile.

Kathleen na svého zachránce jen váhavě pohlédla, pak se ale přece jen rozběhla alejí.

V dopadajícím dešti bylo slyšet jen sténání zraněných. "Proč jsi to udělal? Tohle jsme si nedomluvili!" zuřivě vykřikl Pat.

"To tedy ne," přikývl Keogh. "Říkal jsem vám, že ji máte vystrašit, a já ji jako náhodou zachráním."

Zapálil si cigaretu. "A vy tohle? Co to mělo být? Skupinové znásilnění?"

"Vždyť je to protestantská děvka. Komu na ní záleží?"

"Třeba mně," odsekl Keogh. "Přestože jsem katolík. Zato vy nám rozhodně dobré jméno neděláte!"

Pat se na něj vrhl. Keogh uskočil a vrazil mu koleno pravé nohy hluboko do zad. Pat zůstal ležet na mokré zemi a sténal.

"Chlapče, potřebuješ lekci," klidně podotkl Keogh.

Přiložil ústí walthera k mladíkově stehnu a zmáčkl spoušť. Tiché plesknutí vzápětí přešlo k bolestivému Patově výkřiku.

"Neboj se, nic to není," chlácholil ho Keogh. "Je to jen čistý průstřel masa, nic víc. Taky to mohla být kolenní česka."

Pat sténal a sténal. "Jdi do prdele!"

"Tam jsem byl už dávno," odvětil Keogh. Vytáhl z kapsy obálku a hodil ji na zem. "Je tam pět stovek, jak jsme se dohodli. Dost na to, jak jste se vyznamenali. Ted' se seber a jdi na ambulanci Royal Victoria. Na střelná zranění jsou tam největší experti na světě. Však mají dost zkušeností."

Pak se vzdálil. Už si zase pískal tichou melodií. Jeho postava zmizela v dešti.

Když se vrátil ke kavárně a podíval se dovnitř, přesvědčil se, že všichni zákazníci už odešli. Kathleen Ryanová se servírkou Mary stály za pultem. Dívka právě telefonovala. Keogh se pokusil otevřít, ale bylo zamčeno. Kathleen Ryanová se otočila, když uslyšela, jak někdo lomcuje klikou, a kývla na Mary, aby šla dveře odemknout.

Když Keogh vešel dovnitř, Mary se na něj obdivně podívala. "Řekla mi, co jste pro ni udělal. Bůh vám

požehnej."

Keogh si sedl na kraj stolu a zapálil si cigaretu. Dívka pořád visela na drátě. "Ne, už je to v pořádku. Je mi dobře. Budu v Drum asi za dvacet minut. Nevztekej se!" Zavěsila. Poté se obrátila ke svému zachránci. Na tváři se jí rozlil pokojný výraz. "To byl strýček Michael. Měl o mne starost."

"To je taky správné," přikývl Keogh. "Žijeme v podivných dobách."

"Vy vězně neberete, co?"

"Nechápu, co tím chcete říct."

"A taky nosíte walthera, že? Všimla jsem si dobře?"

"Pozoruhodný postřeh na tak mladou slečnu, jako jste vy."

"To máte tak, já se ve zbraních dost slušně vyznám, pane. Vyrostla jsem mezi nimi. Co jste udělal, když jsem utekla?"

"Řekl jsem jim, aby si šli po svých."

"Do nebe a s dírkou v hlavě?"

"Ne, ale na nejbližší ambulanci. Potřebovali lekci, tak ji dostali. Ten, co se choval jako jejich kápo, bude nějakou dobu chodit o berlich. Třeba vás tato informace uspokojí."

Zamračila se a ztmavly jí oči. "O co se tady hraje?"

"O nic. Jen se mi nelíbilo, jak se chovali. To je vše." Vstal a típl cigaretu. "Zdá se, že jste se už vzpamatovala, a tak taky půjdu svou cestou."

Otevřel dveře na ulici. "Ne, počkejte," vyhrkla. Otočil se a podíval se na ni. "Můžete mě doprovodit do hospůdky mého strýčka. Jmenuje se Orange Drum a leží na Connor's Wharf. Odtud je to asi půl kilometru. Jmenuji se Kathleen Ryanová. A vy?"

"Martin Keogh."

"Počkejte na mě venku."

Udělal to, co se po něm chtělo a pozoroval dívku, jak znova telefonuje. Pomyslel si, že už zase mluví se svým strýčkem. Za chvíli se k němu přidala. Tentokrát si vzala s sebou velký deštník.

Když jej otevřela, Keogh se k ní sklonil a poznamenal: "Nebylo by bezpečnější jet taxíkem?"

"Mám ráda noční města," usmála se a nabídla mu místo pod deštníkem. Zavěsila se do něho. "Tak námořník, říkáte?"

"Jen pár posledních let."

"Mariňák z Belfastu, kterého vychovali v Londýně a nosí walthera? Zajímavé." V jejím hlase zněly otazníky.

"Tohle staré město je v noci životu nebezpečné. Sama jste se přesvědčila."

"A taky pro vás, že? Proto nosíte tu pistoli. Aha." Zamračila se. "K Sinn Fein také nepatříte, protože jinak byste si na tu sebranku netroufl."

"Nepatřím nikomu, slečno." Zastavil se, aby si zase zapálil.

"Dejte mi taky jednu," požádala ho.

"Nedám, protože ještě pořád máte nejlepší léta před sebou. Kate, jste to ale zvědavá holka."

Obrátila se k němu a hodila po něm pohledem. "Jak jste mě to oslovil? Nikdo mi tak neříká."

"Ba ne, podle mě Kate docela sedí."

Právě procházeli po nábřeží zálivu, v němž byly zakotveny kontejnerové lodi. Zelená a červená výstražná světla nákladních plavidel blikala hluboko na otevřené moře.

"Tak jak je to s tou pistolí? Proč ji nosíte?" nedala se Kathleen odbýt.

"Proboha, vy jste vážně vlezlá. Už je to dlouho, ale kdysi jsem sloužil v armádě. Tři služební období jsem si odsloužil v tomto úchvatném městě, a tak se tady vždycky může najít někdo, kdo má dlouhou paměť a chuť mi zkomplikovat život."

"V jaké jednotce?"

"U výsadkářů."

"Nechcete snad říct, že jste se účastnil i Krvavé neděle v Londonderry?"

"Přesně tak. Už jsem ale říkal, že to bylo dost dávno."

Sevřela mu paži a přitiskla se k němu. "Bože, ale tenkrát jste těm z Sinn Fein ale dali na frak. Smažili se celý den. Kolik jste jich zabil? Třináct, přinejmenším?"

Přes dlážděnou ulici už bylo vidět rozsvícená světla hospůdky. "Kolik je vám let?" zeptal se Keogh.

"Šestnáct."

"Tak mladá a už má v sobě tolik nenávisti."

"Už jsem vám to říkala. IRA zabila mého otce, matku a mou sestřičku. Zbyl mi jen strýček Michael."

Nápis zvěstoval, že mají před sebou The Orange Drum. Byl napsán na zdi společně s dalšími vlasteneckými nápisy. Dívka složila deštník, otevřela dveře a pobídla Keogha, aby vstoupil.

Byla to typická belfastská hospůdka s oddělenými kójemi, pár stolky a židlemi. Nechyběl ani mahagonový bar. Láhve se všemi myslitelnými nápoji byly vyrovnány na policičkách před zrcadlovou stěnou. Bylo tu jen pár zákazníků, všichni starousedlíci. Čtyři hráli karty vedle krbu, další dva si o něčem tiše vykládali. Jednoruký muž s tvrdým výrazem seděl za barem a četl si Belfast Telegraph.

Vzhlédl a odložil noviny. "Jsi v pořádku, Kathleen? Michael mi řekl, co se stalo."

"Je mi už dobře, Ivore. Ale jen díky tady panu Keoghovi. Je strýček Michael vzadu?"

V ten samý okamžik se otevřely dveře a prošel jimi muž, kterého Keogh okamžitě poznal. Barry ho vybavil při úvodní poradě v Dublinu celou řadou jeho fotografií. Michaelu Ryanovi už bylo pětapadesát. Byl to loajální ortodoxní protestant, který kdysi sloužil v nejextrémnějších organizacích jako byla UVF a Rudá ulsterská ruka. Ten chlap ve svém životě mnohokrát zabíjel jen pro svou víru. Byl střední výšky, s prošedivělými skráněmi a s jasně modrýma očima, z kterých číselá vůle a energie.

"To je Martin Keogh," představila svého zachránce Kathleen.

Ryan obešel bar a podával mu ruku. "Vaše dnešní hrdinství vám nikdy nezapomenu. Jsem vám hluboce zavázán."

"Bylo to jen štěstí, že jsem tam zrovna byl."

"To se stává. Každopádně vám ale dlužím pořádného panáka."

"Whisky Bushmills, pokud si mohu vybrat, prosím," rozhodl se Keogh okamžitě.

"Tamhle," ukázal Ryan na jednu z kójí.

Dívka odložila svůj příšlášť i baret a posadila se ke stolku. Strýček Michael si sedl vedle ní a Keogh naproti. Ivor přinesl láhev Bushmills a dvě skleničky.

"Co si dáš ty, Kathleen?"

"Nic, Ivore, děkuji."

Bylo zřejmé, že ji obdivuje, teď ale jen přikývl a odešel. "Právě jsem mluvil s nemocnicí Royal Victoria. Před chvílí přijali tři dost polámané mládence. Jeden má prostřelené stehno."

"Vážně?" ozval se Keogh.

Kathleen Ryanová se na něj zaraženě podívala. "To jste mi ale neřekl."

"Nebylo to potřeba."

"Ukažte, co máte v kapse," vybídl Ryan svého hosta. "Nebojte se. Tady jsou jen samí oddaní přátelé."

Keogh pokrčil rameny a vytáhl walthera z kapsy a podal jej Michaelovi. Ryan si pistoli dlouho a pozorně prohlížel. Byl na zbraně expert. "Tlumič Carswell, to je úplně nová hračka. Pěkná práce." Ze své kapsy vytáhl browning a podal ho pro změnu Keoghovi. "Tento revolver je pořád mou nejoblíbenější zbraní." "Oblíbená pistole v SAS," řekl Keogh, když potěžkával browning v dlani. "Nepohrdl s ním ani v pluku výsadkářů."

"I on sloužil u parašutistů," vyhrkla dívka. "Má za sebou i Krvavou neděli."

"Opravdu?" otázal se Ryan vážně.

"To už je hrozně dávno. Pak jsem sloužil na moři."

"Pocházíte prý z Belfastu, ale vyrostl jste v Londýně. Aspoň tak mi vás Kathleen vyličila."

"Má matka zemřela při porodu a můj otec se odstěhoval do Londýna, protože věřil, že tam najde lepší práci. Teď už to má taky za sebou."

Ryan vyhodil z walthera zásobník. "Musíte být oddaný protestant, když jste kvůli Kathleen tolik riskoval."

"Budu k vám naprosto upřímný," odvětil vyrovnaně Keogh. "Při vší účtě k vaší víře mně náboženství nic neříká. Řekněme si však, že vím dobře, na které straně mám stát."

Vtom se dveře prudce otevřely a dovnitř vrazil muž v látkové čapce a příšlášti. V ruce držel revolver.

"Michaeli Ryane, ty svině," řval na celé kolo. Pomalu zvedal ruku s pistolí.

Ryan byl v pasti. Zásobník z walthera ležel na stole.

"Co mám dělat?" otázal se okamžitě Keogh. "Mám ho zastřelit? Dobře." Prásk. Zvedl browning a okamžitě vystřelil. Útočník se zhroutil a odhodil pistoli na zem.

"Slepé!" poznamenal Keogh kysele. "Pane Ryane, dá se to poznat podle váhy. Zdá se, že se mnou hrajete nějakou hru."

Ryan se hlasitě rozesmál. "No tak, Josephe, zvedej se. Dej si u baru pořádného panáka."

Domnělá mrtvola vstala a hned zmizela u láhve s alkoholem. Partie karet vedle krbu mohla také nerušené pokračovat. V hospodě se prostě nic nestalo.

Michael Ryan vstal. "Byl to jen takový malý test, synku. Jen aby řeč nestála. Pojd'me dolů do salonu a teprve tam si pořádně promluvíme."

V salonu za zataženými závěsy plápolal v krbu oheň. Do oken stále bubnoval pořádný liják. Uvnitř ale bylo útulno a příjemně. Ryan se posadil ke stolu proti Keoghovi. Dívka přinesla z kuchyně na podnose čajovou konvici a šálky.

"Když jste ten námořník," prohodil Ryan, "tak tu určitě máte nějaký papíry."

"Jistě," odpověděl Keogh.

Ryan natáhl ruku, Keogh pokrčil rameny a z náprsní kapsy vytáhl peněženku.

"Tady to máte. Odborářskou kartu, lodní knížku a pár dalších papírů."

Dívka nalévala čaj, zatímco Ryan studoval předložené dokumenty. Velice pečlivě. "Před dvěma týdny vás vyplatili z Ventury. Pomocné práce a potápěč. Co jste na té lodi vlastně dělal?"

"Ventura je zásobovací loď pro vrtné plošiny v Severním moři. Mimo běžné povinnosti na palubě jsem se taky trochu potápěl. Nijak hluboko, to je snad jasný. Běžné práce na lodním trupu a občas jsem někde něco pod vodou svařil. Řekl bych, že jsem byl něco jako údržbář pod hladinou. Nic víc, nic míň."

"Vážně zajímavý. Opravdovej chlap. Že byste zapomněl, proč vás u paragánů cvičili?"

"Nezapomněl. Ještě pořád vím, jak někoho zabít. Se zbraněmi si taky poradím. Možná že bych zvládl i nějakou tu výbušninu." Keogh si zapálil cigaretu. "Mimochodem, kam to vůbec míříte?"

"Na motorce jezdit umíte?" zaváhal Ryan.

"Už od svých šestnácti, a to už je dost dávno. No a?"

Ryan se protáhl, nacpal si dýmku ze starého pytlíku na tabák. "Jak často se vídáte s příbuznými?"

"Nijak často," pokrčil rameny Keogh. "Nějak jsme se po tom světě rozutekli. Sem jsem se vrátil z nějakého vrtochu. Třeba je to nostalgie, copak vím. Moc dobrej nápad to asi ale nebyl, koneckonců stejně se můžu zvednout a zase někam vypadnout."

"Třeba bych měl pro vás práci," prohodil Ryan, když mu dívka rozžhaveným pohrabáčem zapalovala dýmku.

"Kde? Tady v Belfastu?"

"Ne, dole v Anglii."

"A co bych jako měl dělat?"

"Nic jinýho, než co jste dělal dneska v noci, to nebude. Člověk má dělat jen věci, který mu sedí."

V místnosti zavládlo podivné ticho. Keogh si pozorně prohlížel dívku, která z něho nespouštěla oči. "Tak to už zase smrdí politikou, že?"

"Od devětašedesátého pořád dělám pro loajalisty," podotkl Ryan. "Odseděl jsem si šest let ve věznici Maze. Příznivce Sinn Fein k smrti nesnáším. Kdyby se dostali k moci, vyhnali by z naší země všechny protestanty. Do posledního. Dovedli by etnické čistky do konce. No, kdyby k tomu došlo, tak bych si jich pár vzal aspoň s sebou."

"Co mají všechny ty řeči znamenat? Pojd'me rovnou k věci."

"Už jsem řekl. K malému kšeftíku v Anglii. A sakramentsky dobře zaplacenýmu. A taky získáme prostředky pro naši organizaci."

"Jinak řečeno, někdo jiný o ně přijde," ušklíbl se Keogh.

"Potřebujeme prachy," ihned odpověděl Ryan. "Peníze na zbraně. Ta zatracená IRA dostává zdroje od svých irsko-amerických spřízněnců. My od nikoho ani vindru." Naklonil se dopředu. "Vás ale nežádám o

pomoc z čirého vlastenectví. My dva se ale domluvíme, protože půjde o pořádný balík. Pro vás padesát tisíc liber."

A znovu zavládlo ticho, tentokrát o něco delší než minule.

Ryan i dívka čekali na jeho odpověď. Podle výrazu tváře jim na ní hodně záleželo.

"To je ale spousta peněz, pane Ryane," usmál se Keogh. "Z toho plyne, že budete také chtít spoustu práce."

"Potřebuju krytí od někoho, kdo bez mžiknutí oka zvládne i dost zapeklité situace. Podle dnešní noci bych řekl, že jste přesně ten, na koho jsem čekal."

"Proč nepožádáte své vlastní lidi?" zeptal se Keogh. "Ani vy nemáte o nic méně pistolníků než IRA. Možná i víc. Dobře se na ně pamatuji už od doby, kdy jsem ještě sloužil v armádě." Znovu si zapálil a protáhl se. "Pokud ovšem všechno není trochu jinak. Že by si pan Ryan chtěl přihrát malou domů a udělat si vlastní bábovičku? Peníze jsou mocný čaroděj."

Kathleen Ryanová vyskočila jako zasažená bleskem. "K sakru, tohle si nesmíte dovolovat! Můj strýček udělal pro naše lidi mnohem víc než kdokoli jiný. Radši se spakujte a vypadněte!"

Ryan ale zvedl ruku. "Děťátko, nesmíš se tolik rozčilovat. Každému inteligentnímu tvorovi musela tato možnost dojít. Už se to stalo mockrát a Bůh dobře ví, že na obou stranách."

"K věci," zarazil ho Keogh rozhodně.

"Mohu sice být hrabivý jako ostatní, kteří neznají bratra, když jde o prachy, ale já osobně mám vážně pouze jediný cíl. Víra vždycky byla jedinou jistotou mého života. Všechny peníze, které prošly mýma rukama, šly vždy na podporu protestantského hnutí. Proto jsem se narodil."

"Tak proč potom nepoužijete své lidi?"

"Lidi moc mluví, pane. Všechna revoluční hnutí zašla na zbytečné kecy. IRA má přesně stejný problém. Vždycky jsem dával přednost nájemní práci - zajímavý termín, ne - a proto se občas dostávám na šikmou plochu. Zloděj, co krade pro svou kapsu, je mnohem přijatelnější než nějaký zběsilý revolucionářský horkohlavec."

"Tak proto mě tu máte," ušklíbl se Keogh. "Pro nájemnou práci. Takže je to pořád stejné. Když někoho potřebujete, tak mu zaplatíte, co?"

"Přesně tak. Jste pro, nebo řeknete ne? Pokud se vám do toho nechce, tak to vybalte hned. Po tom, jak jste Kathleen dnes večer pomohl, vy sám mi nijak škodit nemůžete."

"To jsem rád, že to říkáte," pokrčil Keogh rameny. "K čertu, mám já vůbec na vybranou? Vrátit se na Severní moře. Do té sloty, která tam teď panuje?"

"Rozumný člověk zná své možnosti," usmál se Ryan. "Ještě kapku Bushmills? Kathleen, naliž nám. Podobné dohody se musí zapít."

"Kde bydlíte?" zeptal se Ryan.

"V špeluňce, co si říká Albert hotel," odpověděl Keogh.

"To je vážně díra k pohledání," přitakal Ryan. "Stejně tak jako celá naše vlast."

"Nejspíš tu ale, ve svém rodném Irsku, taky umřete," odpověděl Keogh zamyšleně.

"Vskutku dojmavé." Ryan se zhluboka napil.

"Co dál?"

"To vám povím až v Londýně. Poletíme tam spolu. Já, Kathleen a vy. Máme tam důležitou schůzku."

Keogh se obrátil k dívce. "Vy si taky nemůžete nechat něco ujít, že? Tak mladá a tak bojovná!"

"Už jsem vám, k sakru, jednou řekla, že celou mou rodinu vyhodili do vzduchu, když mi bylo deset," vzdorovitě se postavila. "Vyrostla jsem dost rychle."

"Žijeme v krutém světě."

"Já vás ale můžu ujistit, že to těm druhým udělám ještě tvrdší. To mi teda věřte."

"Panečku, nenávist z vás přímo srší," řekl Keogh, než se obrátil k jejímu strýčkovi. "Co vlastně ode mě očekáváte? Asi bych měl vědět něco podrobnějšího."

"Jenom jednu drobnost. Prozatím. Jak se vám líbí na severozápadě Anglie? V Lake District?"

"Nikdy jsem tam nebyl."

"Divoký a opuštěný kout země, z kterého v tomto ročním období zmizeli i turisté."

"A...?"

"Touto oblastí bude projíždět určitý transport. Poveze maso. My ho přepadneme. Jednoduchá a rychlá záležitost. Za pět minut končíme."

"Říkal jste, že je to nákladák z jatek?"

"Přesně tak," usmál se Ryan. "Co je ale uvnitř, je už naprosto něco jiného."

"Co se stane potom?"

"Odjedeme na pobřeží k jednomu opuštěnému molu. Tam na nás bude čekat převozní člun. Starý Siemens. Víte, o jakou loď jde?"

"Němci tyto čluny používali za války. Převáželi na nich těžkou výzbroj a oddíly a invazní jednotky."

"Máte správné informace. Vjedeme na palubu a odplujeme do Ulsteru. Na pobřeží kousek od města jsem našel jedno docela opuštěné místo. I molo nám tam nechali. Jednoduchá záležitost."

"Vypadá to tak," přitakal Keogh. "Kdo tvoří posádku té lodi? Co jsou zač?"

"Něčím se musejí živit. Co se jich týče, tak bychom mohli říct, že občas zajišťují nelegální převoz věcí a lidí. Dělají to pořád."

"Pašeráci, chcete říct?"

"Zase správně. Loď je teď ukotvena kousek za Wappingem. Proto teď odjíždíme do Londýna. Domluvit poslední detaily."

Odmíchl se. "Pane Keoghu," promluvila Kathleen. "Co si o celé věci myslíte?"

"Asi bychom si mohli tykat, když už to tak vypadá, že budeme dělat spolu. Já jsem Martin."

"Povede se to?"

"Největší předností plánu, jak říká tvůj strýček, je jeho jednoduchost. Může běžet jako ty nejlepší švýcarské hodinky. Jenže i ty se občas zadrhnou."

"Tak to mi teda moc nevěříte," usmál se Ryan. "Pochopitelně, že všechno poběží jako po másle. Musí. Má organizace musí nakoupit zbraně pro naše lidi. Na ničem jiném nezáleží. V koránu se praví, že s jedním mečem přichází mnohem více pravdy než s tisíci slovy."

"Chápu vaše stanovisko." Keogh vstal. "Teď už je ale dost pozdě. Asi bych se měl vrátit do hotelu."

"Zastavte se tu na snídani," pozval ho Ryan. "V poledne odlétáme. Zajistím letenky."

"Dobrou noc."

"Bar je už zavřený. Kathleen tě doprovodí. Walthera si tu ale nechám. Přes letištní kontrolu se s ním v žádném případě nedostaneš. Je to ale úplně fuk. Naše londýnská spojka nám dodá všechno, co potřebujeme." Ryan natáhl ruku. "Sejdeme se zítra ráno."

Dívka otevřela dveře na ulici. Provazce deště unášené silným větrem zaplavily i vchod do baru.

"Hnusná noc, co?" řekla.

"Když budeš tady na ostrovech žít ještě pár let, tak to si za svůj život ulevíš ještě mockrát." Keogh si vyhrnul límec. "Ulsterská smažená vajíčka mi ale ráno určitě chutnat budou, zvlášť když je připravíš ty. Dvě, prosím. Nezapomeň na párečky."

"No tak, už jdi." Vystrčila ho ven a hlasitě se rozesmála. Její hlas bylo slyšet, i když už zavřela barové dveře.

Keogh jen s velkými obtížemi našel fungující telefonní budku. Většinu z nich zničili vandalové. Nakonec s velkým štěstím našel jednu použitelnou hned vedle hotelu. Zavřel prosklené dveře, aby se schoval před deštěm a vytočil dublinské číslo. Barry seděl u stolu ve své malé pracovně společně s velitelem zpravodajské ulsterské služby Johnem Cassidem. Když se telefon rozezněl, okamžitě zvedl sluchátko. "To jsem já," ozval se Keogh. "Všechno jde jedna radost. Už jsem v tom až po uši. Ryan mě vzal na palubu."

"Vysyp to všechno."

Keogh několika stručnými větami vylíčil celou operaci. "Co může být v tom jatečném nákladáku?"

"Náklad zlata, pokud jde o tu samou věc jako loni. Tenkrát loajalisté rozhodli, že je to příliš riskantní a stáhli se."

"Takže se Ryan rozhodl, že bude válčit na vlastních nohou."

"On byl vždycky divočák. Proto jsem si tě sem pozval, když jsem se od našeho komplice dozvěděl, že má něco za lubem."

"Něco, co se mu ani za něj nevejde," podotkl Keogh.

"Správně. Zůstaneme v kontaktu. Máš náhradní spojení přes mobil. Kryj si ale záda."

Barry se protáhl v křesle, zamyslel se a zapálil si cigaretu. "Malér?" zeptal se Cassidy.

"Michael Ryan se vrací ke starým trikům." Pak stručně vylíčil Keoghovu zprávu.

"Proboha. Pokud jde o to zlato, tak ti bastardi budou mít potom dost peněz, aby rozpoutali občanskou válku. Co hodláš dělat?"

"Nehnu ani prstem. Připravíme jen správný vítací výbor na pobřeží někde za Ulsterem. Pak budeme mít dost peněz, abychom tu válku rozpoutali my."

"Jsi si jistý, kdy a kde?"

"Ano. Ten chlap, co právě volal, je naše želízko v ohni. Pronikl mezi ně pod falešnou identitou.

Zakrtkoval se. Bude nás informovat o každém jejich kroku."

"Je na něj spolehnutí?"

"Naprostu. Je to můj nejlepší člověk."

"Znám ho?"

Barry mu řekl skutečné Keoghovo jméno.

Cassidy se nahlas rozchechtal. "Bože, ochraňuj nás, a našeho Satanáše taky. Stejně už teď Michaelovi Ryanovi nikdo nepomůže."

U recepcie nikdo nebyl, když Keogh vešel do hotelu. Rychle vyběhl po schodech a odemkl dveře svého pokoje. Místnost vypadala opravdu odpudivě. Nemělo ani cenu, aby se vůbec svlékal. Vypnul světlo, zapálil si cigaretu, lehl si na postel a zamyšleně se probíral jednotlivými detaily nastávající operace.

Naprostu zarážející skutečností byla její prostota a jednoduchost. Bude si muset ještě jednou všechno probrat, když už jej do toho Ryan zatáhl. Není to špatný chlap, pomyslel si Keogh. Jen těžko ho nemohl neobdivovat. Pak tu také byla ta dívka. Nenávistná na okolní svět, navzdory svému mládí. Proklínala všechny bombové útoky, které ji připravily o rodinu. Zavrtěl hlavou. Ne, v celé věci je ještě něco jiného. Něco mnohem důležitějšího...

Propadl se do bezesného spánku.

Kathleen Ryanová popíjela se svým strýčkem čaj. Ryan seděl vedle krbu a bafal svou dýmku.

"Myslíš, že se to povede?" zeptala se zamyšleně.

"Nikdy jsem si nebyl jistější. Když nám Keogh pomůže...", pokrčil rameny. "Padesát milionů liber ve zlatě, Kathleen. Umíš si to vůbec představit?"

"Ten chlap je nějak divnej," připomněla mu. "Lze mu důvěřovat?"

"Nikdy jsem nikomu nevěřil," řekl zvesela. "Ani tobě ne. S Keoghem si nedělej starosti. Pohlídám si ho."

"Jak si můžeš být tak jistý?"

"Jasně, že můžu. Znáám ho jako sám sebe. Kathleen, lásko moje, nedělej si starosti. Jako bychom si s Keoghem z oka vypadli. Myslí mu to proklatě rychle. Je zabiják. Další rysy, v kterých se shodujeme. Zabíjet je jeho přirozenost. Nikdo jiný by to nemohl udělat lépe. Pochopitelně... mimo mě." Sklonil se, aby ji políbil na tvář. "A teď už jdi spát."

Odešla.

Ryan se znova posadil a usrkával čaj. V duchu už myslel na opuštěnou silnici v Lake District. Na onu silnici, na které už kdysi jednou byl, ačkoliv o tom jeho neteř neměla žádné tušení.

LONDÝN
LAKE DISTRICT
1985

DRUHÁ

Opravdový Irčan je v Londýně šťastný pouze na jednom místě. V Kilburnu. Tato irská čtvrť totiž oplývá celou řadou typických hospůdek. Ale najdete tu také i nespočet protestantských nálevení, které by těm belfastským jako by z oka vypadly. Hospoda U Williama a Mary k nim rozhodně patřila. Její majitel loajalista Hugh Bell plnil v Londýně pro protestanty stejné úkoly jako Sinn Fein pro IRA.

Už v podvečer po svém přiletu do Londýna Ryan, Keogh a Kathleen se s ním sešli v zadní místnosti jeho podniku. Na stolku se válela docela slušná přehlídka palných zbraní. Bell, rozložitý a žoviální chlapík, se sám naléval whisky.

"Michaeli, jasně, že můžeš mít všechno, co chceš. Můžu přinést i další."

Ryan si vybral svůj oblíbený browning, potěžkal ho a zasunul do kapsy. Keogh našel walthera. "Nedal by se tu náhodou někde sehnat tlumič Carswell?" zeptal se nepokojně.

"Pán je znalec," pokyvoval Bell hlavou. Vstal a došel ke skříni, kterou otevřel. Chvilku se uvnitř prohraboval, než se vrátil ke stolu. "Bude tento nejnovější model vyhovovat?"

Keogh tlumič hned našrouboval na hlaveň. "Sedí tam jedna radost, paráda."

"A co si vybere mladá dáma?" usmál se Bell.

"Má neteř se bude držet stranou," rezolutně rozhodl Ryan.

Dívka se okamžitě naježila. "Střílet umím stejně dobře jako ty! Strýčku, víš to dobře. Jak se budu před nimi chránit? To je mám kopat do koulí?"

Bell se rozesmál. "Možná že vím o elegantním řešení," navrhl. Vrátil se ke skříni a vyndal z ní malou automatickou pistoli. "Colt .25 je výjimečná zbraň. Hned tak často se už nevidí. V kabelce i v punčošce se schová jedna radost."

"Ale příliš krve asi nenadělá," ušklíbl se Ryan.

"Když jsi dost blízko, tak to docela na pořádný proud stačí," podotkl Bell.

Dívka si od něj vzala zbraň. Oči jí jen zářily. "Ta hračka je pro mě jako dělaná." Okamžitě pistoli zastrčila do kabelky.

"Jak pokračují přípravy Irish Rose?" změnil Ryan téma.

"Člun je zakotven kousek za Wappingem. Kapitán Frank Tully je přesně ta krysa, která pro peníze udělá cokoli. Je to odpornej chlap, který slouží komukoli, kdo mu dá vydělat. Dvakrát už dokonce převážel zbraně i pro IRA."

"Kdo tvoří posádku?"

"Jsou čtyři." Bell otevřel zásuvku a vylovil z ní cár papíru. Nasadil si brýle. "Mick Dolan a Jock Grant, jsou z Liverpoolu. Bert Fox je z Londýna a ten poslední tupec se jmenuje Muller. Hans Muller. Všichni jsou spolehliví, mají už leccos za sebou."

"Prima, aspoň víme, s kým máme čest," ušklíbl se Keogh.

"Domluveno," kývl Ryan. "Jako vždycky jsi vybral bandu správných grázlů."

"Michaeli, víš dobře, že jsou to pěkní křiváci," připustil Bell. "Doufám, že si to uvědomuješ?"

"Pochopitelně, že jo," zamračil se Ryan a narovnal pomuchlaný papír, který vytáhl z kapsy. "Tady jsou mé požadavky. Zkontroluj si to a řekni, jestli se něco z toho nedá zařídit."

Bell zkontroloval seznam. "Kouřové a plynové granáty nebudou problém. Dvě automatické pušky taky ne. Semtex? Vážně ho budeš potřebovat?"

"Třeba si budu muset prolámat cestu, abych se dostal domů."

"Tak dobře. Zařídím to."

"Domluveno," usmál se Ryan na Keogha a svou neteř. "Teď si dáme něco na zub a pak si půjdeme promluvit s kapitánem Tullym."

Chlad nad Temží pronikal až do morku kostí. Vpravo ležel Tower Bridge a osvětlený londýnský Tower. Hezká řádka lodí odplouvající z Pool of London blikala svými červenými a zelenými navigačními světly. Pokrývala skoro celou hladinu. Vůz zastavil na konci Cable Wharf. Ryan, Keogh a Kathleen vystoupili a kráčeli po nábřeží. Taxík už zmizel z dohledu.

Lod' byla zakotvena u vzdálenějšího konce. Kotevní lana uvázaná k molu byla patrná už z velké dálky. V mihotavém světle dvou luceren rozeznávali nápis na zádi lodi. Irish Rose.

"Stačí takový název a člověk se cítí skoro jako doma," poznamenal Ryan.

"Neřekl bych," dodal Keogh okamžitě.

Chvilí zírali na žebřík. Nad ním se po chvíli objevil muž v námořnickém gumáku a s kulichem na hlavě.

"Kam to lezete? Tady nemáte co dělat!" zahulákal tvrdým liverpoolským akcentem.

"Jsme očekávání," odsekl Ryan. "Doved'te nás ke kapitánovi Tullymu."

Lod' měla prakticky plochou palubu, jen střední část s kormidelním můstkem byla vyvýšena. Bylo to úctyhodné plavidlo, měřilo skoro sto padesát metrů.

"Co si o té kocábce myslíš?" zeptal se Ryan Keogha, když vstoupili na palubu.

"Na rozbouřeném moři se může potopit," odpověděl Keogh okamžitě.

Po schůdkách lezli nahoru na můstek. Před dveřmi se zastavili. Jejich eskorta otevřela dveře a ustoupila stranou.

"Tak jsme tady."

"Děkuji vám, pane Dolane."

Muž s dlouhými vlasy, padajícími mu až na ramena, seděl u stolu s mapami. Na sobě měl starý obnošený kapitánský plášť. Ztrhané rysy tváře jednoznačně dokumentovaly, že ten chlap pije jako duha. Byl tak sešlý, že se věk vůbec nedal odhadnout.

"Pane Ryane, už jsme se zase setkali!" Vstal a napřáhl ruku.

"A kdopak je ta mladá úchvatná dáma?"

"Moje neteř, kapitáne! Měl byste si to uvědomit už teď. A jednou provždy! Toto je můj společník Martin Keogh."

"Pane." Tully mu nadšeně potřásl rukou. "Je mi vážně potěšením."

"Vůbec o tom nepochybuji," prohodil Keogh neutrálně.

"Pojďme rovnou k obchodnímu jednání," navrhl kapitán.

Ryan otevřel kufřík a vyjmul z něj složenou mapu. "Tady přistanete. Marsh End jižně od Ravenglassu na pobřeží. Máte na to dva dny. Zvládnete to?"

Tully se podíval na mapu a pozorně si ji prohlížel. "Klídek. Co pak?"

"Přijedu s nákladákem, který pak převezeme do Kilally na pobřeží okresu Down." Potom kapitánovi předložil další mapu. "Přesně tady je opuštěné, ale stále zachovalé molo. Vyjedeme s nákladákem na břeh a vy se ztratíte."

"O tom, pane Ryane, vůbec nepochybujte. Přesto bych vám ale rád připomněl, že budeme potřebovat určitou kompenzaci."

Ryan vzal z kufříku velkou obálku a podal mu ji přes stůl. "Je tam padesát tisíc. Druhých padesát dostanete po ukončení kontraktu v Kilalle. Vyhovuje?"

"Samozřejmě, pane Ryane. Můžete si být naprosto jistý."

"Výborně. V pátek ráno se sejdem na Marsh End."

"Budu tam, pane," přikývl Tully. "Nenecháme vás čekat."

"Dobře. To je prozatím všechno."

"Ten parchant se mi vůbec nelíbí," podotkla Kathleen, když se vrátili na nábřeží.

"Ani to od tebe nečekám," připomněl jí Michael. "A co ty?" obrátil se na Keogha.

"Ten chlap by neváhal komukoli podříznout krk, jakmile v tom bude nějaká pěťka," ušklíbl se Martin.

"Právě proto jsem si tě vybral, příteli," jemně mu připomněl Ryan.

Když se s nimi Dolan rozloučil, vrátil se hned za kapitánem. Tully detailně studoval Ryanovy mapy.

"Co si o tom myslíš?"

"Je to pořádný sousto," připustil Tully. "Padesát táců předem a padesát potom. Musíme se ale dostat kousek za Ulster. Ať už jde o cokoli, v tom nákladáku musí být pořádný balík."

"Takže?"

"Mám ho zavolat na tohle číslo. Je to hospoda U Williama a Mary v Kilburnu. Každopádně se tam teď vypravím a trochu nastražím uši. Třeba se dozvíme něco bližšího." Složil mapy. "Ty se postarej o všechno tady." Došel ke dveřím, kde se otočil a usmál se na svého parťáka. "Kamaráde Micku, máme před sebou pořádnou vejplatu."

"Prima," zajásal Dolan. "Jsem v tom s tebou. Ať se děje cokoli."

"Je na tebe spoleh," kývl Tully, než vyšel na ulici. "Já vím."

Bar U Williama a Mary praskal ve švech. Chlapi se mačkali na sebe u nálevního pultu a notně si přihýbali. Všude vládlo všeobecné a hlučné veselí. Tully se podíval dovnitř jedním z oken.

Rozhodl se, že to zkusí zezadu. Prošel alejí a dostal se k malé brance ve vysoké zdi, která vedla na dvorek. Probleskovalo sem světlo. Tully se opatrně přiblížil k oknu a přes nedotažené závěsy zíral dovnitř.

Ryan, Kathleen i Bell seděli u stolu nad rozloženou mapou. Keogh stál vedle krbu. Ryan se rozchechtal nad nějakou Bellovou poznámkou, ale Tully nerozuměl ani jedinému slovu. Protože stál ve stínu, rozhodl se, že se pokusí proniknout dovnitř. Vzal za kliku zadních dveří a tiše ji stiskl.

Octl se v úzké chodbě. Byla tam úplná tma. Opatrně se sunul dopředu a dával pozor na to, aby neshodil kabáty z věšáku. V ten samý okamžik se otevřely dveře a světlo zalilo chodbu. Bell do ní vešel, zatímco Tully, schovaný za kabáty, doslova ztuhl. "Hned jsem zpátky," houkl dovnitř Bell.

Prošel chodbou, otevřel nějaké dveře a vešel dovnitř. Za pár minut bylo slyšet, jak splachuje záchod.

Vrátil se do zadní místnosti a zavřel za sebou. Tully došel ke dveřím a přiložil na ně ucho. Najednou slyšel vše, co potřeboval.

"Teď už si můžeme probrat jednotlivé detaily," řekl Ryan. "Konečně se, Martine, dozvíš, jaké jsou naše úkoly."

"To jsem docela rád," přikývl chladně Keogh.

"Tuhle akci jsem připravil asi před rokem. Hugh mi pomohl připravit anglickou část celé operace. Armádní výbor však nakonec bohužel rozhodl, že je ten přepad příliš riskantní. Nic se nekonalo."

"Bábovky," ušklíbl se Bell.

"Tak o co tady jde?" neudržel se Keogh. "Co je uvnitř toho jatečnického?"

"Martine," usmála se na něj Kathleen, "je tam zlato. Spousta zlata. Padesát milionů liber v mincovním zlatě."

"Bože," vyhrkl Keogh a snažil se vypadat zaraženě. "Proč takový balík převážejí tak hloupým způsobem?"

"Vysvětlím ti to," vzal si slovo Ryan. "Zlato se vozilo do londýnského přístavu, kde se vykládalo. Skoro pětadvacet let. Jenže přístav je tam tak otřesný, že se rozhodli všechno změnit. Přestavěli celé trasy. Lodářské firmy dávají přednost Amsterdamu. Naši se ale rozhodli pro Glasgow."

"Jak dlouho se to zlato už takhle vozí přes celou Anglii?"

"Pět let. V Barrow-in-Furness kvůli tomu otevřeli novou tavírnu. Na druhé straně snad právě i díky té huti dodávky přesměrovali. Vidiš to místo na mapě? Vpravo dole v Lake District. Stavějí se tam taky lodi. Nejnovější atomová ponorka je taky odtamtud."

"K čemu potřebují tavírnu?"

"Roztaví surové zlato a odlijí zlaté ingoty. Banky nechtějí o jiných dodávkách ani slyšet. Zlato zrovna nepatří k nejllehčím materiálům."

"Aha," kývl Keogh.

"Nákladňák odjede z Glasgowu do Carlisle, pak míjí Maryport a podél pobřeží jede do Barrow."

"A my ho tam někde ukradneme?"

"Přesně tak. Příští pátek."

"Jak ho ale dokážeme zastavit? Nechápu taky, jak se dostaneme dovnitř."

"Není to obyčejný nákladňák, samozřejmě," odpověděl Bell. "V zadní části kabiny za řidičem jedou dva ozbrojení strážníci. Na první pohled je ten autňák běžný tirák, ale zdání klame. Vozidlo je zajištěno nejmodernější technikou. Jsou tam elektrické poplašné obvody a rádiová kontrola. Mají i silnou vysílačku."

"A jak chcete ta zařízení odpojit?" nechápal Keogh.

Bell otevřel zásuvku a vyndal z ní černou krabičku s několika řadami kláves a digitálním displejem. Vešla se akorát do dlaně.

"Na první pohled ta hračka slouží k dálkovému ovládání televize, ale ve skutečnosti je to přímo geniální zařízení. Říkáme mu Kiks. Teď vám povím přísně důvěrnou informaci. My totiž známe ovládací kódy nákladňáku. Kiks je dokázal detekovat. Stačí zmáčknout třikrát červený knoflík a veškeré zabezpečovací signály vozidla, elektronické dveře, zámky, rádiová ochrana, prostě všechno kiksne. Stačí říct, Sezame otevři se."

"K čertu, jak jste se k tomu dostali?" vyjekl překvapený Keogh.

"Drobnost. Jeden mladíček, docela šikovný elektrikář z belfastské Queen's University trochu čaroval. Měl k tomu své důvody. Už se nemohl dívat, jak naši lidé trpí."

Keogh pomalu přikývl. "A co řidič a strážníci? Co uděláme s nimi?"

"Plynový granát to vyřeší docela snadno." Z Ryana teď sálal zabiják. "Zabiju je, když to bude nutné."

Máme před sebou vážnou věc a nehodlám nic riskovat."

Keogh přikývl. "Co dál, až ten masakr skončí?"

"Odjedeme do Marsh End, kde na nás bude čekat Irish Rose," usmál se Ryan. "Až policie začne slídit v kruzích, budeme už na moři."

Keogh se zamyšleně odmlčel. Nakonec přikývl. "Asi máš pravdu. Může to vyjít."

Ryan se uvolněně rozesmál. "Martine, nejsi fakt hlupák. Chce to pořádného panáka."

Bell vstal, otevřel skříňku, vzal láhev Bushmills a tři skleničky. Vtom se ze dvora ozvala rána. Někdo převrhl popelnici.

Když Ryan přešel k přípitku, Tully už věděl vše, co potřeboval. Bylo načase zmizet. Otevřel zadní dveře, proklouzl ven a tiše je za sebou zavřel. Rozběhl se přes dvorek. Nedával však dostatečný pozor a vrazil do popelnice. Plechovky se se zvonivým třesknutím rozsypaly po kamenité zemi. Nelenil, proběhl brankou, ani za sebou nezavřel a vběhl do stromořadí. Když se dostal na jeho konec, Keogh právě do ní vbíhal. Tully již však byl v bezpečí, přeběhl hlavní ulici a ztratil se ve večerním davu.

Když se Keogh vrátil zpátky, Bell s děvčetem a Ryanem stáli nad převrhnutou popelnicí.

"Byl tady někdo?" zuřil Ryan.

"Byl," přikývl Keogh. "A nemusíme chodit zase tak daleko. Zahlédl jsem ho jen na chvílku, ale jsem si docela jistý, že to byl Tully."

"Ten parchant si nás chtěl zkontrolovat," vrčel Ryan, když se vraceli do hospody.

"Co chceš dělat?" zeptal se Bell. "Všechno vyžvaní."

"Nemyslí," zavrtěl hlavou Keogh. "Nechá věcem volný průběh, protože nechce sbírat jen drobečky."

"To by na něj sedělo," přikývl Ryan.

"Řekl bych, že jen čmuchal, aby se něco dozvěděl."

"Z čehož plyne, že je to zákeřnej křivák," vybuchla Kathleen.

Keogh si zapnul kabát. "Ví toho však až moc."

"Kam jdeš?" zarazil ho Ryan.

"Zpátky na Irish Rose." Keogh zkontroloval svou pistoli. "Čmuchal on, budu čmuchat i já."

"Jdu s tebou," nabídl se Ryan.

"Není potřeba. To zvládnou sám," usmál se Keogh. "Vždyť právě za tyto služby mě platíš, ne?"

Když procházel dveřmi, ozvala se Kathleen. "Dávej na sebe pozor, Martine."

"Však to taky, holka, dělám. A pořád." Na tváři se mu rozlil úsměv. Vyšel ven. Pak se už ozvalo jen klapnutí branky. Byl pryč.

Když Keogh vylezl z taxíku a zahrnul na Cable Wharf, už zase lilo jako z konve. Ve vzduchu visela hustá mlha a všude se šířily podivné stíny. Držel se temných siluet dávno opuštěných skladů. Před zádi se na moment zastavil. Nikde se nic nehýbalo. Rozhodl se, že si podobnou příležitost ujít nenechá. Přehoupl se přes zábradlí zádi, která teď po odlivu byla pod úrovní mola.

Tiše postupoval vpřed k centrální části paluby, kde byl kormidelní můstek. Slyšel hlasy a cítil štiplavý dým cigaret. Byli tam všichni. Tully a jeho posádka. Keogh si stoupl do stínu záchranného člunu a začal naslouchat.

"Zlato? Děláš si z nás srandu?" vyhrkl Dolan.

"Ne, myslím to ztraceně vážně. Nákladák, co nalodíme v Marsh End, bude těmi poklady doslova napěchován. Zmocní se ho cestou do tavriny v Barrow-in-Fur-ness."

"Ale kdo, kdo jsou to ti oni?" dožadoval se Dolan odpovědi.

"No, jsou to Irové, to je jasný. Řekl bych, že jsou z IRA, ale nějak se mi to nezdá."

"Proč ne?"

"Mám k tomu dva důvody. Předně, míří do Kilally. To je Ulster, ne republika. Ta hospoda v Kilburnu je taky protestantská, ne katolická. Nejspíš to budou ti druzí."

"Loajalisté?" zeptal se překvapeně Dolan.

"V určitých ohledech snad," pokrčil Tully rameny. "Nejsem si jistý, kam patří. Jediné, co mě ale zajímá, je to zlato."

V posádce se začal šířit zvláštní šum. "Chceš snad říct, že jim ten balík zase vezmeme my?"

"Kdo ví?" rozchechtal se Tully. "Znáte to, chlapi. Moře je zrádný živel, na hladině se může stát leccos. Hněte sebou. Připravte loď k odplutí. Musíme se tam dostat během dvou dní. A to není zrovna moc."

Keogh se přikrčil za člunem, když se posádka objevila na palubě. Chvilku zůstal nehybně stát a pak rozhodným krokem zamířil rovnou na lodní můstek.

Tully se skláněl nad stolem. Hned zaregistroval závan větru, který lehce nadzvedl mapu pobřeží. Vzhlédl a spatřil Keogha opírajícího se o dveře a kouřícího cigaretu.

"Přesně, jak se říká v detektivkách Agathy Christie: 'Zrada se vždycky prozradí.' Dědku, byl jsem celou dobu venku a slyšel jsem, jak své lidi uplácíš sliby na pořádný balík." Tully chtěl otevřít dveře a zmizet na palubu, ale Keoghova ruka s pistolí v ruce byla více než výmluvná. "Nebud' blázen."

Tully se zamračil. "Co po mně chceš?" sykl.

"Vím, žeš byl u Williama. Správně bych ti měl prohnat kulku mezi očima, ale za těch padesát tisíc, co ti Ryan slíbil, se spolu nějak dohodneme."

"Jdi do hajzlu."

Keogh zvedl walthera a vystřelil. Ploché plesknutí doprovázelo ostrý Tullyho sten. Právě přišel o lalůček pravého ucha. Držel si boltec, z kterého se valila krev.

"To byl jen malý závdavek," pokrčil rameny Keogh.

"No tak, kde je ta obálka?"

Tully otevřel volnou rukou zásuvku, vyndal z ní obálku a hodil ji přes stůl. Keogh obálku strčil do kapsy. Tully si mezitím na krvácející ránu přikládal kapesník.

"Bože, podívej se, cos udělal!!"

"To máš stejně jedno," prohodil Keogh. "Vypadals strašně i s celým uchem, tak se nijak nemrač. Soutěž krásy bys rozhodně nevyhrál. Máš to jedno."

"Jdi do prdele!" Tully otevřel příborník a jednou rukou vyndal láhev skotské. Zátku vytáhl zuby.

Zhluboka se napil. "Co dál?" tiše špitl.

"Nic," odpověděl klidně Keogh. "V pátek na Marsh End."

Tullymu zaskočilo. "Chceš říct, že jedeme dál?"

"Je příliš pozdě na to, abychom si hledali někoho jiného," řekl Keogh. "Vím dobře, že si uvědomuješ, cos chtěl udělat a že to vím, z čehož vyvozují, že se podle toho budeš chovat. Vzorně a poslušně,

pochopitelně. Když to zvládneš a dostaneme se do Kilally včas a v pořádku, dostaneš tuhle obálku zpátky a dalších padesát táců navíc."

"Děkan!" sykl Tully.

"To bych prosil," odsekl Keogh. "V pátek ale budeš v Marsh End. Včas."

"To si teda piš, že budu."

"Človče, ty fakt v sobě nezapřeš dobrou duši. Doprovod' mě na zád' a tam se rozloučíme."

Lodní motory se už probudily do života. Tully vyšel ven a jen s potížemi si poradil s žebříkem. Pořád silně krvácel. Na palubě byl jen Dolan a ten Němec Muller. Ten se raději někam vytratil, zatímco Dolan nechápavě zíral na zmatek na zádi.

"Hele, co se to tam děje?" zahulákal.

"Jen to, žeš vytáhl žebřík dřív, než jsem stihnul klidně odejít," podotkl Keogh klidně.

Dolan se na něj vrhnul, ale úder waltherem do jeho tváře ho odkázal do patřičných mezí. Odvrávorál s bolestivým výkřikem na rtech. Keogh se s klidem zkušeného muže spustil na molo. Dole se otočil a zářivě se na Tullyho usmál.

"Už se těším, až se zase na Marsh End sejdem!"

"Hajzle!" zařval za ním Tully.

Keogh se jen usmíval, když zmizel v proudech padajícího deště.

Jack Barry seděl u svého stolu, když zazvonil mobil.

"To jsem zas já," ozval se Keogh.

"Kde jsi?"

"Ve Wappingu na High Street. Všude tady na mě číší historie."

"Co tam děláš?"

"S tím zlatem ses nezmýlil."

"Vážně? Povídej."

"Je to docela komplikované, ale povést se to může." Keogh mu postupně vysvětlil celý plán.

Když domluvil, ozval se Barry. "Jsi ty ale bezcitný krut'as, když jsi Tullyho v tom nechal. Zvládne to?"

"Jistě. Za sto tisíc bych i já udělal cokoli. Nemůže nic ohrozit. Nemá na to."

"Dobře. Nechme tedy věcem volný průběh. Jakmile ale budete na moři, tak se vás pokusí zlikvidovat."

"Budeme připraveni."

"Ty, Ryan a i ta jeho holka. Bože, ochraňuj nás všechny."

"Neboj se, ten svatý to zvládne. Jak to bude vypadat v Kilalle?"

"Myslím, že se můžeš těšit na opravdu žhavé přivítání. Bude to podstatný příspěvek do našich republikánských fondů. S takovým balíkem bychom mohli vyhrát i celou válku."

"Taky mě to napadlo," přitakal Keogh. "A to už trvá dobrých sedm set let."

Barry se rozesmál. "No tak, ty můj tajemný hrdino, nech si své poznámky. Postarej se o všechno. Zavolej." Vypnul mobil.

V salonu baru U Williama a Mary si Ryan a Kathleen vypočetli, jak Keogh pochodil. Pochopitelně jim řekl jen část, zatímco Ryanovi notně pomáhal s láhví Bushmills.

"Postřelil jste ho?" zeptal se překvapený Bell.

"Jen trošku." Keogh si srkl whisky. "Do pravého boltece."

Na dívčině tváři se rozlilo podivné vzrušení. "Ten hajzl potřeboval lekci."

"Myslíš...", zeptal se Ryan, "že to nezabalí?"

"V žádném případě. Chce těch sto tisíc."

"Ale cestou do Ulsteru se pokusí o vylepšení své pokladničky, co?"

"Jasně. A protože to víme, budeme na něj připraveni."

"To bych řekl." Ryan se zhluboka nadechl. "Zítra ráno odjíždíme do Glasgowa. V Carnforthu přestoupíme a do Barrow dojedeme osobákem."

"A pak?"

"Tam se sejdeme," řekl spiklenecky Ryan. "Zapomněl jsem ti říct jednu maličkost. Můj bratranec má kousek od Ravenglass ovčí farmu. No, víc vědět nepotřebuješ. Jdu spát. Ráno musíme brzy vstávat."

Když se Irish Rose oddělila od mola a začala se ploužit po Temži, Tully stál u kormidla. Připomínal bezhlavého rytíře, protože jeho postava ve světle kompasnice vrhala zvláštní stíny. Právě ucho měl provizorně obvázané. Dolan vklouzl na můstek s hrnkem v ruce. Položil jej vedle kormidla.

"Čaj," sykl. "Jsi v pořádku?"

"Je mi bezvadně," odsekl Tully.

"Co uděláme s tím prťavým hajzlem?"

"Až přijde čas, vlastnoručně mu uříznu koule!"

Tully popadl hrnek a zhluboka se napil. "Jedno staré irské přísloví říká, že vždycky přijde ten správný čas. Co se týče Keogha, tak zcela určitě. A já si počkám."

Trhl prudce kormidlem.

TŘETÍ

Expres do Glasgowa přecpaný rozhodně nebyl. Keogh se usadil proti Kathleen, zatímco Ryan se posadil na druhou stranu uličky. Ihned otevřel kufřík a vytáhl složku papírů. Začal se probírat jednotlivými materiály. Brýle mu sklouzly až na špičku nosu.

Dívka vytáhla z příruční tašky "Půlnoční soud" a irský slovník, který položila na stůl. Keogh si pomyslel, že Kathleen je vážně dívka k pohledání. Sám seděl u okna a díval se ven. Hlavou se mu honily představy, co by asi udělala, kdyby věděla, že právě on ztělesňuje hnutí, které ona k smrti nenávidí. Keogh totiž patřil k římskokatolické církvi a byl jedním z nejkrutějších zabijáků irské republikánské armády. Bože, a právě tato holka se bude smažit v pekle, až přijde ten správný den.

Asi po hodině jízdy se objevil stevard a tlačil před sebou vozík s pohárky čaje a kávy a nabízel sendviče a noviny. Ryan si objednal kávu, dívka a Keogh se rozhodli pro čaj. Martin si ještě koupil Times a Daily Mail. Další hodinu pak novinami listoval.

O situaci v Irsku se toho moc nedozvěděl. Bomba v Derry zničila šest obchodů na jedné ulici. Byla to odplata za zavraždění dvou katolíků na Falls Road. Tito lidé byli pro změnu zabiti proto, že kdosi zastřelil protestanta v Shankillu. Armádní vrtulník se dostal do kulometné palby. Nic nového pod sluncem, Irové v Ulsteru by řekli, že to byl prostě docela obyčejný den jako každý jiný.

Pak ale v Timesech našel článek nazvaný "Bože, jak ještě dlouho? Jak ještě dlouho?". Napsal ho poslanec Parlamentu na penzi, který určitou část své politické kariéry odsloužil jako ministr pro Severní Irsko. Ze zcela nepochopitelných důvodů si začal najednou myslet, že už bylo té šestnáctileté krvavé války opravdu dost. Doporučoval, aby se Ulsteru udělila nezávislost jako dalšímu členu Commonwealthu. Keogh se ušklíbl, protože mu přišlo k smíchu, jak naivní může být i tak zkušený politik. Zavřel noviny, zapálil si cigaretu, protáhl se a začal si pozorně prohlížet Kathleen. Docela ho pobavila, když si všiml, že celou řadu irských slovíček musí hledat ve slovníku. Podívala se na něho a s úžasem zjistila, že se usmívá.

Zato na její tváři se rozlily zlostné chmury. "Co je tady k smíchu?"

"Nic moc. Jen se mi zdá, že s tou knihou máš dost problémů."

"Moc jednoduchá knížka to není. Začala jsem se irštinu učit sotva před třemi měsíci. Tuhle větu nejsem schopná zaboha přeložit."

Keogh mluvil irsky zcela plyně. Nebylo by tedy pro něj žádným problémem jí pomoci, ale dát najevo skutečnost, že tuto řeč umí, by bylo katastrofální chybou. V Irsku totiž touto řečí podle obecného mínění mluví jen nacionalisté a katolíci. A právě ti stáli na druhé straně než Kathleen.

Ryan už také s papíry skončil a uložil je zpět do kufříku. Opřel se o opěradlo a zavřel oči.

"Vypadá unaveně," ozval se Keogh.

"Pracuje od nevidím do nevidím. Dává do toho všechno. Je plně oddán naší věci. Naše víra mu dává sílu, je pramenem jeho života."

"Vašeho ale taky."

"Každý musí něčemu ve svém životě věřit, Martine."

"Pro vás tím rozhodujícím zlomem v životě byla smrt vaší rodiny, že?"

"Vyvraždění mých nejbližších, Martine. Byla to sprostá vražda."

Na toto tvrzení se nedalo ničím odpovědět. Zbledla, v její tváři se objevilo zvláštní napětí. Z očí jí sálal hněv.

"Klid, děvče, chce to klid," usmál se Keogh. "No tak, radši se zase pusť do té irštiny." Zvedl znova Daily Mail a pohroužil se do novin.

Po hodině se stevard znova vrátil. Objednali si další čaj a sendviče. Ryan spokojeně spal.

"Necháme ho odpočinout," rozhodla dívka.

Při svačině raději nemluvili, aby ho nerušili. Keogh si nakonec zapálil další cigaretu. "Kathleen, je ti teprve šestnáct a máš celý život před sebou. Co bys chtěla dělat, kdyby v Irsku zavládl konečně pokoj a mír?"

"Tak to náhodou vím docela přesně. Vždycky jsem chtěla být zdravotní sestrou. Vlastně po tomto zaměstnání toužím už od doby, kdy jsem ležela v nemocnici. V Royal Victoria jsem po výbuchu té zatracené bomby strávila skoro tři měsíce. Sestřičky tam byly skvělé."

"Takže chceš do specializovaného zdravotního kurzu. Prima, to ale musíš složit zkoušky, ale ty ani nechodíš do školy."

Rozesmála se svým chraptivým, pro ni typickým smíchem. "Pletete se, pane. Máte pravdu, že většina žáků skládá závěrečné zkoušky v šestnácti, já je ale udělala už před dvěma roky. Maturitu většina studentů složí v osmnácti. Já už ji mám také za sebou. Absolvovala jsem anglickou literaturu, španělštinu a francouzštinu. Já mám totiž na jazyky nos." Ze zabarvení jejího hlasu bylo zřejmé, že je na své studijní výsledky pyšná. "Splnila jsem všechny předpoklady, abych se mohla přihlásit na univerzitu. A to je mi teprve šestnáct!"

"Na kterou půjdeš?"

Pokrčila rameny. "Mám teď před sebou mnohem důležitější věci. Teď záleží jen na našem boji. Teď už, Martine, sklapni a nech mě, abych si s tou knížkou poradila." Vrátila se k Půlnočnímu soudu.

Vystoupili v Carnforthu. Byla to skutečně zanedbaná a opuštěná díra. Skoro nikdo tady nevystupoval a snad jen déšť bubnoval do nástupiště.

Ryan se podíval na hodinky. "Osobák do Barrow odjíždí za čtyřicet minut. Jdeme si dát šálek čaje. Musíme si promluvit."

I místní nádražní kantýna, za jejímž pultem obsluhovala přestárlá hospodská, byla opuštěná. Kathleen Ryanová došla pro čaj a přinesla na podnose šálky s konvičkou.

"Ještě si pořád vybavuji ty doby, kdy tady běžel provoz celých čtyřadvacet hodin denně," zasnul se Ryan.

"Tenkrát tady projížděla jedna parní lokomotiva za druhou. Duněly tu koleje." Zavrtěl hlavou. "Všechno se mění," poznamenal.

"Znáš tuhle oblast dobře?" změnil Keogh téma.

"Ano. Byl jsem v Lake District v průběhu těch let mockrát. Tady naposled asi před čtyřmi týdny."

Jeho neteř překvapeně zamrkala. "To jsem, strýčku Michaeli, ale nevěděla," řekla vyčítavě.

"Myslela sis, že jsem v Dublinu," odpověděl Ryan. "No, nebyl jsem tam. Byl jsem domluvit detaily. Nevíš toho mnohem víc. Teď se ale dozvíš všechno podstatné."

"Pokračuj," pobídl ho Keogh.

Ryan rozbalil vojenskou průzkumnou mapu oblasti, kterou použili už v Londýně.

"Tady na pobřeží je Ravenglass. Silnice se trochu kroucí, než se sem z Barrow dostane. Bude to tak pětadvacet mil. Marsh End leží asi pět mil jižně od Ravenglass."

"Dál," neudržel se Keogh.

"Vidíš, tady cesta prochází údolím a prudce stoupá nahoru do hor. Říká se tam Eskdale. Mám tam pár známých. Docela oddaných přátel, řekl bych."

"Nikdy jsi mi ale o nich nic neřekl," vyhrkla Kathleen uraženě.

"Teď už to víš, tak proč se čertíš? Můj bratranec Colin Power se oženil s Mary, dcerou místního farmáře. Colin si pronajal jednu usedlost v County Down, ale po smrti Maryiných rodičů se ujal jejich eskdaleské farmy."

"Takže se přestěhovali sem?"

"Jasně. Před dvaceti lety. Vzali si s sebou i Colinova synovce Bennyho. Je postižený, má vrozenou mozkovou vadu. Jeho rodiče ho chtěli dát do ústavu, ale Mary, protože nemá žádné vlastní děti, se rozhodla, že se o něj bude starat."

"Takže jsou v Eskdale i teď?" shrnovala Kathleen.

"Žijí nahoře v údolí. Na opuštěném a odlehlém místě. Říká se mu Bláznova díra. Jméno sedí jako ušité. Pořád tam lije a fouká vichřice. Ani ovčím se tam nedaří." Ryan pokrčil rameny. "Colin to také nevydržel. Před pěti lety umřel na infarkt. Mary s Bennym se teď starají o celou farmu."

"Pro dva lidi práce víc než dost," poznamenal Keogh.

Ryan se hlasitě rozesmál. "Jen počkej, až uvidíš Bennyho."

V ten okamžik se ozvalo houkání vlaku. Osobák vjížděl na nástupiště. Ryan se podíval přes okno a kývl.

"To je ten náš. Zvedáme se." Vstal a vyšel z putyky.

V Barrow-in-Furness vystupovalo jen pár pasažérů. Prošli turniketem, vyhnuli se skupince čekajících a vyšli před nádraží.

"Strýčku Michaeli, tady jsem," ozvalo se trhaně a chraptivě za nimi.

Na druhé straně ulice parkoval landrover. Muž, který stál vedle něho, působil impozantně. Měřil ke dvěma metrům a svou rozložitou postavou připomínal tažné zvíře. Měl na sobě tvídovou čapku a obnošený oblek ze stejné látky se záplatami na loktech. Nadšeně se ke strýčkovi rozběhl. Na jeho kypré tváři se rozlil výraz spokojeného dítěte.

"To jsem já, strýčku Michaeli," vykotal znovu.

Michael mu dal přátelský šturec. "Vypadáš skvěle, Benny. Jak se má teta?"

"Dobře. Těší se na tebe."

Mluvil pomalu, s obtížemi a zadržoval.

"Moje neteř Kathleen," představil Ryan dívku. "Jste si vzdálené příbuzní."

Benny sundal čapku. Neudržovaná blondátá čupřina mu sklouzla do čela. Přikývl a znovu se usmál jako děčko. "Kathleen!"

Došla k němu a políbila ho na tvář. "Ráda tě poznávám."

Byl zaskočen a horlivě přikyvoval. Ryan mezitím představil Keogha. Ten podával Bennymu ruku. Jeho stisk byl tak silný, že i tvrdý chlap jako Keogh zkřivil tvář bolestí.

"Synku, nemusíš tak silně. No tak."

Keogh se obrátil k Ryanovi. "Už chápu vaši poznámku o zdejší farmě. Ten kluk musí zvládnout práci za deset nádeníků."

"Přinejmenším," pousmál se Ryan. "Tak pojďme."

Benny vzal Kathleenin a Ryanův kufr a vyrazil k landroveru. "V hospodské pranicí klidně zvládne i pět rváčů najednou, ale duší je to pořád malé dítě. Nezapomínejte na to. Dejte mu vždycky trochu času, aby se dokázal vyjádřit. Občas koktá a nenachází vhodná slova."

Benny naložil kufr dozadu, kam hodil i Keogh svůj batoh. Mladík oběhl vozidlo a otevřel boční dvířka. Pak znovu sundal svou čapku a nadšeně pobídl Kathleen, aby nastoupila.

"Kate, nastup," špitl Keogh. "Ten obr dnes prožívá nejlepší den svého života. Budeme sedět za ním."

Nastoupili. Benny zase oběhl vůz a vlezl si za volant. Nastartoval. "Ten kluk je i skvělý řidič, uvidíte. Nedělá žádné chyby," poznamenal Ryan. Poklepal kluka na rameno. "Tak, Benny, jedeme. Je nákladák v pořádku?"

Benny přikývl. "Hmm, jasně."

Landrover zrovna vyjížděl na hlavní silnici, když Kathleen došla strýčkova poznámka. "O jakém nákladáku jsi to mluvil?"

"Holka, holka. Všechno se dozvíš. Teď se jen dívej a obdivuj krajinu. Jsme v nejkrásnějším koutu Anglie."

Když se dostali na pobřežní silnici, zase se rozpršelo. "Vody si tady užijou víc než dost, ale to bude těmi kopci," prohodil Ryan mimochodem.

Začali stoupat po silnici, po jejíž pravé straně se rozléhal překrásný pohled na horské vrcholky skryté v mracích. Vlevo dole pod nimi bouřila mořská zpěněná hladina, nad kterou se válely cáry husté mlhy.

"Tamhle leží ostrov Man a tamhle naše milované Irsko," zadumal se Ryan.

"Nevím sice, jestli jsi sledoval předpověď počasí na pátek," zapochyboval Keogh, "ale jedno je stoprocentně jisté. V tomhle počasí to bude na palubě té bárky horší než v pekle."

"To uvidíme," ušklíbl se Ryan.

Po pětáctýřiceti minutách jízdy se dostali do oblasti vřesovišť, které se táhly až dolů k pobřeží, kde se ztrácely v mlžném oparu. Přímě před nimi se už na kraji tyčila dopravní značka oznamující, že jsou na místě. Ryan se lehce dotkl Bennyho ramene.

Obr zpomalil. "Marsh End. Benny, ukaž nám, jak to tady vypadá," pobídl ho Ryan.

Benny otočil vůz a pomalu projížděl nehostinnou a krutou krajinou. Rostl tu jen rákos, jehož nekonečné lány se ztrácely v husté mlze. Vpravo stála stará polorozpadlá chata a dole pod ní vybíhalo do moře dlouhé kamenné molo. Benny přiškrtil motor.

"Tak tady to je?" poznamenal Keogh.

"Přesně," přitakal Ryan. "U mola ale může přistát jen plavidlo s mělkým ponorem. Třeba náš Siemens."

"I tak bych se dost divil. Když nastane odliv, bude tam jen blátivý močál."

Ryan se znova dotkl Bennyho ramene. "Benny, jedeme." Rozložitý mladík přikývl a znovu nastartoval.

Na horním konci eskdaleského údolí, kde silnici již obklopovala neprostupná skaliska, Benny zatočil na širokou cestu a přeřadil na nižší rychlost. Projížděli mezi šedivými kamennými zdmi, za nimiž se navzdory dešti pásala stáda ovcí.

"Pěkně pochmurné místo," poznamenal Keogh.

Ryan jen přikývl. "Žít tady vyžaduje notnou dávku sebezapření."

Dojeli k dřevěné značce s označením farmy na dřevěném štítu: Bláznova díra.

"To, co teď uvidíte, zdejší atmosféru jen dokresluje," dodal Ryan.

O chvílku později prošli otevřenou branou do obehnané plochy s dvěma velkými stodolami a vlastní usedlostí. Všechno bylo postaveno z šedavých zvětralých kamenů. Benny vypnul motor a vystoupil. Z otevřených dveří domu vyběhl černobílý ovčácký pes, za ním se ve dveřích objevila prošeďivělá žena se zvláštním mladistvým výrazem ve tváři, který vůbec neodpovídal jejímu věku.

Měla na sobě silný pletený svetr, pánské kalhoty a zelené holinky. Ryan jí šel naproti s otevřenou náručí. Objali se. Upřímně a od srdce.

"Tak nás tady máš, sestřenko Mary Powerová."

V roubené kuchyni s kamennou dlažbou plápolal v otevřeném krbu oheň. Mary neustále obíhala stůl a hlídala, aby jejím hostům chutnalo. Sama velkou naběračkou plnila jejich talíře dušeným jehněčím s brambory. Pak se také posadila na konec stolu.

"Ráda tě poznávám, holka," obrátila se ke Kathleen. "Až budeš tak stará jako já, tak už žádné příbuzné mít nebudeš."

"Jsem ráda, že jsem tady," přikývla Kathleen.

"Pane Keoghu, čím pak se zabýváte vy?" zeptala se Mary Martina.

"Řekl bych, že jsem takový všeučel," odpověděl Keogh neutrálně. Nacpal si kus jehněčího do úst a usmál se. "Vařit bych však v žádném případě jako vy nezvládl."

Ryan odstrčil talíř stranou.

"Chceš přidat?" zeptala se Mary.

Zavrtěl hlavou. "Dal bych si jen šálek čaje."

Vstala a začala sklízet ze stolu. Kathleen jí pomáhala.

"Mohli bychom se už konečně dozvědět, proč se vůbec pouštíme do takového dobrodružství?" zavrčel Keogh po chvíli.

"Proč se na něj Mary dala?" vykroutil se Ryan. "To je úplně jednoduché. Bude nám krýt záda. Když půjde všechno hladce, dostane sto klacků. Pak už s klidem bude moci dát téhle díře vale a navždy se rozloučit s County Down."

Mary nijak na jeho slova nereagovala. Sebrala talíře a odnesla je do dřezu, pak přinesla konvici s čajem. "Všechno je v úplném pořádku. Nákladák je v zadní stodole. Najala jsem chatu v Marsh End, v kamnech se tam už topí. Někdo tam ale bude muset přikládat."

Ryan přikývl a napil se velmi silného čaje. "Kathleen by mohla s tebou zůstat na farmě a já se s Martinem postarám o chatu."

"Dobře." Otevřela plechovou krabici a začala servírovat koláč. "Ochutnej. Upekla jsem ho sama." Vzala ze stolu nůž a začala krájet jednotlivé porce.

Motorka stála hned za dveřmi stodoly, přes sedadlo přehozenou černou koženou bundu. Helma ležela opodál. Keogh byl hned doma. "Kdes sebral tu nádheru? Benny, vždyť je to Montesa. Mašinka jedna radost."

"Ty znáš ten model?" zeptal se překvapeně Ryan.

"Jasně. Španělská výroba. Ten stroj zvládne jízdu i v těžkém terénu. Tak půl míle za hodinu."

"Tomu nerozumím," namítla Kathleen nechápavě.

"Pro pasáka v hornatém terénu, je to rychlost k nezaplacení," odpověděl Keogh. "Tohle ale nikam nevede." Pak se obrátil k Ryanovi. "Koupils ten stroj pro Bennyho?"

"Vlastně ani ne. Je na něj trochu malá, nemyslíš? Napadlo mě, že by se nám mohla hodit. Vysvětlím ti to později." Obrátil se a usmál se na Mary. "Pojďme se podívat na tu nádheru," řekl.

Bennyho pak vyzval, aby jim nákladák předvedl v plné kráse.

Mladík horlivě přikývl a málem se přerazil, jak se hnál dozadu do stodoly. Odhazoval balíky slámy, aby se dostal ke skryté posuvné stěně. V druhé části stodoly stál velký zelenobílý nákladák.

Podle nápisu na boku patřil řeznické firmě Shelby.

"Tak takhle vypadá naše kořist," přikývl Keogh.

"Ano, je to přesná kopie vozu, který si přivlastníme."

"K čemu je to ale dobré?"

"Návnada. Benny vůz odstaví dole na pobřeží. Všechna bezpečnostní zařízení budou zapnuta. Policie skočí na lep a bude jim hezkou dobu trvat, než se dostanou dovnitř. Získáme tak další časový náskok, který nebude určitě k zahazení. S tím zlatem se ztratit bude přece paráda."

"Ty jsi dokonce básník, to jsem fakt nevěděl," rýpl si Keogh. "Ale jako poeta rozhodně hloupý nejsi. Je to skvělý nápad. Myslíš ale, že to Benny zvládne?"

"Benny zvládne, co se týče motorů, cokoli. Klidně by mohl jezdit i formuli, kdyby se do kokpitu závodáku vešel." Benny potěšeně přikyvoval.

"Dobře. Vraťme se dovnitř a dejme si šálek čaje. Benny nás pak odveze na frontovou linii. Ten termín se docela hodí, ne?"

Landrover vyjel z vedlejší silnice procházející lesem na pobřežní komunikaci a hned za křižovatkou zastavil. Ryan s Kathleen a Keoghem vystoupili. Benny je následoval.

"Tady?" zeptal se prostě Keogh.

"Ano," přitakal Ryan. "Pátek odpoledne ve čtyři. Řezníci přijedou na tuto křižovátku nejvýše s čtvrt hodinovým zpožděním. Věř mi, vše je několikrát ověřeno."

"Jedné věci ale nerozumím," řekl Keogh. "Že ten váš zázračný Kiks umí odblokovat bezpečnostní systémy to chápu, ale jak je donutíte, aby zastavili, mě naprosto nenapadá."

"Dobrá poznámka, ale od toho tady přece máme Kathleen," šibalsky se usmál Ryan, když vzal svou neteř kolem ramen. "Vysvětlím vám to, ale až doma."

V druhé stodole se skladovala zemědělská technika. Parkovala tam také stará dodávka značky Ford.

"Když budeš projíždět opuštěnou krajinou a najednou uvidíš, že na vozovce leží mladá dívka se zkrvavenou tváří a auto je v plamenech, zastavíš? Ano nebo ne?"

"Spíš jo," připustil Keogh.

"Oni jsou taky lidi." Ryan znovu Kathleen objal. "Holka, za tuhle roli si zcela určitě vysloužíš Oskara."

"Nenechám tě přece ve stychu."

"Já vím. Pojd'me do tepla a probereme si všechno krok za krokem."

"Jak jsem už říkal, náklad'ák přijede na křižovatku okolo čtvrté odpoledne."

Spiklenci se sešli v kuchyni. Mary s Kathleen, společně s Ryanem seděli u stolu, zatímco Benny zůstal u dveří. Keogh se uvelebil u krbu.

"Já pojedu s Kathleen v dodávce," rozděloval úkoly Ryan. "Ty pojeděš za námi na montese. Na vysílačky jsem taky nezapomněl. Jedna je tvoje. Zaujmeš pozorovací stanoviště a budeš hlídat, kdy se objeví. Pak mi dáš vědět. Volací znak je Orel jedna. Můj kód bude Orel dvě."

"Co pak?"

"Předjedeš transportér a přidáš se k nám. Fordka vybuchne a Kathleen zaujme svou pozici na silnici. Bude to divadlo jedna radost. Dokonce jsem si sehnal i umělou krev, která se vážně na divadle používá. Rozetře si ji po tváři."

"Oni zastaví, spíše řečeno, budeme doufat, že ano. Pomocí Kiksu odblokujete alarmy a dostanete se dovnitř."

"Nebudou mít ani spojení s okolním světem. Úplně je odstavíme od spojení."

"Co když se budou bránit?"

"Žádný problém. Mám v kufru dvě poloautomatické pušky, plynové a omračující granáty. Kdyby něco selhalo, mám ještě v záloze semtex a tužkové roznětky. Dveře ale budou stejně nezajištěné. Kiks to zvládne. Patnáct minut poté, co opustíme farmu, Benny odveze jatečňák na pobřeží a nepozorovaně se vrátí na farmu."

"Neutralizujeme strážce? Dobrá. A dál?"

"Ty se s Kathleen vypaříš na montese. Sejdeme se na molu v Marsh End. Já se postarám o vozidlo."

"Proč ale nemůžeme jet všichni s tebou?" zeptal se zaskočeně Keogh.

Ryan už zase držel Kathleen kolem ramen. "Řídit takovou obludu není žádná legrace. Může to vzít za špatný konec. Kdyby něco selhalo, kde jsme byli? Chci, aby byla pryč hned, jak to půjde. Kdybychom neuspěli, budete mít aspoň vy dva šanci dostat se na palubu Irish Rose a včas zmizet."

"Co si o tom myslíš, Martine?" zeptala se Kathleen nadšeně.

"Máme před sebou jedno pekelné páteční odpoledne," pousmál se Keogh.

Hugh Bell seděl v kanceláři své hospody v Kilburnu, když se otevřely dveře a barman strčil dovnitř hlavu. Začalo se stmívat.

"Pane, chtějí s vámi mluvit nějací hosté."

Větu ani nedokončil, protože ho odstrčili stranou. Dovnitř se vřítel rozložitý chlap v modrém námořnickém gumáku s rukama v kapsách.

"Tak tady jsi, ty parchante!"

"Scully! Co chceš?" vyhrkl Bell vystrašeně.

"Jeden můj dobrý kamarád si přišel s tebou popovídat."

Ustoupil stranou a do místnosti vklouzl mužiček s vyžilou vytahanou tváří jako by bez masa. Drátěné obroučky brýlí, starý obnošený klobouk a plavý plášť jen dokreslovaly jeho zjev. Šla z něj hrůza.

"Pane Reide!" Bell se snažil ovládnout, ale cítil, jak mu vysychá v ústech.

"Rád vás zase, Hughu, vidím," řekl mužík výrazným belfastským přízvukem. "Přísahy se skládají proto, aby se dodržovaly."

"Přísahy?" vykoktal Bell. "Nechápu, co tím chcete říct."

"Vážně ne?" Reid smekl a posadil se za stůl. "Proč jsem sem asi z Belfastu jel? Protože mne poslal Armádní výbor."

"Co mi ale mohou chtít?"

Reid otevřel stříbrné pouzdro a pečlivě vybíral jednu z cigaret. Scully hned přiskočil a zapálil mu vlastním zapalovačem. "Nehrajte si se mnou, Hughu. Loni Michael Ryan promyslel a navrhl geniální operaci, jak se na severozápadě Anglie zmocnit zlata z jednoho transportu. Nepopírejte, že o tom nevíte. Výbor to ale tenkrát zrušil."

"To je pravda," kývl Bell odevzdaně. "Vzpomínám si."

"Nesnažte se ze mne dělat vola, Hughu. Pořád je to stejné. Začíná se šeptat, že se Michael rozhodl, že tu akcičku udělá na vlastní pěst. Letos." Úlisně se usmál. "A mně připadá docela logické, že vy budete ten správný chlap, který bude o celé záležitosti vědět podrobnosti. Do detailů!" Otočil se ke svému nohsledovi. "Scully, nemám snad pravdu?"

"Jasně, že máte, pane Reid." Scullyho škleb rozhodně úsměvem nebyl.

Bell si jasně uvědomoval, že je v obrovském maléru. Hned mu ale došlo, že kdyby promluvil, nevedlo by se mu o nic lépe. Spíš hůř. Když se někde objevil sám Scully, vždycky to vedlo k nepěkným koncům. Však se mu také ne nadarmo říkalo Shankillský řezník. Bell se rozhodl a zhluboka se nadechl.

"Pane Reide, máte pravdu. Nepopírám, že o té záležitosti něco vím. Michael se tu před několika dny zastavil a probírali jsme různé aspekty celé záležitosti."

"Doneslo se mi, že chce přepadnout transportér převážející zlato. Je to pravda?"

"Ano, přesně podle původního plánu, který v loňském roce předložil našemu výboru."

"Pak se ten transportér má prý lodí přepravit někam do County Down. Kam ale?"

"Pane, tak to vám vážně neřeknu."

"Scully!"

Zabiják vytáhl browning a odjistil ho. "To není vůbec nutné," vyhrkl rychle Bell. "Vím, kde Ryan v Londýně bydlí. Odvedu vás k němu."

Scully se uvolnil a na tváři se mu rozlil jeho podivný úsměv. "Hughu, já věděl, že jsi rozumný chlap."

"Jen si vezmu kabát."

Bell zmizel v ložnici, popadl sako a hodil ho na sebe. Pak rychle otevřel dveře na opačné straně a proletěl chodbou do aleje za barem. Jak nejrychleji uměl, přeběhl hlavní silnici.

Telefon zvonící v hale farmy Bláznova díra vzala Mary. Odložila sluchátko a hned se vrátila do kuchyně.

"Volají tě, Michaeli. Pan Bell."

Ryan vběhl do haly a zvedl sluchátko. "Ano, Hughu?"

"Jsme v maléru. Reid se vrátil z jednání výboru a přitáhl s sebou toho hajzla Scullyho. Michaeli, oni to vědí. Už se to proláklo."

"Co jsi jim řekl?"

"Já? Nic! K čertu! Vzal jsem nohy na ramena, jak nejrychleji jsem uměl. Oni vědí o tvém plánu. K sakru! Vždyť jsi jim to vlastně původně navrhl sám!"

"Loni to byl jen takový bláznivý nápad, Hughu. Dneska je to jinak. Nikdy jsem nemluvil o Bláznově díře a ani o místu útoku. Tenkrát jsem ani nevěděl, jestli najdeme nějakou loď, co by ty tony dokázala převézt. Řekl jsi jim něco o Irish Rose? Vědí něco o Kilalle?"

"Za co mě máš? Ani slovo."

"Výborně. Pak to zvládneme docela v pohodě. Chraň si záda, zachovej chladnou hlavu a na nějaký čas se někde zašij."

Když zavěsil, zamyšleně si zapálil cigaretu. Ne, teď už nemělo žádnou cenu někoho plašit. Nemělo to už žádný smysl.

Vrátil se do kuchyně. "Volal Hugh Bell. Nic vážného." Usmál se na Keogha. "Zůstanu vzhůru, kdyby snad Hugh ještě něco potřeboval. Ty přespíš v chatě na Marsh End. Udělej si tam pohodlí. Tady není místo. Vezmi si fordku."

"Tak já už mizím." Keogh polkl poslední hlt čaje a vstal. "Dobrou noc. Ráno na shledanou."

Bell neměl ani ponětí, kam má jít. Zaváhal. Pak se přece jen rozhodl a zamířil na Kilburn High Street. V ten samý okamžik se z boční ulice vyřítla stará limuzína Mercedes. Scully seděl za volantem, Reid vedle něho.

"Tamhle je," zařval Reid, "přechází ulici. Sejmi ho."

Scully zamáčkl plyn do podlahy, z auta se stala zbraň. Bell vyplašený řevem motoru se otočil. Rozběhl se, ale na mokré vozovce uklouzl. Mercedes do něj vjel rychlostí padesáti mil za hodinu. Odhodil ho do stoky a ani nezastavil.

Ozval se ženský skřek a začali se sbíhat lidé. Policejní důstojnice v uniformě se snažila mezi nimi prodrat. Než se ale ke zraněnému dostala a poklekla vedle něho, Hugh Bellovi už umíráček odzvonil. čtvrtá

Větrné ráno stálo za draka, těžké mraky pohltily vrcholky hor. Ryan po snídani seděl u stolu a usrkával čaj. Hlavou se mu honily různé myšlenky. Neustále se ale vracel k Bellovi a jeho malému s Reidem a zabijákem Scullym. Protože se však Hughovi povedlo utéct jím, ti dva zabijáci vlastní přepadení transportéru nemohli ohrozit. Původní plán předložený armádnímu výboru byl opravdu jen ztřeštěným nápadem. Ve výboru sice věděli, že existuje nějaký transportér, co kdesi na severozápadě Anglie převáží zlato a že by ho bylo možno lodí převést do Ulsteru, ale na druhé straně neznali žádné podrobnosti, kudy jezdí, a ani jak by to šlo načasovat. Reid se s Bellem dostali do slepé uličky.

Přesto mu to nedalo a rozhodl se, že Hughovi zavolá. Vytočil číslo Bellova baru. Telefon vzal barman. Okamžitě.

"Angusi, tady je Ryan. Můžeš mi dát Hughu? Je tam?"

"Pane Ryane, bohužel nemohu. Je mrtev. Zabili ho včera v noci na Kilburn High Street."

"Co se stalo?" tiše se zeptal Ryan.

"Když přecházel ulici, srazilo ho auto. Byla to obyčejná nehoda. Policie už našla i ten vůz o pár ulic dál."

"Chytli toho řidiče?"

"Před chvílkou volal seržant, který tu nehodu vyšetřuje. To auto prý bylo před rokem ukradeno v Hampsteadu. Muselo celou tu dobu stát někde v garáži."

"Nějak moc náhod najednou," podotkl Ryan.

"Máte pravdu, pane Ryane. Přijedete sem?"

"Ne, bohužel. Mám teď před sebou důležitý úkol."

"Dobře, pane. Kdybyste mi ale nechal své telefonní číslo, dal bych vám vědět hned, jak budeme vědět něco bližšího."

Ryanovi tato poznámka docela stačila. Sám pro sebe se ušklíbl. "Jsem teď dost daleko, a tak to asi nepůjde. Nicméně mám ještě jedno přání. Sežeň mi pana Reida k telefonu."

"Pana Reida?" koktal barman. "Kdo je to? Neznám ho."

"Přestaň si hrát na blbečka a dej mi ho k telefonu!"

Reid stojící rovnou za Angusem mu vytrhl telefon z rukou. Barmanovi naznačil, aby zmizel. Scully hlídal opodál.

"Michaeli, starý brachu. Nemyslíš, že už jsi dost starý na podobné vylomeniny? Dej si pohov a buď rozumný."

"Kdo seděl za volantem? Ty anebo ten všivák Scully? Vlastně na tom ani nezáleží. Až přijde čas, budeš o hlavu kratší ty."

"Vždycky sis potpřel na divadelní gesta. Michaeli, takže ty ses vážně rozhodl, že svůj geniální plán zrealizuješ?"

"Sbohem, Reide!" Ryan zavěsil.

Otevřel zadní dvířka domku, zapálil si cigaretu a díval se do padajícího deště. Neustále myslel na Hughu Bella. Byl to jeho nejlepší kamarád a parták ve zbrani. Za celá ta léta spolu prožili hodně dobrého i zlého. Scully naštěstí neměl příležitost z něj vymáchat skutečnou pravdu o celé akci. Aspoň nějaká útěcha z té hrozné zprávy, s kterou se teď musel vyrovnat. Šlo to dost těžko.

Vedle něj se objevila Kathleen. "Strýčku, vypadáš ustaraně," otázala se. "Stalo se něco?"

"Nic, všechno je připraveno."

"Chtěla bych Martinovi donést do chaty něco k snědku. Benny mne tam odveze."

"Dobře. Já si ještě naposledy projdu celou akci. Potřebuji přemýšlet."

"Tak dobře, uvidíme se později."

Vrátila se do kuchyně. Ryan ale pořád stál ve dveřích a pozoroval provazce vody bičující zem. Nemohl se ubránit úvahám nad Reidem a Scullym. Budou se muset vrátit domů a přiznat, že neuspěli. Ryan věděl, že se těm dvěma bude muset nakonec postavit a že se smrtelnému střetnutí nevyhne. Věděl ale dobře, že až přijde čas, ta správná chvíle, bude to on, kdo bude mít konečné slovo.

Pak si vybavil bezmasou Reidovu tvář. Drátěné brýle nasazené na obličej připomínajícím holou lebku i jeho úlisný úsměv. "Ty prťavej křiváku," řekl si tiše pro sebe. "Znám tě až příliš dobře, tys chtěl všechno to zlato jen pro sebe, vid'?" Neboj se. Radši se s tebou sejdu v pekle, než abych dovolil, aby ti jeden jediný prut uvízl mezi prsty."

Keogh si s ložnicí v chatě žádné starosti nedělal. Rozdělal vyhaslý oheň a lehl si na gauč. Spal jako dudek. Probudil se okolo sedmé a hned postavil konvici na kamna.

Otevřel dveře a díval se ven do deště, který ještě nepřestal.

Na pravé straně spatřil malou zátoku. Z náhlého popudu se vrátil zpátky, svlékl se, popadl ručník a nahý se hnál přes dvorek k vodní ploše.

Ručník přehodil přes keř a vrhl se do zátoky. Silnými záběry paží plaval na druhou stranu. Z rákosí se k oblakům vzneslo hejno různobarevných ptáků. Jejich rozzlobené skřehotání přehlušilo i padající déšť.

Ranní koupel v chladné vodě ho osvěžila.

"Dnešní den docela dobře začíná," pochvaloval si, když se natáhl po ručníku.

Vrátil se do chaty, pečlivě se osušil, oblékl se a uvařil si šálek čaje. Ve špižárně našel vše potřebné, mléko, chléb, vajíčka i slaninu. Zaváhal, zda se má pustit do vaření. Usrkl si čaje. Zrovna v tento okamžik uslyšel na dvorku motor příjezdějícího automobilu. Podíval se ven a spatřil Kathleen sedící v Bennyho landroveru.

V londýnské hospodě U Williama a Mary už skončila prohlídka Bellovy kanceláře. Nepřinesla žádné výsledky. Reid se Scullym tam už neměli co pohledávat.

"Nic tady není, pane Reid," zavrčel zabiják. "Co budeme dělat?"

"Vracíme se do Belfastu," rozhodl Reid. "Neboj se, Ryan se vrátí domů. Už teď se nemá kde schovat. Nakonec ho stejně dostaneme. Angus, pojď sem!" zařval nakonec na barmana.

Angus vyklopýtal ze dveří. "A... ano, pane Reid?"

"Nechceš... vážně mi nechceš ještě něco říct?"

"Odjeli vlakem. Víc toho nevím. Zaslechl jsem ale, že mluvili o rychlíku do Glasgowa."

"Do Glasgowa?" zavrčel Scully. "Co tam můžou hledat?"

"Troubo, tam nejeli," ozval se našťavaně Reid. "Ten expres projíždí celou Anglií. Oni opravdu jeli někam na severozápad. Jsou připraveni." Pak se znovu obrátil na Anguse. "Dál?"

Barman pokrčil rameny. "Já už ale vážně nic nevím. Počkejte..., " najednou se mu rozjasnily oči. "Jasně. Někdy minulý týden jsem omylem vyslechl jeden telefonát pana Bella. Volal do nějaké loďařské agentury a tvrdil, že si musí pronajmout nákladní loď s plochou palubou. Někaké plavidlo, které může sloužit jako trajekt pro silniční vozidla. Pak jsem zaslechl, že mluví o Irish Rose. Pak se bavil s nějakým kapitánem Tullym. Ten mu tvrdil, že má takovou loď tady v Londýně." Angus se znovu zamyslel. "Jo, takhle nějak to bylo."

"Slyšel jsi jméno té lodi ještě někdy potom?"

Angus zase přikývl. "Těsně před jejich odjezdem jsem kontroloval láhve ve skladu. Zaslechl jsem pana Ryana, jak Bellovi vysvětluje, že Irish Rose je už na cestě a že bude na místě v pátek dopoledne."

"Neřekl ale, kam míří?"

"To zcela určitě ne. Pamatoval bych si to."

"Dobrá," ušklíbl se Reid. "Kdyby něco, tak víš, kam máš zavolat. Ať se špitne cokoli, okamžitě mě v Belfastu sežeň."

"Jistě, pane."

"Ještě jednu věc. Drž hubu a pořádně! Jestli budu mít nějaké trable, tak ti sem pošlu Scullyho a ten si servítky nebere. Našli by tě, kamaráde, v Temži a bez ocasu."

Reid prošel dveřmi. Angus zcela očividně roztřesený mu radši uhnul z cesty. Scully ho navíc poplácal po tváři. "Nezapomeň, co ti pan Reid řekl. Chovej se jako spořádaný chlapec," zašklebil se a vypadl z hospody.

Keogh dojídal šunkový sendvič, zatímco Kathleen se posadila proti němu s hrnkem čaje v rukou. Benny se vrátil na farmu. Keogh si zapálil.

"Jak se dnes ráno cítíš?"

"Myslíš to, doufám, pracovně?" Pokrčila rameny. "Zvládnu to. Už jsem pro strýčka dělala leccos. A byly to hodně nebezpečné věci. Umím se o sebe postarat."

"Ve tvém věku by se ale měl spíš někdo starat o tebe," poznamenal Martin a vstal. "Pojď ven, půjdeme se nadýchat čerstvého vzduchu."

Opar se rozplynul a odkryl zvláštní pohled na opuštěný a pošmourný svět. Rákosový porost se kymácel ve větru na druhé straně zátoky. Když se procházeli po širokém náspu, z rákosí se zvedla hejna ptactva na protest proti nezvaným vetřelcům.

"Je to tu takové zvláštní," shrnoval Keogh neblahé pocity.

"Je, ale že bych tím byla nadšená, to tedy nejsem," podotkla Kathleen. Zamračila se. "Mám divné šimrání v žaludku."

"Vím přesně, co cítíš."

Došli až k molu, na kterém se zastavili. Hladina opadla a odkryla prorezivělé pylony.

"Proč tady vůbec molo postavili?" zeptala se. "Lodě tu přistávat nemohou."

"Čerti vědí. Stojí tady už celá desetiletí. Pořád mi připadá, že je ten můstek docela funkční."

Vstoupili na molo a pozorovali nárazy vln do sloupů, doprovázené rachocením vodní masy. Na konci nebylo žádné zábradlí, táhlo se jen po bočních stranách. Keogh se nahnul přes jeho kraj a začal ukazovat na několik žulových kvádrů na mělčině.

"Už znám odpověď na tvou otázku," usmál se. "Kdysi tady těžili žulu a vozili ji dolů do Anglie."

"Aha."

Udělala několik kroků, rukama se chytila zábradlí a pozorovala bouřící hladinu. Její postava v dlouhém přšiplášti a baretu najednou působila opuštěně a nešťastně.

Keogh se opřel o zábradlí vedle ní. "Co čekáš od života, Kate? Čeho vlastně chceš dosáhnout?"

"To ví jen pánbůh. Jediné, s čím jsem se ve svém životě zatím setkala, jsou jen samé průšvihy. Jediné, co znám, jsou bomby a zabíjení. Přišla jsem o všechny, o svou rodinu, přátele. Všechny mně je zabili." Její tvář ztratila všechny rysy a zesinala. "Život je stvořen k tomu, aby se žil, ale já znám jenom smrt. Dává to vůbec nějaký smysl?"

"Perfektní," tiše přitakal Keogh. "Je to vážně hrůza, a ty jsi navíc tak mladičká."

Na tváři se jí rozlil úsměv. "Ty taky nejsi zrovna kmet nad penzí."

"Bylo mi už dvaatřicet," prohodil. Kathleen se upřímně rozesmála.

Ozvy jejich kroků duněly molem. Když se začali vracet, spatřili Ryana, jak jim jde naproti. "Bože, ten dnešní den je úplně na draka."

Keogh ukázal na hladinu. "A to ještě můžeme tak akorát doufat, že zítra odpoledne bude pořádný příliv."

"Neboj se. Dvakrát jsem zdejší podmínky prověřoval. Odpolední hladina dosahuje dostatečné výšky."

Vytáhl z pouzdra cigaretu. "Jednu věc vám ale říct musím. Hugh Bell je mrtev."

"Proboha!" otřásla se Kathleen. "Co se stalo?"

Ryan nic nezamlčel.

Když se vraceli po molu zpět, Keogh shrnoval. "Až se vrátíš zpátky do Irska, Reid si netroufne zkrivit ti ani vlasek. Přivezeš přece ten transportér. Asi máš pravdu, že váš výbor nemá zrovna v lásce chlapíky, co si dělají co chtějí a neposlouchají rozkazy. Jenže ty pro ně budeš neoddiskutovatelným hrdinou.

Přivítají tě s otevřenou náručí. Však se jim za to taky hezky odvděčíš pořádnou hromádkou zlata."

"Snad. Reid mi ale dělá starosti. Ne, plést se nemohu. Ten parchant chce všechno jen pro sebe. Ne pro naši věc. A to mu přijde draho."

"Tak ho pošli do hajzlu," mile prohodila Kathleen. Hněv jí sálal z očí.

"Holka, dávej si pozor na jazyk," napomenul ji lehce Ryan.

"Pokud neví o Kilalle, pak je neškodný jako beránek," dodal Keogh.

"A taky neví, kdy tam budeme," pokrčil Ryan rameny. "Vážně nevím. Přesto mi ale ten křivák nedá spát. Měli bychom se už vrátit na farmu. Landrovera jsem nechal u chaty."

Mary Powerová jim připravila jednoduchý, ale chutný oběd. Zeleninová polévka a sýrový salát se podával o jedné. Nechyběl ani nezbytný čaj. Když sklízela ze stolu, mile se podívala na Bennyho a řekla: "Nezapomínej na své povinnosti. Měl bys zkontrolovat ovce na severní louce."

Benny horlivě přikývl, popadl čapku a zmizel. Keogh stojící u okna pak už viděl jeho postavu s batohem na ramenou a ovčáckým psem v patách, jak mizí v šedivé vodní mlze. Pršet nepřestávalo.

"Benny je skvělý pracant. Bez něj byste se tu asi neobešla, vidíte?"

"Jenže má duši malého dítěte," jemně Keoghovi připomněla Mary. "Musí se mu říct všechno do puntíku."

Ryan dopil čaj a vstal. "Jdu se ještě jednou podívat na místo činu. Pojedu s Kathleen fordkou. Ty pojeděš na montese. Vezmeš si vysílačku. Přejedeš křižovatku přibližně o dvě míle a pak se mi ohlášíš. Použiješ volací znak Orel jedna. Jak jsem řekl, já jsem ten druhý orel."

"Bez problémů," přikývl Keogh.

Když fordka vyjela na hlavní silnici klesající k Eskdale, řídila Kathleen. Pobaveně si svého strýčka dobírala.

"Jestlipak víš, že ještě nemůžu mít ani řidičák. Jsem totiž ještě pod zákonem."

"Jenže ty se za volantem chováš jako profesionální šofér. Už od čtrnácti. Vzpomínáš na tu noc, kdy mne postřelili a já havaroval u Kilkelly?"

"To víš, že ano. Tenkrát jsi mi volal z budky, abych sebrala kluky a dojela si pro tebe."

"A tys jako správná d'áblice opravdu přijela. A ještě k tomu v ukradeném autě."

"A kdo mi asi kdysi ukázal, jak mám spojit dráty ve spínací skřínce?"

"Tak dost, kaji se," zasmál se Ryan. "Tenkrát jsem ale vypadal. Ležel jsem promočený na kůži s kulkou v rameni v té odporně zapáchající stoce, když ses přihnala jako stíhačka."

"To byly časy, strýčku."

"Vážně?" Zapálil si cigaretu a otevřel okénko. "Dneska už ani nevím. Přestávám si být jistý. Asi stárnu."

Najednou se potěšené usmál. "Jednu věc ale vím určitě. Jsi skvělá a chytrá dívka. Zasloužíš si mnohem lepší život. K čertu, vždyť ty bys mohla být jednou z nejmladších vysokoškolaček."

"Hele, nech si toho!" odsekla. "V životě jsou mnohem důležitější věci."

Už nic neříkal a jen přemýšlel. Přímo před nimi ležela křižovatka. Zatáhl okénko.

Keogh jel asi sto metrů za nimi. Navlékl se do kožené motocyklové bundy a ani na helmu nezapomněl.

Navzdory nepolevujícímu dešti se skvěle bavil. Montesa poslouchala jako hodinky.

Dodávka zatočila na polní výjezd jen několik desítek metrů od křižovatky. Keogh zvedl sevřenou pěst a zamával jim, když je míjel.

Ryan seděl v dodávce s vysílačkou v ruce a otevřenými dveřmi vozidla si prohlížel místo činu. "Vyjde to. Každopádně ani nechceme zablokovat celou silnici. Tahle hořící dodávka bude stačit. Aspoň budu moct potom projet s naším nákladákem."

Vtom ve vysílačce zakřápalo. "Orle dvě, slyšíš mě? Tady Orel jedna. Slyšíš mě?"

"Čistě a jasně," oznamoval Ryan. "Nějaké noviny?"

"Nic vyjma ptáků, moře a toho zatraceného deště. Mohu už odjet?"

"Sejdeme se na farmě. Konec."

Ryan vypnul vysílačku a usmál se na Kathleen. "Už je mi všechno jasné. Tak se, holka, vracíme, do Bláznovy díry."

V sedm večer se k večeři podávalo pečené jehněčí, brambory, karotka a zelí. Keogha ohromilo, kolik jídla Benny spořádal.

"Bože, člověk by si skoro myslel, že ten kluk nejedl celý rok," pousmál se.

"Když pracuje za tři chlapy, tak proč by nemohl sníst tři porce," přerušila ho Kathleen nazlobeně.

"Nezapomínejte ale na jeho povahu," připomněla jim tiše Mary Powerová, když Bennymu dřevěnou naběračkou přidávala další nášup. "Benny, buď tak hodný a jdi podojit."

Vzal si zase čapku, do ruky pak chleba se sýrem. "Jistě, tetičko," zakoktal a šel splnit úkol. "Čaj si vypijeme vedle ve třech," rozhodla Mary. Kathleen Ryanová začala sklízet ze stolu. Keogh se na ni podíval. "Dneska jsem na řadě já," řekl vesele. "Udělám to sám. Ty jako hodná holka jdi doprovodit strýčka." "Vida, Martin je i kuchyňka," poznamenala, ale způsobně následovala Ryana do obývacího pokoje. "Neznám žádného Ira, co by chtěl dobrovolně dělat ženskou práci," řekla tiše Mary. "Z toho plyne jen jediné. Chtěl jste se mnou mluvit." "Nějak tak." Keogh vršil talíře na sebe. "Jste šťastná z toho, jak se věci vyvíjejí?" "Šťastná?" Nalávala horkou vodu do dřezu a postupně do ní vkládala jednotlivé talíře. "Už ani nevím, co to slovo znamená. Společně s manželem jsme se tady usadili s nadějí, že tu budeme dobře žít. Tady se ale dá jenom umřít. Žít se farmařením je ten nejhlupečtější nápad na světě. Zdejší půdu nepřesvědčíte, aby plodila ovoce. Ta si žije svým vlastním životem." "Já vím." "Když za mnou přišel Michael a řekl mi, co chce udělat, připadalo mi, že mi poslal záchranný člun, když já už šla skoro ke dnu. Až to skončí, odstěhuji se s Bennym do Ulsteru a odsud navždy vypadnu." "A co když se to nepodaří?" "Pak v téhle pasti zůstaneme uzavřeni navždy. Michael mě ujistil, že až sem se policie nikdy nedostane. Neexistuje totiž žádná stopa, která by nás s ním spojovala." "S trochou štěstí se před vámi otevřela cesta k lepší budoucnosti. Stojí za to něco riskovat." "Doufám. Politika mi nic neříká, ale Michael je dobrý chlap a já mu bezvýhradně věřím." Začala mýt nádobí. Keogh ji nechal samotnou. Vešel do obývacího pokoje. Kathleen seděla u okna a četla si v Půlnočním soudu. Ryan si hned vedle krbu zapaloval rozžhaveným pohrabáčem dýmku. "Je to skvělá žena," řekl tiše Keogh. "Užila si svoje." "Víc, než by někdo jiný unesl," kývl Ryan. "Jen to nejhorší. Lepší časy ale přijdou. Je to boží vůle. Až dopiješ čaj, půjdeme zkontrolovat do stodoly náš arzenál." "Prima," přitakal Keogh. "Já jdu taky," zvedla Kathleen hlavu. "Chci si vyzkoušet svou pistoli Colt. Tu, co mi dal pan Bell." "Uvidíme," prohodil Ryan neutrálně. Mary Powerová právě přinášela na podnose nejednu laskominu.

V mdle osvětlené stodole začal Keogh s Ryanem vyndávat zbraně z Ryanovy obrovského kufru. Měl tu dvě složené poloautomatické pušky, náhradní zásobníky, omračující a plynové granáty, semtex a tužkové roznětky. Dokonce tu byl k dispozici i náhradní Walther v koženém lýtkovém pouzdru. "Kde se tady ta hračka vzala?" podívoval se Keogh, když zbraň zkontroloval. "Napadlo mě, že by se třeba mohla hodit. Vždycky se mi líbilo, když jsem měl nějaké to eso schované v rukávu," šibalsky poznamenal Ryan. Keogh vyzkoušel obě pušky. Jeho zkušené ruce je snadno složily dohromady. Zároveň zkontroloval všechny díly. Jednu z pušek hned nabítl a podal Ryanovi. "Nejnovější tlumiče jsou úplně dokonalé. Vyzkoušej tu pušku." Vzal malé prkénko a na druhé straně stodoly ho opřel o balík slámy. Kathleen a Benny ho s úžasem pozorovali. Ryan zalíčil a vypálil tři jednotlivé výstřely. Ozvalo se tlumené lupnutí, tak typické pro zbraň s tlumičem. V prkně se objevily tři otvory. Keogh nabítl druhou pušku a ustoupil. "A teď tu druhou." Ryan znovu stiskl spoušť. Výsledek byl prakticky shodný s tím prvním. Sklonil zbraň a položil ji na dřevěnou kozu. "Jsou v pořádku." Kathleen udělala několik kroků. V ruce držela automatický kolt. "Teď já!" řekla rozhodně. "Nedáš si pokoj," rýpl si Keogh. "Vše k tvým službám." Držela kolt oběma rukama, pečlivě zamířila a stiskla spoušť. Několik stébel vedle prkénka se ulomilo. "Zkus to znovu," jemně řekl Ryan. Na Kathleenině tváři se objevil hněvivý výraz, ale přesto znovu zamířila a vystřelila. Kulka prolétla vedle prkénka.

Ted' už byla vzteky skoro šílená, z očí jí sálala zuřivost.

"Nic si z toho nedělej," chlácholil ji Keogh. "Spousta lidí by netrefila ani dveře od stodoly. Nic se nestalo. Pojd' za mnou." Zaujal pozici asi dva metry od cíle. "Být tebou, tak bych z téhle hračky nestřílel na větší vzdálenost. Namiř a lehce zmáčkni spoušť."

Zkusila to znovu. Poprvé minula, ale druhá kulka cíl zasáhla. "Už to docela ujde," pochválil ji Keogh. "Když ale budeš mířit přímo na cíl a zmáčkneš spoušť mnohem lehčeji než doposud, minout nemůžeš." Obrátil se a šel za Ryanem. Michael se docela dobře bavil. Benny se také usmíval, jen Kathleen se vztekala. "Nějak moc se, prcku, vytahuješ. Každému radíš a ještě jsi nám neukázal, co umíš sám!" Keogh se pomalu obrátil. Nehnul ani brvou. Ted' poprvé se Kathleen podívala do jeho mrazivých očí. Ruka mu sjela do zadní kapsy saka a vytrhla ven walthera. Vystřelil celkem šestkrát. Třísky z prkénka jen létaly. Nakonec se překotilo.

Benny si přikrýval rukama uši, i když Keogh střílel s tlumičem. Na Kathleenině tváři se zračil opravdový úžas. Keogh ale mlčel, vyhodil prázdný zásobník a nasadil nový.

"Konec školení," přerušil trapné ticho Ryan. "Máme volno. Zítra si prožijeme pořádné peklo."

Rozbouřené moře zběsile houpalo Irish Rose, která mířila ke svému cíli. Právě se nacházela čtyři míle jižně od Marsh End a pět mil od pobřeží. Vítr nepolevoval a pohazoval trajektem ze strany na stranu. U kormidla stál Němec Muller, Tully seděl u stolu s mapami. Před ním ležela kartónová krabice. Všichni muži posádky byli uvnitř a čekali na kapitánova slova.

"Sedm nebo osm pistolí by mělo stačit. Jsou tady v krabici. Všichni muži budou ozbrojeni!"

Dolan popadl revolver Smith & Wesson, ráže 0,38. "Ten se mi hodí," liboval si.

Ostatní si také vybrali podle svého. Hlavního mechanika Jocka Granta ale zajímaly spíše technické údaje.

"V kolik tam máme být?"

"Okolo jedenáctý. Nejsem si ale jistý. V Marsh End to neznám, a tak tam přistát nebude žádná sranda. Navíc tam můžeme jen při zvednutém přílivu."

"Co na ně chystáš?"

"Nevím, jestli už znám správnou odpověď. Když jsem poprvé mluvil s Bellem, tvrdil, že odplujeme hned v podvečer. Tvrdil, že příliv pak začne opadávat a že musíme všechno přesně načasovat. Jinak bychom uvízli v bahně. Počkáme na Ryana. Musí se objevit a vybalit, co má za lubem."

"Jenže není přece tak blbej, aby nevěděl, že po tom maléru na něj něco chystáme," namítl rozumně Dolan.

"Podívej se, je to trochu jinak. On nemá na vybranou. Jakmile se zmocní náklad'áku, musí s ním zmizet. Nakecám mu, že to všechno byl omyl, že jsem mu nechtěl nijak škodit. Namluvím mu, že jsem se jen chtěl přesvědčit, že je všechno v nejlepším pořádku. Až se dostaneme na moře, tak bude všechno jinak." "Jenže ten pr'ous Keogh je pěkně tvrdej parchant. Nezapomínej, co ti udělal s uchem."

"To si piš, že jsem nezapomněl. Nás je ale pět a oni jsou jen tři. Ryan, Keogh a ta holka. Ona bude pro nás tou správnou pojistkou. Jakmile se jí dokážeme zmocnit, máme Ryana tam, kde chceme. Musíme to udělat hned, jak to půjde. K irskému pobřeží se nedostaneme dřív než před ránem. Já už na něco přijdu, ale začátek je jasnej. Všichni se budou chovat jako spořádaní kluci."

"Tak to fakt nevím," namítl Bert Fox pochybovačně. "Nějak mi to smrdí."

Tully hněvivě vybuchl. "Vyděláš si víc, než za celej svůj posranej život předtím. Bude to pořádněj balík! Jsi pro, nebo to balíš? Klidně si to rozmysli."

Dolan si vzal slovo. "Pane Tully, stojíme za vámi, to je jasný. Chlapi, má snad někdo jiný názor?"

Všichni začali souhlasně přikyvovat.

"Vrat' se do práce!" přikázal Tully.

Jen Muller zůstal u kormidla. Tully vyšel na můstek a zadíval se do tmy. Dotkl se ovázaného ucha. Zasténal, rána bolela jako čert. Kapitán neměl stání, protože neustále vymýšlel, co s tím zakrslým parchantem Keoghem udělá, až se mu dostane do zad.

PÁTÁ

Druhý den ráno vstal Keogh před sedmou. Počasí se ještě zhoršilo. Nad močálem se usadila

neproniknutelná mlha. Když Martin otevřel dveře, zhluboka zaklel. Lijavec nebral konce. Uvařil si čaj a začal se holit nad kuchyňským dřezem. Na okenním parapetu leželo malé tranzistorové rádio. Zapnul ho a naladil první ranní zprávy BBC. Vrátil se zpět k holení. Když si utíral tvář, vysílali právě předpověď počasí. Napjatě se do ní zaposlouchal. Hlásili, že Irské moře zasáhne silná bouřková fronta, bude vát silný vítr, zvedne se mlha a přijdou silné průtrže mračen. Nemohlo být hůř. Dopil čaj a začal se oblékat. Zvenku uslyšel skřípot brzd. Natáhl si holínky a došel k oknu. Kathleen právě vystupovala z fordky. Keogh popadl svůj kabát z háčku a otevřel dveře. "Další hnusné ráno," řekl co možná nejveseleji. "Mysleli jsme si, že budeš mít dneska chuť na pořádnou snídani. Přijela jsem pro tebe." "Na jídlo nemám ani pomyšlení." Uvelebil se na sedadle pro spolujezdce. "Nejdřív se ale jedeme podívat dolů na molo. Chci vědět, jak to tam v téhle slotě vypadá." "Pro mě za mě." Sjela dolů na břeh a zajela na molo. Zastavila až těsně před jeho koncem. Keogh vystoupil a šel ke kraji mola. Kathleen se hned vydala za ním. "Dole je málo vody," řekl. "Teď máme odliv." "Co je na tom špatného?" "Nebudou moci přistát. Podle předpokladů by ale asi v půl jedenácté měl nastat příliv. Pak by to snad šlo." Znova se podíval na mořskou hladinu. "Ta mlha je hrozná, k sakru!" zaklel. "Irish Rose už může být na dohled, ale my ji pro to mlíko nevidíme." Usmál se a sevřel jí rameno. "Nevadí. Stejně tu loupež zvládneme. Mám aspoň takový pocit. Pojdme na snídani."

Irish Rose s Mullerem u kormidla už byla skutečně v dohledu. Pouhou míli od břehu. Tully stál na můstku společně s Dolanem a zíral do mlhy. "Zatracené počasí," nadával Dolan. "Není vidět ani na krok." Otočil se k Tullymu. "Balíme to?" "Pocasí je vážně průšvih," připustil kapitán. "Kdybych se aspoň mohl orientovat podle nějakých pozemních znaků, jenže já fakt nic nevidím. Sbalit to ale taky nemůžu. Počkáme. Příliv přijde a mlha taky musí povolit," odmlčel se. "Ne!" vyhrkl po chvíli zlověstně. "Nic mne nemůže zastavit. Ten nákladák je můj. A nic a nikdo mi nezabrání, abychom se toho zlata zmocnili!" Vrátil se dovnitř ke kormidlu.

V půl jedenácté Keogh s Ryanem naposledy, a proto velice pečlivě kontrolovali zbraně. Martin se rozhodl pro lýtkové pouzdro s waltherem.

"Můžu? Mám rád trumfý v rukávě," mrkl na Ryana.

"Jsem rád, že jsem se trefil do tvého vkusu."

"Upnu si ho těsně před odjezdem," řekl Keogh a zatím si pouzdro zastrčil do kapsy kabátu.

"Zbytek je v kufru," řekl Ryan. "Vezmu ho s sebou do nákladáku."

"Ty hračky máme s sebou jen proto, abychom si mohli poklábosit s přítelem Tullym, že?"

"Samozřejmě."

Kathleen strčila dovnitř stodoly hlavu. "Jedu se projet s Bennym. Bereme si fordku. Je přesvědčen, že se mu zaběhlo pár ovcí. On ale ví kam. Jedeme dolů do Marsh End."

"Dobře," přikývl Ryan. "Pokud se tam ale objeví Irish Rose, nejezdi až dolů. Drž se stranou. Já s Martinem přijedu v landroveru. Budeme tam co nevidět."

"Mějte se," řekla a byla pryč.

Kathleen nechala fordku u chaty a společně s Bennym scházela dolů do močálu. Pořád lilo jako z konve a nad blaty se válela hustá oblaka mlhy. Najednou se ozvalo poděšené bečení ovcí kdesi vpravo. Benny se zastavil a na tváři se mu rozlil zvláštní dětský úsměv. S překvapující rychlostí na svou objemnou tělesnou schránku se rozběhl za zdrojem zvuku. Kathleen mu skoro nemohla stačit.

Pět ovcí stálo až po břicha v mokřině a propadalo se dolů. Už na první pohled zvířata působila vysíleně. Žádný živý tvor nemohl vypadat víc vystrašeně a opuštěně. Benny se rozesmál. Přebrodiv se bažinou, vzal

jednu z ovcí do náručí a přenesl ji na suchou zem.

"Půjde to," řekl vesele.

Kathleen přikývla. "Jdu se mezitím projít dolů na molo."

Benny se už brodil pro další ovečku.

Kráčela po molu, zahaleném v husté mlze. Kdesi zaštěkal pes. Z nepropustného mléka se najednou vynořila na konci mola zád' Irish Rose. Zatím nespustili rampu, protože příliv byl stále ještě příliš nízký.

Na břehu navíc postával dvanáctiletý chlapec ve větrovce s kapucou a pozoroval kotvící trajekt. U nohou mu běhal malý teriér. Rybářský prut v klukově ruce prozrazoval, že si přišel zachytat.

Nápis na zádi Irish Rose se už dal bez námahy přečíst. Kluk udělal několik kroků a šel se přesvědčit, co je to za neznámé plavidlo. Tully přeskočil zábradlí a v mžiku stál vedle něho.

"Ty malej hajzle, co tady děláš?" řval na chlapce. Chytil ho za límec bundy a začal jím prudce smýkat.

Kathleen Ryanová se neovládla. "Ty surovče surovej, nech ho být! Pusť ho!"

Strčila do Tullyho, který byl tak překvapen, že kluka na chvíli pustil. Chlapec se vysmekl a ihned utekl.

Pes odběhl za ním.

Tully však už dívku držel za zápěstí jedné ruky. "Tak to seš ty?"

"Pusť mě!"

Dala mu facku. Dolan a Fox stojící na zádi se mohli uchechtat. "Panečku, ta holka má v sobě páru.

Kapitáne, zvládnete to? Vypráskáte ji sám, nebo vám máme pomoci?"

Tully se už zase propadl do bezedné zuřivosti. Vtom dostal další facku. "Ty děvko. Já tě naučím!"

Držel Kathleen za zápěstí a začal jí kroutit ruce za zády.

Na začátku mola se ozval hrozivý a vyděšený skřek. Benny se vrhl vpřed, přeběhl molo a chytil Tullyho zezadu. Odstrčil ho, aby ho vzápětí srazil k zemi. "Pojď!" řekl Kathleen, která otřesená stála opodál.

Tully se vyškral na kolena a pomalu vstal. Skočil na Bennyho zezadu a začal jej mlátit hlava nehlava.

Obr se jen lehce pootočil a kapitána srazil na zem jako pápeři. Tully pro něj nebyl žádným soupeřem.

"Dolane! Pojď sem! Honem, potřebuju pomoc!" Dolan s Foxem přeskočili zábradlí. Fox si neopomněl vzít železnou tyč. Dolanova pěst zasáhla Bennyho tvář, ale nezdálo se, že by to na něj mělo nějaké následky. Další rána do Dolanova hrudníku odvedla své. Útočník se svezl k zemi a zůstal ležet na molu.

"Nechte toho!" vyjekla Kathleen úzkostlivě.

Fox mával kovovou tyčí nad hlavou. Benny se bránil levačkou. Chytil násilníkovu paži takovou silou, že rváč okamžitě pustil tyč. Obr mu pak dal pořádnou facku. Fox se zakymácel. Padl tváří na zem.

"Benny, pozor!" vykřikla Kathleen.

Tully se už podruhé vyhrabal na nohy a teď pro změnu on držel v ruce odhozenou tyč. Vedl svůj úder na Bennyho lebku. Obr se ale v poslední chvíli otočil, takže těžké železo dopadlo jen na jeho rameno.

Vykroutil zbraň z Tullyho ruky a pak svými tlapami sevřel kapitánovo hrdlo. Zvedl ho ze země jako párátka.

V ten okamžik práskl výstřel. Lupnutí pistole z tlumiče přehlušilo na moment i lijavec. Keogh s Ryanem se vynořili z mlhy. "Benny, to nemůžeš!" křičel Ryan. Benny se zarazil, ale stále Tullyho držel nad zemí.

Pak ho přece jen pomalu pustil. Kapitán se zhroutil na zem a zůstal ležet.

Nakonec se přece jen posadil a se skloněnou hlavou mezi kolena sténal a nadával zároveň.

"Co se tady seběhlo?" zeptal se vážně Ryan.

Kathleen mu popsala svůj incident. Když skončila, vložil se do hovoru Keogh. "Takže nějaký klučina ví, že tady přistál trajekt. No a? V této chvíli je to zcela bezvýznamná informace. Až někdo pochopí její pravou cenu, bude už pozdě."

"Souhlasím," přitakal Ryan. "Benny, ty kluku jeden," oslovil obra s dětskou duší, "děkuji ti, že ses postaral o Kathleen. Vrať se s ní na farmu. Prosím." Kývl na ni. "Jed' s ním. Máme tady nějaké vyřizování."

"Strýčku, promiň, že jsem to zase zkomplikovala."

"Holka, ty za to nemůžeš. Když se někdo paktuje s takovými krysami, podobné průšvihy nedají na sebe čekat."

Vzala Bennyho za ruku a odvedla stranou. Tully, Dolan i Fox už sice stáli na nohou, ale po těle jim rozhodně dobře nebylo. Ryan se na ně pozorně podíval.

"Jste banda nespolehlivých a odporných grázlů! Stojíte za hovno, pánové! Kliděte se na palubu, než mne přejde trpělivost a vystřelím vám mozek z hlavy!"

Tully seděl zkroucený u stolu s mapami hned vedle kormidla, ostatní se ploužili kolem něho. "Jediný důvod, proč se s vámi ještě teď bavím, je v tom, že vás potřebuju. Budeme tady s transportérem těsně po půl páté. Budete připraveni okamžitě odplout! Jasný!"

Posádka začala něco nesouhlasně mručet. "Jo, půjde to," ozval se od stolu Tully.

"Čmuchal jsi v baru U Williama," změnil Ryan tón. "Pan Keogh mě informoval o vašem nedorozumění. Proč jsi strkal nos do věcí, do kterých ti nic není?" Tykal mu.

"Měl jsem obavy," vyhrkl Tully. "Chtěl jsem se jen ujistit, aby bylo všechno košer."

"Košer bude jen jedno. Až ti ustřelím palici cestou do Kilally, poté co se nás pokusíte dostat! Posloucháš mě?"

"Hmm. Jo!"

"Dobrá. Ted vypadneme. Ať tě, Tully, ani nenapadne nás nechat ve štychu!"

Slezl z žebříku, klidně došel k zábradlí a přeskočil ho. Keogh za ním. Pak už stáli vedle sebe na molu.

"Co si o tom myslíš?" zeptal se Keogh.

"Pokusí se nám proříznout hrdlo, hned jak budou mít příležitost," s klidem prohodil Ryan.

"A ty si z toho nic neděláš?" vyjekl Keogh překvapeně.

"A proč bych měl? Keoghu, mám tady přece tebe, proto jsem si tě bral s sebou."

"Kdo byl ten odpornej King Kong?" vrčel Dolan.

"Nevím," odsekl Tully a mnul si krk. "Já si už vážně myslel, že ležím na márách."

"Co teď?" dožadoval se Fox přímé odpovědi.

"Čekáme. Uděláme všechno, jak chtěl. Pamatujte si ale jednu věc. Jakmile vyplujeme na otevřené moře, King Kong na palubě nebude. Nakládačku dostane někdo jiný."

Těsně před třetí Keogh stál vedle montesy ve stodole a navlékal si koženou motocyklovou bundu.

Vyhrnul si nohavici a uvázal pouzdro s waltherem nad pravý kotník. Druhý revolver s tlumičem si strčil za pas pod bundu. Byl připraven.

Kathleen si vzala denimovou bundu a džínsy. Do zadní kapsy si strčila svůj kolt. Ryan znova zkontroloval arzenál ve velkém kufru. Pak bouchnul víkem a zavazadlo odnesl dozadu do fordky.

Otočil se ke všem, objal Mary Powerovou a pak stiskl ruku i Bennymu. "Jdeme na to, chlapče.

Rozumíš?"

Benny už zase horlivě přikyvoval. "Jistě, strýčku Michaeli."

"Udělej všechno tak, jak ti řekla teta Mary."

"Jistě, strýčku Michaeli."

"Jsi prima kluk." Ryan se obrátil a zpřímá se podíval na Kathleen a Martina. "Je čas. Nadešel okamžik pravdy."

Je to k sakru úplně stejné, jako když jsme si to včera vyzkoušeli, vrčel si Keogh pro sebe. Musí vážně pořád lít? Svítí tady v té díře vůbec někdy sluníčko? Keogh znova sledoval dodávku, která právě vjížděla na polní cestu, zabrzdila u krajnice, kde se zastavila. Ryan vylezl ven, zvedl zadní dveře a hrabal se v kufru. Vytáhl jednu z poloautomatických pušek, udělal pár kroků, rozepnul Keoghovi bundu a strčil ji nerozloženou dovnitř.

"Jsi na tahu, chlapče."

Keogh nastartoval a během patnácti vteřin už jel stotřicítkou. S tímto tempem se na křižovatku dostal za tři minuty. Odstavil stroj a čekal.

Když se zelenobílý transportér s nápisem Shelbyho řeznictví objevil, připadalo mu to jako ve snu. Ten vůz byl na chlup stejný jako jejich návnada. Rychle zapnul vysílačku.

"Orel jedna pro Orla dvě. Cíl na cestě."

Zavládlo ticho následované krátkým zapraskáním. "Orel dvě. Zpráva přijata. Pojed' domů."
Keogh vypnul vysílačku, nastartoval a rozjel se za transportérem. Za pár sekund ho už předjížděl. Když svištěl kolem nich, zvednutou rukou pozdravil řidiče v kabině, než zmizel v zatáčce.
"Blbec," ušklíbl se řidič a podíval se na dva strážné, kteří seděli za ním. Měli na sobě modré keprové obleky, pro tento převoz nepoužívali uniformy. Pistole Browning byly schovány v ramenních pouzdrech.
"Stejně se jednou zabije," prohodil jeden z nich. "Podobní blázni končí na krchově."
"Hmm, to je čistě jejich věc," zabručel jeho parták, "pojď si radši dát koflík kafe." Otevřel termosku.
Kdesi před nimi se ozvala ohlušující rána. Do vzduchu začal stoupat oblak dýmu.
"Proboha, co to bylo?" ustrašeně vyhrkl řidič, když ze zatáčky vyjížděl na křižovatku.

Keogh prudce strhl motocykl na volnou plochu, seskočil a zaujal pozici. Na zemi ležel kufr s výzbrojí, Kathleen si právě roztírala po obličeji umělou krev. Ryan se hnál pryč od dodávky. Ozvala se tlumená exploze a plameny začaly olizovat vozidlo. Druhý výbuch už byl mnohem silnější, k obloze se zvedl černý kouř.

Transportér vyjel ze zatáčky a začal prudce brzdit před hrůzostrašnou scénou. Keogh vytrhl svou pušku a zručně ji složil do pracovní polohy, ale bylo to zhola zbytečné. Ryan zapnul Kiks a začal mačkat knoflíky.

"Dveře," křičel na Keogha. "Ty dveře!"

Martin doběhl k bočním dveřím kabiny, chytil za kliku a otevřel je jedním trhnutím. Na posádku uvnitř ale zapomenout nemohl. Jeden ze strážných už zaujal pozici s pistolí v ruce. Ryan vrhl první plynový granát. Stačilo to.

O chvílku později vytáhl omráčeného řidiče od volantu. Pak se postaral o oba strážné. Odtáhli je ke kamenité mezi a nasadili jim plastická želízka.

Kathleen stála opodál a otírala si krev z tváře. "Prima," chválil ji Ryan. "Oskar je na spadnutí." Dobehl k nákladáku a otevřel dveře. Jeho pohled zálibně spočinul na vyrovnaných kontejnerech.

"Už ses vynadával?" sykl Keogh.

"Ještě ne, a co ty?" usmál se Ryan, když do kabiny transportéru stěhoval kufr s výzbrojí. "Martine, zmiz. K čertu, ať už jsi pryč!"

Keogh složil pušku a zastrčil ji zpět za motocyklovou bundu. "Holka, jedeme," houkl na Kathleen. Hodil nohu přes sedadlo. Kathleen se vyšvihla za něj a objala ho oběma rukama. Když odjeli, Ryan nastartoval motor transportéru a opustil scénu zmaru. Padající déšť syčel na dohořívajícím voze. Za zdí dělicí malá políčka se třem mužům z posádky nákladáku pomalu vracelo vědomí. Teprve po půlhodině je však objevili.

Na místě činu se objevil povoz jednoho místního farmáře.

Když Keogh s Kathleen sjeli z cesty a najeli na molo v Marsh End, Irish Rose už spustila rampu. Tully s Dolanem a Foxem čekali na palubě. Keogh s montesou vletěl na palubu a zabrzdil na boku lodi. Kathleen sklouzla ze sedadla. Keogh motorku odstavil. Během okamžiku už měl opakováčku složenou a připravenou k obraně.

"Tohle nebude třeba," zabručel Tully. "Povedlo se?"

"Na jedničku," ušklíbl se Keogh. "Šlo to jako po másle."

"Kde potom ale je? Musíme se odsud zdekovat. Motory už běží a kormidelník je taky připravenej."

"Klídek," poznamenal Keogh. "Bude tady, co nevidět. Zkontroluj radši, jestli všechno sedí."

Tully se nepokojně odporoučel. Keogh se usmál na Kathleen a vytáhl cigaretu. "Kate, my to dokázali. My to, vážně, dokázali."

Byla napjatá a silně vzrušená. "Já vím, Martine, já vím. Kde je ale strýček Michael?"

"Holka moje, objeví se, uvidíš. Ten nákladák není taková baletka jako montesa."

Následujících dvacet minut připomínalo smrtelnou agónii. Na jejím konci se z mlžného oparu vynořil zelenobílý transportér, přejel molo a vřít se na palubu. Se skřípěním brzd se zastavil. Ryan stál během okamžiku vedle vozidla.

"Už jsem si myslel, že spadla klec. Ten zatracenej motor chcipl a nechtěl naskočit."

Dolan s Bertiem Foxem ve chvatném spěchu upínali kola nákladáku k palubě.

"Co se stalo?" špitla Kathleen.

"Ten auták měl něco s automatikou. Výbuch granátu musel celý systém úplně rozházet. Teprve když mi to došlo, vypnul jsem regulaci a ten krám se znova rozjel."

"K sakru, nemůžeme už odplout?" hulákal Tully z můstku.

"Jak je vám libo, kapitáne," mávl na něj Ryan.

Irish Rose se odpojila od mola a opustila kotviště. Pomalu se ztrácela v mlžném oparu. Zem již zmizela z dohledu.

"A je to," ulehčeně si oddechl Ryan.

"Jo, zvládli jsme to." Keogh mu nabídl cigaretu. "Zbývá se dozvědět poslední maličkost."

"A to je co?" zeptal se podrážděně Ryan, když mu Keogh zapaloval.

"Kdy a v kterém okamžiku plavby do Kilally se nás pokusí zlikvidovat?!"

"Nejlíp bude, když na ně v téhle věci hned od začátku uděláme dojem," přikývl Ryan. "Měj svou pušku neustále u sebe. Ani já se ji nebudu rozpakovat použít. Nebezpečí číhá za každým rohem. Musíme být opatrní."

"Já vás taky nedám," rozhodně podotkla Kathleen. "Mám svůj kolt v kapse."

"Proboha, holka! Nech toho a drž se stranou! My to s Martinem zvládneme."

Vlezl do kabiny vozu, z kufru vyndal druhou pušku a hned ji složil. Slezl dolů, došel k zábradlí a opřel se o něj. Pušku si opřel o stehno. Na druhé straně zádi visely na závěsech záchranné čluny a jeden nafukovací s přenosným motorem.

"Ideální hračka pro nezákonné přistání," shrnoval Ryan.

"Ten motor taky není k zahození," řekl Keogh. "Je to úplně nový model."

"Tully ho musel někde štipnout," ušklíbl se Ryan. "Určitě ho nekoupil."

"Co chceš teď dělat?"

"Dáme jim čas. Teď má dost práce s lodí. Počkají, dokud nebudeme na otevřeném moři. Pak se i my poradíme."

Ryan se podíval nahoru do kormidelní místnosti. Tully tam stál a díval se na ně dolů. S neuvěřitelně milým úsměvem mu zamával.

Muller stál u kormidla, Tully seděl u stolu a Dolan se opíral o zed' těsně za ním. Grant s Foxem byli ve strojovně.

"Viděls, co si na nás přinesli?" sykl Dolan.

"Hmm, opakovačky."

"Roztrhá nás to na cucky!"

"Já vím. Musíme to udělat chytře. Schovej pistoli do zásuvky stolu. Mullere, ty taky. Dolane, ty pak sejdi dolů a řekni Foxovi a Grantovi, ať ty svoje taky někam ve strojovně schovají. Tu svou si nechám v kapse."

"Nechápu ale..."

"Je to jasný jako facka. Nechají nás dělat svou práci. Musí se dostat na moře. Pak se tady objeví po zuby ozbrojení, abychom si nic netroufli. Prohledají nás, ale nic nenajdou."

"Mimo vaši bouchačku!"

"Přesně tak! Ryan si bude myslet, že tady jiné střelné zbraně nemáme." Dolanovi se ale Tullyho verze dvakrát nezamlouvala. Na tváři se mu zračily pochyby. "Běž dolů a zaříd' to," poslal ho pryč kapitán.

"Musím teď stanovit správný kurz."

Dolan zmizel a Muller u kormidla pokrčil rameny. "Kapitáne, vy vážně chcete jet do Kilally?"

"No, rozjet se rovnou k jihu nemůžeme. Ryan není blb. Určitou dobu budeme skutečně plout do County Down. Až se věci vyřeší, změníme kurz."

"S tou jejich výzbrojí to ale nebude žádná legrace, šéfe."

"Děláš si moc starostí," odsekl Tully. "Dokážeme to. Já jim ten nákladák seberu, ať se děje, co se děje. To mi teda věř!"

Ryan stál u zábradlí skoro hodinu, aniž by se pohnul z místa. "Je čas," rozhodl se. "Kathleen, zůstaň v kabině. Udělej si pohodlí a nikam nechod'. My s Martinem si jdeme popovídat s těmi všiváky."

"Umřu žizní. Dala bych si šálek čaje."

"Když otevřeš kufr, tak tam někde mezi všemi těmi bouchačkami najdeš termosku. Teta Mary na nic nezapomněla. V staré plechové krabici na koláče je i pár šunkových a sýrových sendvičů."

"Strýčku Michaeli, ty jsi hotový zázrak. Myslels na všechno."

"Nemyslel, holka, nemyslel. To Mary Powerová." Ryan se otočil ke Keoghovi. "Další chvíle pravdy nadešla. Martine, jdeme k nim."

Tully je viděl přicházet. Ryan šel vepředu. Tullyho napadl zběsilý nápad, že ho sestřelí hned z žebříku, ale pak si uvědomil, že ho Keogh kryje zezadu svou opakovačkou. Ryan se dostal na můstek bez větších problémů a hned zaujal pozici mimo otevřené dveře, aby měl Tullyho, kormidelníka Mullera i Dolana pod kontrolou.

"Čistej vzduch," houkl na Martina. "Polez nahoru, kryju tě."

Keogh během několika vteřin stál vedle něho. "Tak tady jsi, Tully? Co ucho? Bolí?"

"Už to docela jde."

"To mě ale vážně mrzí."

"Prohledej je!" přikázal Ryan.

Keogh rychle odvedl svou práci. Pochopitelně našel Tullyho Smith & Wesson.

"To od tebe není hezké," jízlivě podotkl Ryan. "O zdvořilosti ani nemluví. Stále mě překvapuješ. A nehezky!"

"Jsem kapitán," zaprotestoval Tully pokojně. "Co jste čekal?"

"Od tebe skoro všechno. Kde jsou další?"

"Grant a Fox mají na starosti strojovnu."

"Půjdeme se na ně podívat a pak se sem, do toho prasečáku, vrátíme."

"Jak je libo," pokrčil Tully rameny. Došel k hlásné rouři a hvízdal. Fox jeho signál opětoval. "Pan Ryan se chce podívat do strojovny. Jdeme dolů."

"Výborně," přitakal Ryan. "Hněte sebou." Ukázal na Dolana. "A ty taky."

Ze spodní paluby pod kormidelní místností vedla do útrob lodi úzká chodba s dveřmi na obou stranách. Na jedné z nich se skvěl nápis Koupelna. Keogh dveře otevřel a zkontroloval místnost. Našel jen záchodovou mísu, umyvadlo a sprchu.

"Jinou koupelnu tady nemáte?" zeptal se opovržlivě.

"Je tady ještě jedna, v mé kajutě," odpověděl Tully. "Přímo pod kormidlem."

"Kam vedou ty další dveře?"

"Do kajut posádky."

Keogh je postupně všechny otevřel a nahlížel na neustlané palandy a všeobecný nepořádek všude kolem.

"To je odpornej bordel, kapitáne. Uklízí se tu vůbec?"

Tullymu zase vzkypěla krev, ale raději držel jazyk za zuby.

"Kde je strojovna?" změnil Ryan téma.

"Na konci chodby."

"Dobře, jděte napřed, oba dva!"

Tully otevřel poslední dveře. Hukot motorů přehlušil ticho chodby. Slezli po schůdcích a octli se v samotné strojovně. Grant s Foxem právě promazávali nějaké písty a ložiska.

"Jak to tady jde?" zeptal se Tully. "Je všechno v pořádku?"

"S touhle starou skořepinou to už ani lepší být nemůže," usmál se Grant.

"Kluci, buďte tak laskaví a ruce nad hlavu," vyzval je Keogh klidně.

Ryan pozvedl hlaveň pušky. Neochotně a s bručením splnili rozkaz.

Keogh je prohledal a pak uspokojeně kývl. "Jsou čistí jako lilie."

"Prima," rozhodl Ryan. "Vracíme se nahoru."

ŠESTÁ

Než se vrátili zpátky na palubu, moře povážlivě stouplo, vlny se bortily o boky lodi a pohazovaly Irish Rose ze strany na stranu. V místech, kde se mlha rozestoupila, bylo možno spatřit husté provazce deště. To už postupně po žebříku vylezli do místnosti nad můstkem.

"Co dál?" řekl Tully, když se posadil ke stolu.

"Už jsem kdysi podobnou plavbu z pobřeží Lake District do Ulsteru absolvoval," připomněl mu Ryan "Vážně?"

"Jo. Vím přesně, kde leží ostrov Man... přesně v polovině cesty. Obeplujeme ho jižní cestou kolem ostrůvku Calf of Man."

"Když to říkáte, tak to tak bude."

"To tedy ano. Vidíte, tady je to na mapě. Okolo půlnoci bychom už měli vidět maják."

"No a?"

"V Kilalle bychom měli být okolo třetí."

"Rychlost plavby ale závisí na počasí."

"Připouštím. Váš úkol je, jen se držet kurzu. Mám s sebou námořní kompas a hrubě by se mi nelíbilo, kdybych zjistil, že neplujeme na západ."

"Dobře," zabručel Tully mrzutě. "Co pak?"

"Protože si zrovna už nemám s tebou co povídat, a zvlášť se mi nechce strávit noc na téhle hnusné a smradlavé kocábce, zůstaneme v kabině nákladáku. Za řidičovým sedadlem je dokonce i lůžko.

Martine, dej jim vysílačku."

Keogh vytáhl přístroj z kapsy a položil ho na stůl. "Tady ji máš."

"Co to má být?" zavrčel Tully.

"Vysílačka. My máme druhou. Budeme neustále v kontaktu. My dole, vy tady nahoře. Ještě jednu věc. Jeden z tvých lidí se bude stále motat po palubě. Abych mu mohl ustřelit hlavu, hned když se něco semele."

"Hajzle."

"Je to vážně nevděk, tak mi říkají pořád. Já ale své slovo držím. Ty máš přesto šanci chovat se rozumně." Vytáhl z kapsy obálku a hodil ji na desku stolu. "Tady je těch padesát klacků, co vám pan Keogh sebral."

Tullymu notně zaskočilo. "Bože!"

"Spočítej si ty prachy, až tady nebudeme. Jsou tam všechny." Ryan se usmál jako opravdový satanáš.

"Žádný krveprolití, žádné zhoršování napětí a máte k ránu dalších padesát tisíc. Za pár hodin. Takže si to celé nechte projít hlavou." Pokynul Keoghovi. "Jdeme, Martine, ty první. Budu ti krýt záda. Pak mi to vrátíš."

Postupně slezli z žebříku.

Tully otevřel obálku a pečlivě si prohlížel bankovky. "Ať jde k čertu!" hulákal.

"O co se to snaží?" vrtěl hlavou Dolan.

"Nabídl mi řešení, že jo? Ber sto a dej pokoj."

"A co ty na to?"

"Dolane, my ale sedíme na padesáti milionech ve zlatě. Slyšíš, padesáti milionech!"

"To sice jo," namítl Dolan, "ale jsou to pěkní tvrdáci."

"Nejsme o nic míň."

Tully se zamračeně pohroužil do studování mapy.

"Máš snad nějaký nápad?" zeptal se Dolan po chvíli.

"Teď zrovna ne. Když neobeplujeme ostrůvek Calf of Man, tak to zjistí. Má kompas." Zavrtěl hlavou.

"Musíme se držet kurzu a čekat na příležitost. Nějaká se určitě naskytne. K ránu, až se budeme blížit k Irsku."

Dolan přikývl. "Budou aspoň víc unavení."

"A s trochou štěstí taky chytanou mořskou nemoc. Neřekl jsem sice tomu parchantovi nic, ale předpověď je katastrofální. O půlnoci přijde vichřice a zvedne se bouřka. Sám dobře víš, jak se tahle skořepina drží

na rozbouřené hladině. Je zázrak, že ještě nešla ke dnu."

"Však už má taky něco za sebou."

V rádiu křaplo. "Jak se zpívá v jedné písničce, Kapitáne, kam s tou lodí?"

Tully zmáčkl tlačítko. "Co chcete?"

"Chybí ten chlap na palubě."

"Hmm," zabručel Tully. "Micku, lez dolů. Za dvě hodiny tě vystřídá Muller. Měl by ses namazat, v té slotě to budeš potřebovat." Krutě se ušklíbl. "Skvělý, už zase začalo lejt."

Dolanova směna skončila a na řadu přišel Muller. Postával vedle žebříku na můstek a marně se snažil schovat se před lijákem pod spodní stříškou můstku. Jeho postava byla zřetelně viditelná na pozadí žlutě zářících palubních lamp. Muller působil dost odevzdaně a otřesně. "Úplně se kochám, je na něj parádní pohled," liboval si Keogh, když se zakousl do chutného šunkového sendviče Mary Powerové.

Kathleen se rozesmála, když mu podávala šálek čaje. "Jsi jedovatej chlap, Martine."

"Muller má prostě smůlu, že je teď na nesprávné straně," doplnil Ryan. "Zapnu na chvíli topení. Je tady zima."

Během několika vteřin zářič kabiny dostatečně vyhřál. "Je tady docela fajn," pousmála se Kathleen.

Ryan si vzal další sendvič. "Vzadu v kabině se můžeš klidně vyspat. Je tam pohodlné lůžko. Zavři oči a spi."

"A co vy dva?"

"Můžeme si schrupnout tady vepředu. Na hlídce se budeme střídát."

Dojedly. Kathleen sklídila nedojedené sendviče i termosku. Pak se přes okénko podívala ven do temné noci. Moře rozhodně klidné nebylo, vlny bičovaly Irish Rose a pohazovaly s lodí jako s pápeřím. Bílé hřebeny vln se bortily o boky lodi.

Kathleen se přitiskla k Martinově paži. "Vzrušující, co?" neopomněl si jízlivě rýpnout.

"Jdi k čertu, Martine. Jsem k smrti vystrašená a ty to dobře víš!"

"Aby se člověk mohl mít o trochu líp, nejdřív to musí stát hezky dlouho za starou bačkoru," dobíral si ji.

Dala mu štulec do ramene. "Můžeš toho nechat, prosím?"

Ryan se podíval na hodinky. "Devět. Kathleen, vlez si dozadu a pokus se usnout. Bude ti líp."

"Jo, ale nejdřív musím na záchod."

"Což je jediná věc, kterou s sebou nemáme," zabručel.

"Vy dva s tím žádné problémy mít nebudete. Stoupnete si za náklad'ák a je to. Jenže se mnou je to mnohem složitější."

"Dobrotivý bože." Ryan zvedl vysílačku a zavolal kormidelní místnost. "Tully, ozvi se."

"Co chcete?" zabručel kapitán.

"Moje neteř chce na toaletu. Keogh ji doprovodí. Jen tak pro pořádek si vezme s sebou Mullera."

"Tak jo," přitakal Tully.

Keogh otevřel dveře kabiny a seskočil na palubu. Svou opakovačku neopomněl rozložit. Vítr i liják značně zesílil. Dalo mu dost problémů, vůbec se k Mullerovi dostat.

"Dáma potřebuje na toaletu, tak nám ukaž cestu. Dávej si ale pozor, abys náhodou nešlápl někam vedle," hulákal mu do ucha.

Muller na něj nechápavě zíral, ale udělal všechno, co po něm Keogh chtěl. Otevřel dveře do podpalubí a doprovázel je. Keogh šel za ním, Kathleen nakonec. Děvče zmizelo na toaletě a Keogh zaujal takové postavení, aby Muller neměl žádnou šanci cokoli udělat.

Když se znova objevila, Keogh zajišťoval i odchod. "Mullere, jdeš první."

Lodník neochotně poslechl a znova zaujal pozici pod stříškou můstku, zatímco se Keogh s Kathleen vrátili do náklad'áku.

"Běž si lehnout," požádal Ryan svou neteř. "Jsou tam i pokrývky. Vyspi se."

Vlezla si dozadu a po malé chvíli už o ní nevěděli. Oni ale napjatě seděli na předních sedadlech kamionu a s nechutí pozorovali stékající proudy vody na předním skle. Jejich žaludek také dostával zabrat, loď se kymácela ze strany na stranu.

"Každopádně je to lepší než na horské dráze," ušklíbl se Ryan.

"Němci stavěli tato plavidla pro práci u pobřeží," vykládal Keogh. "Kýl je proto skoro plochý." Zapálil si. "Nějak se mi to celé nezdá. Všechno jde až moc hladce. Jedna pistole je na ty hrdlořezy nějak málo."
"Taky se mi tomu nejdřív nechtělo ani věřit."
"Třeba znovu zabrala ta obálka s padesáti tisíci. Kdo ví?"
"Moc rád bych tomu věřil, ale pošetilost by se nám nemusela vyplatit. Tully je úlisná zmijs, ten nejhorší grázl, jakého jsem kdy poznal."
"Co tedy podle tebe udělá?"
"Bude držet kurz, protože si ho snadno můžu podle kompasu ověřit. Je přesvědčen, že má na všechno dost času. Počká, až bude Irsko v dohledu. Úsvit mu bude vyhovovat nejlépe. Budou předpokládat, že se nám klíží oči. Mohli by mít pravdu. Takže se teď trochu prospi, ať jim sebereme vítr z plachet. Hlídku si беру já, pak tě vzbudím."

Keogh jako správný voják každým coulem věděl, co znamená jedna hodina vydatného spánku. Natáhl se na sedadle, zavřel oči a okamžitě usnul. Postupně začal uvolněně dýchat. Ryan si ho chvilku pozorně prohlížel. Jsi proklatě dobrej, jsi schopen čehokoli, to je tedy pravda, pomyslel si. Kam ale, Martine Keoghu, patříš? Komu sloužíš ve skutečnosti?
Ryan seděl na místě řidiče, opakovačku přes kolena a hlídal každé hnutí na palubě. Občas si ve světlech kapitánského můstku prověřil, co dělá Muller. Nezbyvalo než čekat.

Keogh se okamžitě vzbudil, když ucítil Ryanovu ruku na svém rameni. Podíval se na hodinky a ověřil si, že je půlnoc. "Měls mě, Michaeli, vzbudit dřív. I ty se potřebuješ prospat," řekl vyčítavě.
"Rozhodně míň než ty, mám už před penzí. A tak se mi ani moc spát nechce. Vidiš... tamhle?"
Keogh spatřil v temnotě blikající světlo. "Mohl by to být maják na Calf of Man?"
"Je to tak. Držíme se kurzu. Zkontroloval jsem kompas."
"Zatím se nám daří. Musím na chvilku ven. Příroda volá."
Otevřel dveře a seskočil dolů. Závan větru ho málem porazil. Hlídku u můstku už zase držel Dolan. Keogh mu zvesela zamával.
"Pročpak se, ty odpornej všiváku, pročpak se na mě neusměješ?" křičel na něho zvesela. Jeho jedovatosti ho přešly, až když si ulevil u zadní nápravy vozu.
Vlezl zpátky do kabiny. "Teď zase já," usmál se Ryan a vylezl na druhé straně kabiny.

Tully je celou dobu pozoroval okénkem kormidelní místnosti. Najednou se mu ruka sevřela v pěst. Máchnul jí vpřed. "Mám to! Kriste, vždyť je to hračka!" vybuchl. "Mám to! Jdu ke kormidlu. Vystřídej Dolana," houkl na Mullera. "Pošli ho sem nahoru. Dělej, je to důležitý!"
Muller zmizel, aby ho po několika desítkách vteřin vystřídal Dolan. Voda mu stékala po naolejované kůži. "Co se děje? Byl jsem tam jen hodinu."
"Mám dojem, že jsem na to kápl," kasal se Tully. "Ta holka bude muset znova na záchod. U ženské to jinak nejde."
"A...?"
"Přemýšlej. Keogh celou tu dobu, co byla vevnitř, držel Mullera v šachu, že jo?"
"Jo."
"Co se stane, když ji na toaletě bude čekat někdo s bouchačkou v ruce? Střelec, co jí vrazí hlaveň pod bradičku? Co pak bude ten zasnraný pan Keogh moct dělat? Co pak ten hrdina udělá?"
"Kriste, to je ale skvělej nápad!" vyhrkl bezděčně Dolan.
"Ty to udělat nemůžeš. Kdybys z paluby zmizel na moc dlouho, budou tě postrádat. Slez do strojovny a domluv se s Foxem. Grant bude muset motory zvládnout sám. Fox si vezme bouchačku a vlez si na záchod. Bude tam sedět a čekat."
"Jak dlouho ale?"
"Tak dlouho, než se tam ta děvka objeví. Teď už vypadni!" Tully se opřel do kormidla, protože náhlý poryv severního větru Irish Rose málem převrátil.

Krátce po druhé už venku zuřila opravdová vichřice. Ryan se znova podíval na hodinky. "Už jsme skoro u cíle. Vylodit bychom se měli kolem třetí."

Kathleen se s hlasitým povzdechem probudila. Sedla si a protřela si oči. "Bože, je mi tak mizerně. Kolik je?" Ryan jí to hned řekl. Seskočila z lůžka na podlahu kabiny. "Musím už zase na záchod."

"Tak dobře. Počkej ale chvíli."

Zavolal Tullymu.

"Co zas chcete?" zachrčel kapitánův hlas.

"Má neteř musí znova na záchod. Uděláme to přesně stejným způsobem jako posledně."

"O. K.," skoro mile odpověděl Tully. Musel si ale dát bedlivý pozor, aby své narůstající vzrušení neprozradil. Vytáhl ze zásuvky obě pistole. Jednu z nich podal Mullerovi. "Až nadejde ten správný okamžik, zamkni kormidlo."

Němec nechápavě zamrkal. "Pane, ale v tomhle počasí... to..."

"Bude to jen na chvíli."

Tully tiše hvízdal do hlásné trouby. Když se Grant ozval, dostal náležitou odpověď. "Jocku, spadla klec. Vezmi si bouchačku a počkej u dveří ze strojovny. Ta holka už jde zase čurat."

"Budu tam."

Tully praštil pěstí do desky stolu. "K sakru, my je dostaneme! Všechny!"

Dolan mrzutě scházel chodbou, protože v zádech cítil Keoghovu automatickou pušku. "Nebudu tam dlouho," zívla Kathleen.

Fox byl připraven. Slyšel blížící se hlasy. Skryl se ve sprše a zatáhl závěs. Vešla do záchodové kabiny. On ale čekal. Jakmile se znova objevila před kabinkou, zaútočil. Zkroutil jí levou ruku za záda a ústí pistole přiložil k její šíji.

"Tak, štětko, mám tě! Hezky pomalu otevřeš ty dveře!"

Vykřikla. "Martine, pozor!" Fox pustil její zápěstí, rozkopl dveře a vystrčil ji ven mezi Keogha a Dolana. Pistolí jí stále mířil na krk.

"Dej tu pušku Dolanovi!" přikazoval. "Dělej!"

Kathleen zavřeštěla. "Postřílej je, Martine, postřílej je! Oba dva! Na mě se vykašli!"

"Upálím jí hlavu, přísahám!" řval Fox.

"To nebude potřeba. Chce to jen chladnou hlavu," řekl Keogh rozvázně. Martin podal Dolanovi pušku, pažbou napřed. Mick udělal několik kroků a hned si ho vzal na mušku. Na jeho tváři se rozlil blažený výraz.

"Hni se, hajzle!"

Dveře do strojovny se otevřely a do chodby vstoupil Grant s pistolí v ruce. "Kluci, já jsem tady taky," výskl radostně.

Fox sklonil hlavu a chtěl se radostně pokochat vývojem situace. Tím však udělal hrubou chybu.

Kathleen se pootočila a z kapsy vytrhla svůj kolt. Bleskově přiložila hlavu k Foxově břichu a dvakrát zmáčkla spoušť. Keogh si v mžiku prudkým pohybem vyhrnul pravou nohavici a vytrhl Walther z lýtkového pouzdra. Současně poklekl na levé koleno a vypálil. První kulka prostřelila Dolanovi levé rameno. Vyrval mu automatickou pušku z ruky, prudce se otočil a druhým výstřelem mu rozdrtil míchu. Grant stihnul jen jednou zběsile vystřelit. Keogh jeho palbu opětoval a rozdrtil rameno i jemu. Skotovi se však přesto podařilo v poslední chvíli zmizet.

Keogh si přehodil opakovačku z ruky do ruky a volnou paži položil Kathleen kolem ramen, "Jsi v pořádku?"

"Je mi teď skvěle," rozesmála se roztřeseným smíchem. "Udělala jsem přesně to, co jsi říkal: Nestřílej na velkou vzdálenost a nemůžeš se netrefit."

"Rychle odsud."

Keogh prudce rozrazil dveře vedoucí z chodby na palubu. "Michaeli, pokusili se nás dostat," křikl na Ryana.

"Jste v pořádku? Oba dva?" zazněl ustaraný Ryanův hlas. Otevřel boční dveře a zaujal pozici.

"Všechno v pořádku. Kryj nás! Jdeme k tobě." Keogh Kathleen odstrčil. "Holka, mazej, kryju ti záda."

Udělal dva kroky, zahleděl se na můstek, a když tam spatřil pohyb, vystřelil do vzduchu.

Kathleen už padla svému strýci do náruče. "Dozadu do kabiny! Tam jsi v bezpečí." Poslechla ho. Keogh se mezitím už kryl za otevřenými dveřmi kabiny náklad'áku.

"Co se tam semlelo?" zeptal se Ryan.

Keogh mu to řekl. "Zase jsi měl pravdu. Pochybnosti byly na místě."

"Bohužel, Martine, bohužel. Je to už takovej můj blbej zvyk, že je mám vždycky."

Grant se dostal na můstek až po několika minutách. Bral to oklikou a použil k tomu i padací nouzový východ. Měl sinalou tvář, z očí mu sálaly bolest a hněv zároveň, z levého ramene prýštila krev. Strhl si sako, na zemi našel nějaký hadr a pokoušel se ránu obvázat.

"Ta malá děvka postřelila Foxe, měla pistoli. Keogh pak zabil Dolana a dostal i mě. Co dál, proboha!"

"Do prdele, to kdybych věděl," vztekal se Tully. "Jak bych asi mohl?"

Zhasnul světla na můstku, došel k okénku a otevřel ho. Zíral do tmy a snažil se rozeznat jednotlivé stíny.

Spatřil kabinu náklad'áku s otevřenými dveřmi. Připomínala obrovitého ptáka. Došlo mu, že se za nimi Ryan a Keogh kryjí. Pečlivě zamířil dolů pod dveře na Keoghovu stranu. Doufal, že se mu podaří s trochou štěstí zasáhnout Martinova chodidla nebo kotníky. Nabil zásobník a vystřelil šestkrát. Odpověď přišla vzápětí. Byla strašlivá. Dlouhé dávky automatických pušek drtily okna můstku. K zemi se snášela sněhová vánice tříštícího se skla.

Tully s Grantem se okamžitě vrhli na zem, ale Muller tak rychlý nebyl. Několik střepin se mu zarylo do zad. Upadl na kormidlo, které se začalo prudce zmítat. Pak se sesul k zemi.

Tully se připlazil ke kormidlu a v pokleku ho zajistil zámkem.

"Chvilku to musí vydržet."

"Jak dlouho, proboha!? Co chceš dělat?" vřiskal k smrti vystrašený Grant.

"To fakt nevím. Ale měl bych, vid'?"

Za deset minut se znova ozvalo praskání ve vysílačce. "Jsi tam, Tully?"

"Jo, jsme tu ještě tři," lhal kapitán. "Muller, Grant a já."

"Dostanete už konečně rozum?"

"A proč bych měl? Vy mě potřebujete mnohem víc, než já vás, pane Ryane!"

Skučení větru a jeho prudké poryvy a zmítající se Irish Rose jeho slova potvrzovaly. "Dost totiž pochybuju o tom, že umíte loď navigovat. A v tomhle marastu už zcela určitě ne!"

"Co navrhuješ?"

"Nevím. Jenom s jedním jsem si docela jistý. Vy nám krkem zakroutit nemůžete. Nedostanete se sem. Ale ani my vám. To je, fakt, patová situace, Ryane!"

"Co navrhuješ, šachisto?"

"Nevím. Musím si to rozmyslet."

"Má pravdu," křikl na Michaela Keogh. "Zničit můstek nemá žádnou cenu. Jsou zatím ve výhodě."

"I kdybychom je naší střelbou nějakým zázrakem dostali, tak to není žádné řešení," připustil Ryan.

"Dokázali bychom s touhle lodí sami manévrovat? Jen ty a já? Ne, o tom pochybuji."

"Udali bychom přímý kurz na Irsko a nechali motory běžet. Nic jiného mě nenapadá."

"Ne," zavrtěl Ryan rozhodně hlavou. "Bez kormidelníka bychom nikdy nepřistáli. Ne, to vážně nejde."

Uběhla čtvrt hodinka. Tentokrát první použil vysílačku Tully.

"Ryane, jste tam?"

"Co chceš?"

"Jsme jen tři míle od downského pobřeží."

"Držíme stále kurz na Kilallu? Pořád ještě můžeš v klidu přistát, sbalit svých padesát tisíc a zmizet. Nikdo ti překážet nebude."

"Nevěřím vám. Zastřelíte mě jako psa, jakmile budete na suchu. Kilalla leží hezkých pár mil na sever."

"Tvůj návrh?"

"Klidně můžu tuhle kocábku otočit a poslat ji znova na otevřené moře. Udělám, co se mi bude chtít!"

"A pak budeme brázdit oceány jako Bludný Holand'án, jo?" zavrčel Ryan do mikrofonu. "Vy na můstku a my tady dole v náklad'áku? Kde bys nás chtěl vysadit?"

"Co se mě týče, tak nikde." Tully přístroj vypnul.

"Nikam to nevede," zabručel Keogh. "Pokusíme se k nim dostat. Když mne budeš krýt palbou, tak to třeba vyjde. Hlídej ten žebřík."

"Palbou? Ty ses vážně zbláznil?" zavrčel Ryan. "Nemáš ani tu nejmenší šanci a ty to dobře víš."

Tully sedící na zemi pod kormidlem se skláněl nad ležícím Grantem. "Jak jsi na tom s rukou?"

"Bolí to jako čert. Naštěstí je to ale jen povrchový škrábanec. Přežiju to."

"Když zvládneš strojovnu a já kormidlo, tak se klidně můžeme vrátit domů do Anglie. Co myslíš?"

"Asi jo. Co navrhuješ?"

"Zkusím se s ním ještě jednou domluvit. Naposledy."

Tullyho hlas znovu rozezněl kabinu transportéru. "Ryane?"

"Jo?"

"Mohl bych naši Irish Rose otočit. Udělám to takhle. Budeme plout pořád dokola, dokud nám nedojde nafta. Pak se klidně nechám unášet proudem. Pobřežní stráž nejsou žádní tupci a asi nás brzo najdou. Objeví se na palubě a budou zjišťovat, co se stalo. A o krk přijdeme všichni."

"Konečně nelžeš," pronesl Ryan ustaraně. "Co navrhuješ?"

"Proč se nepokusit snížit ztráty? Vzadu za vámi je velký žlutý nafukovací člun. Má sakramentsky dobrý motor. Jsme jen dvě míle od pobřeží. Zvládnete to. Vítr začal polevovat."

"A zlato zůstane pro tebe?" zavrčel Ryan. "Co za něj dostaneme my?"

"Životy, kámo, svoje životy."

"Kdepak, nepůjde to. Jakmile budeme ve člunu, tak nás rozstřílíš a pošleš ke dnu."

"Odsud z můstku na záď ani nedohlédnu. Je schovaná za náklad'ákem. Rozmyslete si to. Máte pět minut. Pak naši lodičku vrátím na otevřené moře."

Vypnul přístroj. "To nemůžeme udělat, strýčku. To přece nejde!" vybuchla zlostně Kathleen.

"Holka, to vím víc než dobře," zasmušile prohodil Ryan. "Martine, co si o tom myslíš ty?"

"Podle mě nemáme na vybranou."

"Přežít, abychom se mohli vítězně vrátit někdy jindy," usmál se Ryan záhadně. "Občas je lepší ustoupit. Máme totiž ještě jednu možnost. Tully to zlato nedostane tak jako tak."

Kathleen překvapeně vzdychla. "Jak to chceš udělat?" zeptal se Keogh. I jeho Ryanova slova překvapila.

Michael jim to řekl.

Vzápětí znova zavolal Tullyho. "Bereme, vyhráli! Keogh si teď ověří, zda nás vážně nemůžeš sestřelit, až budeme ve člunu. Pak se ti ozvu a dohodneme se, co dál."

Tully se vítězně rozchechtal. "Povedlo se to, kámo," jásal. "Ti parchanti balí. Celý ten poklad je náš. Jenom náš! Vyhráli jsme."

"Pokud to ale myslí vážně," zazněla Jockova neodbytná námitka.

"Jasně že jo. Nemá jinou možnost. Tady skončil."

Ve vysílačce se ozval Ryanův hlas. "O. K., Tully. Všechno sedí. Jednou se ale spolu stejně ještě sejdem. A bude to v pekle!"

Když přenos skončil, Tully se už přímo otřásal smíchy. "Já ho dostal! Mám teď padesát milionů! Bože!"

"Chtěls snad říct, máme?" zavrčel Grant.

"Samo..., usmál se Tully. "Navzájem se teď potřebujeme a zlatý balík bude určitě stačit pro oba. Jdeme tu naši lodičku, irskou růžičku, obrátit."

V skrytu náklad'áku Keogh s Ryanem uvolnili nafukovací člun ze závěsu na zádi a připravili ho ke spuštění na vodu. Keogh vklouzl dovnitř a kontroloval přenosný motor. Okamžitě nastartoval a jeho silný hukot na chvíli přerušil i bouření vln.

"Teď ty, holka," pobídl Ryan Kathleen.

Keogh jí pomohl. Pak se již člun dotkl hladiny burácejícího moře. Zád' Irish Rose se zvedala a klesala už kousek za nimi.

"Michaeli, k sakru, dělej!" křičel na Ryana Keogh.

"Kdepak! Tully musí ode mě dostat dáreček, na který do smrti nezapomene," usmíval se Ryan. "Půl kila semtexu s minutovou roznětkou." Prudce odtrhl víko průlezu do podpalubí, hodil balíček dovnitř a poklop zase zaklapl. Pak přeskočil zábradlí a odvázal lano. Keogh mezitím naplno nastartoval motor.

Nebyli od lodi více než sto metrů, když se zád' Irish Rose za ohromujícího rachotu rozpadla a k obloze vyšlehly ohnivé jazyky. Konec starého trajektu byl velmi rychlý. Loď se postavila na zád', příd' se zvedla k obloze a její trup sjel pod vodní hladinu během několika vteřin. Konec Irish Rose provázelo jen syčení moře a oblak páry nad hladinou.

"A teď se tím zlatem klidně můžeš zadávat, syčáku!" zavrčel Ryan. Objal svou neteř a sklonil se k ní.

"Martine, byl bys, prosím, tak laskav a mohl nás odvézt někam, kde budeme mít pevnou půdu pod nohama."

Ve čtyři hodiny ráno, kdy úsvit byl na noční obloze ještě sotva patrný, se trosečníci octli na široké pláži obklopené stromy. Keogh vypnul motor, vzal kotevní lano a začal se brodit vodou. Ryan pomohl Kathleen na břeh.

"Co uděláme s člunem?" zeptal se Keogh.

Ryan ve světle baterky zkoumal jeho vzhled. "Nikde nevidím žádné označení. Martine, pár kulek stačí a půjde ke dnu."

Keogh se probrodil zpátky a odrazil nafukovací člun od břehu. Chvilku si s ním pohazoval příboj, než se dostal dále od břehu. Martin pečlivě zamířil a dvěma výstřely s tlumičem proděravěl nafukovací komory. Člun šel během několika okamžiků ke dnu.

"Kde to jsme, strýčku Michaeli?" zeptala se Kathleen.

"To ví jen pánbůh, holka. Stejně na tom pranic nezáleží. Jsme totiž doma."

"Co dál, Martine?" obrátil se na Keogha.

"Nejlepší bude, když se teď rozejdeme," navrhl Martin. "Ty si půjdeš svou cestou, Michaeli, a já taky."

"Martine?" V Kathleenině hlase bylo znát značné roztrpčení. "Proč nemůžeme zůstat pohromadě?"

"Bohužel, Kate, vážně nemůžeme. Tvůj strýček má své plány a musí teď počítat s Reidem i Armádním výborem. Jeden docela vzrušující návrat na rodný ostrov docela stačil i mně. Michaeli, sbohem." Potrásł Ryanovi rukou.

Dívka ho chytla za paži, vytáhla se na špičky a políbila ho na tvář. "Bůh ti požehnej, Martine, za to, co jsi pro nás udělal."

"Neměl jsem ani šanci, abych se s tebou vyrovnal," řekl Michael lítostivě. "Je mi to moc líto."

"Není proč," usmál se Keogh. "Byla to parádní akce."

Kráčel po pláži pryč od nich. "Martine, kdo jsi ve skutečnosti?" zvolal za ním Ryan. "Kdo jsi opravdu?"

"Občas prožívám dny, kdy ani sám nevím," prohodil Keogh zasmušile, když zamířil mezi stromy. "Bůh vás ochraňuj."

Keogh už zmizel. "Holka, musíme jít," rozhodl Ryan. "Najdeme silnici a podél ní se dostaneme do nějaké vesnice. Pak už budeme vědět, kde jsme."

Společně s Kathleen prošli mezi stromy. Přestože podobná procházka za úsvitu vyvolává stísněné pocity v žaludku z podivných stínů všude kolem, vzhledem k tomu, že se již částečně rozednilo, našli úzkou vesnickou silnici docela snadno. Za zatáčkou se dokonce tyčily i směrovky.

"Počkej tady a já se jdu podívat, kde jsme."

Ryan vyšel ze stromořadí a zamířil k dopravnímu návěští. Už zase lilo. Když se vrátil, pod příkrovem korun stromů si zapálil cigaretu.

"Tři míle vlevo leží Drumdonald, tady tudy se zase jede do Scotstownu. Okolo pěti mil. Vybereme si tu kratší procházku."

Na chvilku se zastavili. Kathleen vypadala úplně opuštěně a nešťastně. "Všechno, všechno, co jsme

udělali, přišlo vniveč! Je mi to hrozně líto. Vždyť my ani pořádně nevíme, kde se Irish Rose potopila." "Nevíme?" rozesmál se Ryan. Z kapsy vytáhl černou krabičku velmi podobnou Kiksu. "Mám tady další elektronickou hračku, kterou vymyslel náš geniální přítel z univerzity. Říká jí Pan navigátor. Dal jsem mu základní koordináty Marsh Endu a Kilally a on je naprogramoval. Tahle krabička celou dobu sledovala kurz a okamžitou pozici lodi. Vím naprosto přesně, kde leží vrak Irish Rose."

"Bože," vyprskla, "zase jsi mi nic neřekl."

"Některé záležitosti si člověk raději nechává pro sebe."

"Co dál? Reid s tím svým zabijákem Scullym budou teď po nás pást po celém Irsku!"

"Armádní výbor jim v tom bránit taky nebude," připustil Ryan neochotně. "Půjdu mi taky po krku. Ne, Irsko je už pro nás až příliš horké. Budeme se muset vydat na malý výlet. V průvodcích se dočteš, že v Americe je v tomto období překrásné počasí. Musíme se dostat do konspiračního domku v Bundoranu. Máme tam připraveny falešné pasy. Vždycky jsem byl opatrný. Budeš si moct dokonce vybrat."

"A co peníze, strýčku? Kde je seženeme?"

"Musím se přiznat, že jsem se k Martinovi úplně čestně nezachoval. Ještě pořád mám těch druhých padesát tisíc. Patřily Tullymu. Stále jsou v mé náprsní kapse."

"Proboha, ty jsi vážně strašný chlap!"

"Máme něco pro začátek. Až dojdou, tak něco vymyslím."

"Jako...?"

"Vykradl jsem pár bank v Ulsteru, tak proč v tom v Americe nepokračovat."

"Občas si myslím, že jsi vážně blouznivý snílek."

"To taky jsem. Teď už ale pojď." Vzal ji za ruku. Rozhodli se pro silnici do Drumdonaldu.

Všude vládlo hrobové ticho, které rušily jen padající kapky lijavce. Keogh vystoupil ze stínu stromů, kde se schovával, aby vyslechl nové Ryanovy plány.

"Je to liška podšitá," řekl si tiše způsobem, z kterého sršel k Michaelu Ryanovi určitý obdiv.

Otočil se a vyrazil přesně opačným směrem než Ryanovi. Do Scotstownu.

V šest hodin ráno mžourajícího Jacka Barryho v dublinské ložnici probudil zvonící mobilní telefon. Přístroj ležel na nočním stolku vedle manželské postele. Jack tiše vyklouzl z postele, popadl telefon a zmizel s ním do koupelny.

"Ano?"

"Hovor na účet volaného. Jakýsi pan Keogh. Přijmete ho?" oznamovala operátorka.

"Samozřejmě," přitakal Barry.

O vteřinu později už mluvil s Martinem Keoghem. "Jsi to ty, Jacku?"

"Kde jsi?"

"V budce ve vesničce Scotstown na downském pobřeží."

"Co tam děláš? Co se semlelo? V Kilalle na tebe čeká dvacet mužů z okresní brigády."

"Pošli je domů, Jacku. Irish Rose už nepřipluje."

"Povídej!" přikázal Barry ostře.

Keogh neváhal. Když skončil, Barry na druhé straně linky se odmlčel. "Taková parádní akce a tak hloupý konec," zalitoval nakonec.

"Máš pravdu. Michael Ryan je ale vážně správný chlapík."

"Jen mne tak napadlo," řekl tiše Barry, "žes je oba mohl ze zákrytu odstřelit a přinést ten navigátor. Aspoň bychom znali přesnou polohu vraku."

"Ty už máš zase vidiny? Velkou záchrannou operaci k vyzdvižení zlata, vid'?"

"To se vymlouváš, nebo co? Tvůj tón se mi vůbec nelíbí! Měl jsi svůj úkol a měl jsi ho dokončit!"

"Jacku, já toho chlápka obdivuji a ani ta chudák holka by si takový konec nezasloužila. Zlato se nedostalo k novému majiteli. Evangelíci nebudou mít zdroje, aby se vyzbrojili. Občanská válka se nekoná. Nechme tu loď odpočívat na dně. Všechno skončilo."

Barry se ostře rozesmál. "Jdi k čertu, chlape. Správnák v každém okamžiku. Říkals Scotstown? Mají tam hospodu U loajalisty, ale nenech se zmást jejím štítem. Patří Kevinu Stringerovi, a ten zase k nám. Hned mu zavolám, aby se o tebe postaral. Pak pro tebe pošlu vůz."

"Bezvadně."

"Dávej na sebe bacha."

Keogh vyšel z budky a navzdory průtrži mračen se na chvilku zastavil. Rozjímal. Myslel na Michaela Ryana a jeho neteř. Sám sebe překvapoval. Svému úhlavnímu nepříteli totiž přál, aby vyvázl se zdravou kůží.

Zapálil si cigaretu a vydal se do vesnice najít zdejší hospodu.

STÁT NEW YORK

IRSKO

LONDÝN

WASHINGTON

IRSKO

1995

SEDMÁ

Paolo Salamone se procházel po zatravněné vycházkové zóně ve společnosti svého právníka Marka Sollaza. Navzdory typickým sicilským jménům byli oba muži čistokrevní Američané, narodili se za mořem a také se podle toho celý život chovali. Vyjma shodného zaměstnavatele nic jiného společného neměli.

Salamone vyrostl na newyorských ulicích Malé Itálie jako klasický mafiánský hoch. Už jako kluk, piccioti, si získal úctu a respekt. Po trojnásobně úspěšné praxi kata ho osud přivedl pod křídla rodiny Dona Antonia Russoa, kde ho zaměstnali jako sicario, zabijáka pro zvláštní operace. Paolo už seděl dvakrát předtím. Za zanedbatelné drobnosti, jako třeba bylo kšeftování s drogami. Jeho konec přišel před dvěma roky, kdy ho Antonio poslal vyřídit si účty s jedním konkurentem. Shodou náhod se stalo, že se na místě činu dost nečekaně objevil obyčejný strážník. Salamone v následující přestřelce dostal kulku do lýtka. Ještě než omdlel, stačil toho poldu zabít. Abychom byli přesnější, byla to policejní důstojnice. Pětadvacet let káznice, které u soudu dostal, bylo mírným trestem, který dokázal, jak skvělé právnické schopnosti má bratranec Dona Antonia Marco Sollazo. Všeobecně se totiž očekávalo, že Salamone skončí na elektrickém křesle.

Jediným důvodem, proč Paola přeložili do věznice Green Rapids z pevnosti Ossining, byl jeho diplom ošetřovatele. Správní pracovníci v obou ústavech byli skálopevně přesvědčeni, že ve vězeňské nemocnici najde vyškolený ošetřovatel větší příležitost k nápravě.

Markovi bylo pětatřicet. V skvělém proužkovém obleku od Armaniho, se školní kravatou a čemými vlasy učesanými dozadu působil jako opravdový švihák. Absolvent Grotonu a harvardské právnické fakulty byl celý svůj život ve vleku svého strýce Dona Antonia, který pečlivě dbal na jeho kariéru. Zároveň ale pro něj představoval jediný zdroj pýchy a radosti.

"Marco, nedávno jste mi řekl, že máme šanci na nové líčení, protože se můj případ dá posuzovat jako neúmyslné zabití. A teď najednou tvrdíte, že tu budu trčet ještě třiadvacet let!"

"Víc toho dělat nemohu," pokrčil rameny Marco. "Je to vážně hrozně těžký. Zabil jste poldu."

"Hmm. Jenže já se tu taky snažím a dost. Představte si, kdybych si vzpomněl na nějaké drobnosti o naší Rodině. To by byl poprask. Zatím ale mlčím."

"Paolo! Proboha! Víte, co by se stalo, kdyby vás Don Antonio slyšel? Strašně by se zlobil. Takhle byste neměl mluvit!"

"Nesnažte se mě poučovat," odsekl Paolo nenávistně. "Nikdy bych Kmotra nezahlavil. Jen si myslím, že

bych si z jeho strany zasloužil trochu víc úcty."

"Já vím. Já vím," přitakal Marco povzbudivě. "Znova všechno prověřím. Vážně. Don má silný vliv. Uvidíme."

Salamone chytil právníka za paži. "Co kdybych ale pro vás měl něco opravdu velkolepého? Skvělý dárek pro Dona? Třeba by mě za tu informaci vykoupil."

"Nenechte se pobízet!"

Na zatravněné vycházkové ploše věznice se procházeli vězňové i jejich návštěvy. Salamone ukázal na lavičku. Společně se Sollazem se oba posadili. Ukázal na prošedivělého šedesátníka, který seděl na druhé lavičce jen kousek od nich. Společně s ním byla tmavovlasá žena. Odhadoval ji na pětadvacet. "Říká si Liam Kelly. Ta žena je jeho neteř Jean Kellyová. Je instrumentárkou na operačním sále nemocnice Green Rapids."

"Aha. A co s tím mám společného?"

"Dostal pětadvacet let za zabití policisty v Pleasantville před deseti lety. Přepadl tenkrát banku. Potkali jsme se už v Ossiningu. Má nemocné srdce a tehdy dostal silný záchvat anginy pectoris. Poslali ho do špitálu, aby náhodou neumřel. O pár měsíců později jsem se stal členem zdejšího zdravotního personálu. Green Rapids má skvěle vybavený vězeňský špitál, lepší než lazaret v Ossiningu. Jakmile nastane na cele nějaký vážnější lékařský problém, hned pacienta posíláme sem na ošetřovnu."

"Kam směřujete?"

"Kelly dostal i druhý záchvat. Mnohem silnější. Měl byste asi vědět, že je to Irčan, ale ne ten obvyklý řvoun z ostrova. Na severu Irska mají takový podivný akcent, je mu těžko rozumět. Tehdy dostal silnou horečku a potácel se na hranici smrti. Při nočních jsem ho měl na starosti."

"Dál."

"V jednom z horečnatých záchvatů začal blouznit. Říkal celou řadu hloupostí. Pořád se vracel k jakési lodi Irish Rose. Blábolil, že on jediný ví, kde leží její vrak a že bez něj nikdo to zlato nevyzvedne."

Paolo se nadlouho odmlčel. Sollazo se mračil a mračil. "Jediný, kdo ví, kde leží to zlato? To že říkal?"

"Jo."

"Co jste zjistil dál?"

Salamone se skvěle bavil nad nechápavostí svého právníka. "Dal jsem se do studia. Ve vězeňské knihovně mají docela výkonný počítačový rešeršní systém. Naťukal jsem Irish Rose... a zásah do černého!"

"Pokračujte," nejistě ho vybídl právník.

"Našel jsem článek v New York Times z podzimu pětáosmdesátého. Stálo tam, že někde na severozápadě Anglie byl přepaden nákladník převážející padesát milionů liber ve zlatě. Podle policejního vyšetřování byl pak přeložen na starý válečný trajekt Irish Rose."

"Dál."

"Loď zmizela, ale záchranné vesty a zbytky záchranných člunů byly objeveny na irském pobřeží. Spadla klec."

"Kdo to udělal? Ani zmínky o pachatelích?"

"Ani řádek."

"Zajímavé," zamyslel se Sollazo. "Pojďte se projít."

Znovu se procházeli po trávě. Zamířili k lavičce, kde seděl Kelly se svou neteří. Něco si důvěrně šeptali. Podívala se na ně. "Ahoj, Liame," pozdravil.

"Jak se máš, Paolo?" zazněla Kellyho odpověď.

Sollazo se Salamonem je minuli. Kathleen Ryanová teď již s více americkým, než irským přízvukem, se znova sklonila ke svému příbuznému. "Strýčku Michaeli, kdo to byl?"

"Paolo Salamone. Pracuje jako zdravotník ve špitálu. Máme spolu dost společného. Oba dva jsme dostali pětadvacet let za zastřelení policajta. Vlastně to tak úplně pravda není, on zastřelil ženskou. Jak se, holka, máš?"

"Docela dobře. Mám v nemocnici spoustu práce."

"A co nějaký pořádný mužský?"

"S těmi jsou jen starosti," usmála se. "Měla jsem štěstí, že se mi podařilo sehnat práci tady ve špitále."

Aspoň se teď můžeme vídat pravidelně."

"Jak dlouho, holka, jak dlouho? Dalšíh patnáct let?" Zavrtěl hlavou. "Kathleen, nesmíš takhle se svým životem hazardovat."

Z očí mu čísel hněv. Vstal.

"Bože, jak jsem mohl být takový hlupák? Vesnická banka a práce na pár minut, říkal jsem si. Prostě, čajíček. Pak se tam ale objevil ten polda."

"Nešťastná shoda náhod, to je všechno."

"Díky bohu, že aspoň stačila ujet, než mne dostali."

Vytáhl z kapsy balíček cigaret a jednu z nich si zapálil.

"Víš dobře, že bys neměl kouřit!" varovala ho Kathleen.

"Abych si prodloužil život o rok nebo dva? Tady, uvnitř lágru Green Rapids?" Zkřivil tvář a odhodil cigaretu na zem. "Tak dobře. Budu se chovat rozumně. Pojď, doprovodím tě k bráně."

V davu krácejícím ke vchodu Kathleen zase spatřila Salamona se Sollazem. Před bezpečnostní kontrolou se Ryan se svou neteří zastavili. Políbil ji na tvář. "Děkuji, že ses přišla na mě podívat."

"Přijdu zase v pátek."

Prošla kontrolním turniketem a kráčela ke svému vozu. Když odemykala dveře, všimla si Sollaza přicházejícího k stříbrnému porschi. Jakoby mimochodem se na ni podíval, pak ale pohled odklonil. Z nějakého důvodu se Kathleen sevřel žaludek. Rychle naskočila do vozu a okamžitě odjela.

Sollazo ji celou tu dobu pozoroval. Z mobilního telefonu hned zavolal do své kanceláře. "Roso, ověřte všechny informace o potopené lodi Irish Rose a možných souvislostech s přepadením transportéru v severní Anglii z pětaosmdesátého," nařídil své sekretářce, když vzala hovor. "Hlavní údaje najdete v New York Times. Pokuste se ale sehnat i novinářské podklady."

"Samozřejmě, pane. Ještě něco jiného?"

"Vlastně ano. Spojte se s Londýnem. Ať tam naši prověří všechny noviny z toho období. Pisálkové tam určitě byli víc sdílnější. Připravte všechny materiály. Jako včera."

"Spolehněte se."

"Dnes povečeřím s Donem Antoniem."

"V domě na Long Islandu?"

"Ne, v jeho apartmá v Trump Tower. Jakmile dostanete zprávy z Londýna, ihned mi je tam faxněte."

"Samozřejmě."

Sollazo celou dobu za volantem usilovně přemýšlel. Zvlášť o skutečnosti, že cena zlata šla prudce nahoru. Padesát milionů liber ve zlatě v cenách před deseti lety představovalo v roce 1995 přinejmenším čistý dvojnásobek.

Ve svém pokoji Všeobecné nemocnice Green Rapids se Kathleen Ryanová svlékla a vlezla si pod sprchu. Za hodinu jí začínala noční směna na chirurgické ambulanci. Bude v práci až do šesti do rána. Nevadilo jí to, protože svou práci milovala a byla v ní zatraceně dobrá.

Byl to právě její strýček, který ji po procesu a odsouzení přesvědčil, že si musí najít novou roli ve svém životě. Celých pět let věnovala studiu. Ryanův pobyt ve vězení Ossining byl zlý. Kathleen ho prakticky za celou tu dobu pobytu v pochmurné pevnosti neviděla. Dalo se dokonce říct, že svým způsobem angina pectoris Ryana vysvobodila. Mnohem volnější režim v Green Rapids dovoľoval mnohem častější návštěvy. Poté, co Kathleen získala ošetrovatelské místo rovnou v nemocnici, vše se začalo obracet k dobrému.

Každé setkání se strýčkem Kathleen hrozně bolelo. Z kdysi tak neohroženého hrdiny zbyl jen stín. Už to nebyl ten Michael Ryan, co se kdysi dokázal postavit jak republikánské armádě, tak i Britům. Už to nebyl on, který tenkrát v Irsku vítězil. Kathleeniny vzpomínky v ní dokonce vyvolávaly i sexuální vzrušení. Utřela se do ručníku, vysušila si nakrátko ostříhané vlasy a oblékla si nemocniční stejnokroj. Učesala se a podívala se na sebe do zrcadla. Viděla tvrdý výraz ne příliš ženské tváře, hluboké černé, i když ne příliš hezké oči. Ano, viděla teď v odraze dívku, která již ve čtrnácti zabila dva příslušníky IRA granátem, i dívku, která v šestnácti z bezprostřední blízkosti zabila chlapa jménem Bert Fox.

Kathleen se před očima znovu vybavil běh událostí. Lake District, opuštěná silnice a přijíždějící

transportér. Pak spatřila i Martina Keogha a poté si připomněla i tvrdou a nemilosrdnou bitvu na palubě Irish Rose. Staré vzpomínky znovu rozjitřily její nitro.

"Takhle to zůstat nemůže," vyhrkla nahlas. "Nemůže tam hnít dalších patnáct let!"

Přepadla ji naprostá zoufalost, posadila se ke stolu a vytáhla zásuvku. Vyňala kufřík a otevřela ho. Uvnitř ležela velká obálka s padesáti tisíci librami. Tuto hotovost střežila jako oko v hlavě po celou dobu, co Ryan byl vězněn v Ossiningu či v Green Rapids. Kathleen se pořád živila nadějí, že se mu podaří utéct. Vypravila se i za jedním padělatelem, který byl dávným Michaelovým přítelem a získala od něj dva falešné irské pasy po tisíci dolarech. Byla to skvělá cena. Udělal to z laskavosti k Ryanově rodině. Znovu se na falešné doklady podívala. Daniel Forbes a jeho neter Nancy Forbesová. Byla to ale naprostá ztráta času, protože se velice záhy přesvědčila, že navzdory liberálnímu režimu ve věznici, útěk z Green Rapids je prakticky vyloučen. Stráže plnily své úkoly na jedničku.

Podívala se na fotografii v pase a najednou jí připadalo, že hledí na nějakou cizinku. "Copak se to s tebou, Kathleen Ryanová, stalo?" zeptala se tiše sama sebe.

V ten okamžik se otevřely dveře a dovnitř nakoukla další sestřička.

"Jean, jsi připravena?"

"Už jdu," usmála se Kathleen. "Hned jsem u tebe."

Zavřela kufřík, vrátila ho do zásuvky a šla do práce.

Donovi Antoniovovi Russoovi bylo už sedmdesát, ale pořád to byl chlap úctyhodných rozměrů. Volný světlý oblek rozložitost jeho postavy ještě podtrhoval. Dlouhé sivé vlasy sčesané dozadu lemovaly jeho kyprou a již na první pohled nadutou tvář. Byl to chlap, který si vždy šel svou cestou. Přes mrtvolu. Když Sollazo vešel do přepychového obývacího pokoje jeho apartmá v Trump Tower, vstal a opřel se o hůl a čekal na hosta.

"Marco, rád tě vidím." Objali se. "Dáš si sklenku šampaňského?" Don Antonio luskl prsty na komorníka.

"Mimochodem, právě ti sem přišly nějaké faxy. Nemůžou ti dát aspoň večer pokoj?"

"Promiň, strýčku, že tě obtěžovali. Je to ale strašně důležité. Smím?"

"Jistě."

Sollazo vešel do přilehlé kanceláře, našel faxy a rychle si jejich text přečetl. Pak se vrátil do obývacího pokoje, vzal si sklenku šampaňského a posadil se proti Russoovi.

"Můžeme si promluvit obchodně?"

"Tobě jsem kdykoliv k dispozici."

"Prima." Sollazo pak Donovi vyprávěl o Salamonových postřezích.

"To je ale vážně proklatě zajímavá historie," přikývl Antonio, když Sollazo skončil. "Co je v těch faxech?"

"Zprávy z Londýna jen dokreslují obecný článek v New York Times. Jsou pochopitelně mnohem podrobnější. Jako vždycky se pohled jednotlivých novin liší, ale v základních faktech se všechny shodují. Nákladník převážející zlato v hodnotě padesáti milionů liber byl unesen na vesnické silnici v anglickém okrese Lake District. Někáký kluk pak policii vyprávěl, jak ho vyhnali ze starého nepoužívaného mola, u kterého zrovna zakotvil trajekt Irish Rose. Přístaviště leží jen pár mil od místa přepadení. Ten kluk taky tvrdil, že pak odpoledne viděl, jak nějaký zelený nákladník vjíždí na palubu trajektu."

"Hmm."

"Z toho plyne, že loď jim posloužila k další cestě kamionu se zlatem."

"A co se stalo pak?"

"Konec příběhu. Během několika dní moře vyplavilo na pobřeží County Down zbytky plovacích vest, kruhy a prkna ze záchranných člunů. Na některých se našlo i označení lodí. Byla to Irish Rose."

"Aha." Don Antonio se zamračil. "Salamone ale tvrdí, že ten chlap... Kelly v horečce blouznil, že je jediným, kdo ví, kde ten vrak leží? Je to tak?"

"Ano."

"Kolik tam bylo? Padesát milionů?"

"Před deseti lety, strýčku. Cena zlata prudce stoupla. Dneska to bude přinejmenším sto milionů."

"Tolik peněz přece nemůžeme nechat tak zbůhdarma ležet."

"Jen mne tak napadlo," pousmál se Marco, "že s dnešním vybavením nejsou záchranné práce tak složité. Tedy, pokud bychom věděli, kde ta loď je. Je docela fajn, že úřady o tom vraku nemají ani ponětí."

"To mi povídej." Don Antonio se hluboce zamyslel. "Docela by mě zajímalo, pro koho ten Kelly dělal. Byl to jeho osobní kšeft, nebo za tím stojí IRA? Nebo někdo jiný?" pomalu přikývl.

"Můžeme se jen domýšlet," připustil Sollazo.

"Před pár lety jsem měl menší kšefty s IRA. Prodávali jsme jim zbraně přes sicilské spojky. Tenkrát jsem jednal s jejich šéfem... jmenoval se Barry... Jack Barry."

"Ted' ale právě probíhá mírové jednání," připomněl mu Marco. "Gerry Adams z Bílého domu hodlá dokonce promluvit na jejich mejdanu."

"No a? Barry je liška podšitá. Pokud o té záležitosti má někdo něco vědět, tak to bude právě on. Jeho tajné dublinské číslo bude někde v mém zakódovaném záznamníku ve vrchní pravé zásuvce mého stolu. Pokusím se ho najít."

Jack Barry seděl vedle krbu a nudil se. Pročítal si noviny, zatímco liják venku už zase kartáčoval okna. Jackovo nicnedělání narušil zvonek telefonu.

"Barry."

"Pan Jack Barry? Jste to vy? Volá vám jeden starý přítel. Doufám, že to tak zůstalo. Don Antonio Russo."

"Panečku," Barry ihned ožil. "Co pro vás mohu udělat?"

"Spíš co pro sebe můžeme udělat navzájem. Pane Barry, potřebuji si s vámi promluvit o velmi závažné věci. Říká vám něco Irish Rose?"

Barry zhluboka polkl. "A mělo by?"

"Co mi řeknete, když vám budu vyprávět o jakémsi Kellym, který ve vysoké horečce blouznil a tvrdil, že je jediným, kdo ví, kde leží vrak a kde je všechno to zlato potopeno?"

"Že mne celá záležitost výsostně zajímá."

"Prima. Zdá se, že máme společný zájem, který by mohl přinést zisk nám oběma. Můj bratranec Marco Sollazo, mimochodem výborný právník, vás zítra navštíví."

"Bude mi potěšením se s panem Sollazem setkat. Opravdovým potěšením."

Don Antonio odložil telefon. "Jak dobré kontakty máme v té káznici Green Rapids?"

"Víc než skvělé."

"Tak to hned zaříd'. Potřebujeme Kellyho fotografii co nejdříve. Pak se spoj s letištěm a postarej se, aby byl Gulfstream připraven. Odlétáš o půlnoci. Vzhledem k časovým pásmům jsou v Irsku o čtyři hodiny napřed. S panem Barrym se setkáš těsně před polednem."

"Samozřejmě, strýčku."

"A teď bych si dal něco pořádného k večeři." Na Antoniově tváři se rozlil blahobytný úsměv. "Najednou jsem zase dostal pořádnou chuť na něco dobrého."

Když se ozval venkovní zvonek u dveří Barryho rezidence, v Dublinu právě odbýjeli poledne. Jack šel otevřít.

"Pan Barry?"

"A vy nejspíš budete Marco Sollazo?"

"Tak to jsem já."

"Pojďte na chvíli dovnitř, než se obléknu. Musíte ale omluvit nepořádek tady v domě. Starám se o sebe sám, víte. Moje žena v minulém roce zemřela."

Marco Sollazo čekal v malé přijímací místnosti. Stál tam gauč, dvě křesílka, krb a na stěnách visely vybledlé fotografie dětí v různém věkovém období. Perfektně je doplňoval snímek příjemného šedesátníka ve vestě, s kterým právě před chvílí mluvil. Jack Barry byl v těch nejdůležitějších letech velitelem štábu prozatímní irské republikánské armády.

Když se objevil, měl na sobě pršiplášť a látkovou čapku. "Půjďme se projít do parku, pak na panáka a něco dobrého si dáme v Cohanově baru."

"Je to na vás."

Barry vyndal ze stojanu věšáku deštník. "Pro všechny případy," usmál se. "Tady v Irsku prší pořád." Přesli ulici a podél zeleného zábradlí vstoupili do parku. "Proč jsme museli ven? Znamená to snad, že ve vašem domě není bezpečno? Odposlouchávají vás?"

"Kdepak! I když se všichni v starých časech docela snažili. Britská rozvědka, irská zpravodajská služba, zvláštní oddíl dublinské policie a sám nevím, kdo ještě. Měl jsem ale svůj vlastní tým čistíků, kteří jednou za týden prošmejdili dům a všechny ty štěnice vyhodili. Předpokládám, že váš strýček na tom nebyl o moc líp."

"Ani teď to není jiné."

"Zato já už dnes štábu IRA nevelím," zasnul se. "Nadešel čas mírových rozhovorů. Aspoň se to tvrdí."

"Takže IRA přestala existovat?"

Barry se nahlas rozesmál. "Když tomu chcete věřit, prosím. Nejspíš by vám pak mohli cokoli namluvit. Na mém místě velitele štábu je sice někdo jiný, ale naše struktury po celé zemi se prakticky nezměnily. Váš prezident i anglický premiér brzy zjistí, že zbraně jsme ještě nesložili."

"Ano. Z novin jsem pochopil, že hlavním tématem prezidentových rozhovorů příští pátek v Londýně bude právě neochota vašich lidí složit zbraně."

"Mohou si vykládat, co chtějí, až se jim z těch keců bude zvedat žaludek. Stejně to nebude mít žádnou cenu. Zbraně patří nám a my si rozhodneme, co s nimi uděláme."

"Takže vy nevěříte, že tady klid vydrží?"

"Mír tu nebyl nikdy." Prošli bránou do parku. Už zase začalo kapat. Barry roztáhl deštník. "Říkal jsem vám, že zmokneme. Nevadí. Vraťme se ale k našemu obchodu."

Sollazo mu ukázal Kellyho fotografii, kterou získali od své spojky ve věznici Green Rapids. "Znáte ho?"

"Samozřejmě," přikývl Barry. "Jmenuje se Michael Ryan. Kdysi to býval nechvalně proslulý pistolník. Celý život stojí na druhé straně než já. Je protestant tělem i duší. Ryan je černou ovčí Belfastu."

"Překvapilo by vás, kdybych vám řekl, že už deset let sedí v americké káznici?"

Barry se vesele pousmál. "To je učiněný zázrak. Zmizel z tohoto světa někdy v pětadesátém. Nikdo už pak o něm neslyšel a mě by taky ani ve snu nenapadlo, že ho někde zavřeli. Co udělal?"

"Zabil policajta při přepadu banky. Dostal pětadvacet let."

"To je mi toho mouly docela líto," hvízdal si Barry. "Kolik mu jen je? Pětašedesát? Předpokládám, že už jen těžko spatří normální denní světlo."

"Asi vážně ne. Po patnácti letech sice může požádat o milost, ale to mu už bude přes sedmdesát. Stejně ale nemá na milost moc šancí. Zabil poldu, a to se nezapomíná."

"Jak se teď jmenuje?"

"Liam Kelly. Má dost vážně nemocné srdce, a tak ho přeložili z Ossiningu do lágru v Green Rapids. Mají tam dobrý vězeňský špitál, který úzce spolupracuje s všeobecnou nemocnicí ve městě. Ta má skvělou pověst. Často za ním chodí jeho neteř. Našla si dokonce v nemocnici místo na operačním sále. Říká si Jean Kellyová. Už jsem ji viděl. Malá a pod'obaná, žádná kráska to tedy není. Má černé vlasy a může jí být okolo pětadvaceti."

"Vida, Kathleen Ryanová je taky na světě. Jeho skutečná neteř. Po tolika letech je docela zábavné se něco dozvědět o jejich osudu."

Deštník už zase přešel v průtrž mračen. Barry vzal Sollazu za ruku a schoval ho pod deštník. "Tamhle se schováme. Už se nemůžu dočkat, až se dozvím něco nového o Irish Rose."

Když Sollazo domluvil, Barrymu se na tváři rozlil zamyšlený a trochu podmračený výraz. "Poslyšte, proč jste vůbec za mnou přijel?" řekl nakonec.

"Jde nám o společný obchod," řekl ostře Marco. "Kšeft jako každý jiný. V dnešních cenách má ten náklad cenu přes sto milionů."

"A vy byste je rádi měli ve svých rukou, že?"

"Řekněme si to od počátku zcela jednoznačně. Můj strýček je přesvědčen, že společný podnik by mohl vynést slušný zisk všem, nám i vaší IRA. Půl na půl. Myslím, že je to vysloveně férová nabídka. Padesát milionů pro vás. Pokud mírová jednání selžou, a vy tvrdíte, že ano, za ty peníze si koupíte docela dost

zbraní. Co myslíte, můj příteli?"

"To nepochybně. Váš strýc jako vždycky má nos na správné věci. Poslal vás totiž na jediné správné místo, kde si lze část informací ověřit. A my toho tady víme mnohem víc, než co jste zjistil za mořem."

"Prosím? Můžete mi vaši poznámku vysvětlit blíže?"

"Já toho totiž o Irish Rose vím tolik jako Ryan sám."

"Počkejte... to ale přece není možné?"

"Věděl jsem, že Ryan něco chystá. Znáte to, na každém šprochu je pravdy trochu. Věděli jsme, že jde o zlato, a tak jsme do jeho organizace infiltrovali mého člověka. Říkali jsme mu Martin Keogh."

"Ve skutečnosti se ale jmenuje jinak, že?"

"Správně. Byl vždycky jedním z mých nejlepších agentů. Byl Ryanovým společníkem při přepadu toho transportéru. Sledovali jsme je krok za krokem. Byl i na palubě Irish Rose, když šla ke dnu."

"Myslím," poznamenal Sollazo, "že s vyprávěním jste teď na řadě vy."

Odpoledne je zastihlo v rohové kóji Cohanova baru. Popíjeli Guinness a krmili se šunkovými sendviči.

"Váš příběh je skutečně pozoruhodný," připustil Sollazo. "Ten Keogh ale musel být vážně tvrdý chlap. Máte ho pořád k dispozici?"

"Svým způsobem jsem o něj přišel. Před pár lety odešel z IRA a pracoval jako žoldák na volné noze. Byl ochoten dělat pro každého, kdo mu zaplatil. Měl kontakty s KGB, Organizací za osvobození Palestiny a dokonce i s Izraelci."

"A komu slouží teď?"

"Britské rozvědce."

"To mě ale docela překvapuje."

"Britové založili přísně tajný útvar pro boj s terorismem už v dvaasedmdesátém roce. Celou tu dobu mu velí brigádní generál Charles Ferguson, který není dokonce ani zodpovědný řediteli zvláštních služeb. Zpovídá se rovnou premiérovi. Proto se tomuto útvaru říká premiérova soukromá armáda."

"A ten váš Keogh teď dělá pro Fergusonu?"

"Bohužel ano. Ferguson ho nasazuje všude tam, kde vážně hoří. Ten starý lišák ho uplatil asi před třemi roky. Navíc mu nabídl, že vymažou jeho trestní rejstřík a nebudou ho trestně stíhat za podporu IRA v minulosti. Do svého komanda potřeboval přesně takového člověka, jako je Keogh. Se zlodějem na zloděje, to je ten nejlepší způsob, který se už osvědčil mnohokrát."

"Nepopírám. Jak se ten Keogh ale opravdu jmenuje?"

"Dillon... Sean Dillon," sykl Barry. "Ve své době to byl můj nejlepší zabiják, kterého jsem kdy řídil."

Znova se vraceli parkem. "Ten Dillon by se nám sice hodil, ale holt se budeme muset bez něj obejít."

"Nepotřebujeme ho. Ve své zprávě pro IRA vyličil vše, co věděl. Neměl by co dodat."

"A co Reid? Ten, co zabil toho hospodského v Londýně? Je ještě v činné službě?"

"Odpykává si trest za vraždu. V ulsterském městském vězení."

"Ještě jednu věc. Zmínil jste se i o loajalistickém armádním výboru? Předpokládám, že i jim by se sakramentsky hodilo, kdyby z toho zlata něco ukápl?"

"Zcela určitě. Protestanti jsou také hluboce nespokojeni s průběhem mírotvorného procesu. Připadá jim, že byli prodáni. Jejich militantní představitelé stále zvažují možnosti vyvolat občanskou válku. Zlato by se jim skvěle hodilo. Dostali by se tak k finančním zdrojům, které potřebují pro nákup výzbroje."

"Z čehož plyne, že vám by se podobná možnost zajídala. Můžeme tedy uvažovat o našem společném podniku?"

"V této chvíli ne oficiálně. Hned to vysvětlím. Lidi tady zoufale touží po míru. Na druhé straně, nebo právě proto, se tady nedá nikomu věřit. Ani členům Sinn Fein či příslušníkům IRA. Když do všeho zasvětím velitele štábu, bude to muset probrat s celým vedením armádního výboru. Naše věc se tak potáhne do nekonečna."

"Hmm. Co tedy navrhuje?"

"Naše spojení zůstane po určitý čas jen mezi námi," usmál se Barry záhadně. "Nechci ale, abyste si mysleli, že mi jde o peníze. Prachy pro mě nic neznamenají a vždycky mi především šlo o naši věc."

Vytáhněte z Ryana pozici Irish Rose a já tady dám dohromady malou tichou expedici. Nic víc pro

začátek nepotřebujeme. Jen malou loď a potápěče, který ověří, jestli tam ten vrak opravdu je."

"A potom?"

"To bude záviset na vás. Nepochybuji, že se vám podaří připravit krycí námořní expedici do severního moře. Najdete pro ni nějaký rozumný důvod, i když hlavním cílem bude vytáhnout to zlato," zašklebil se.

"Mám k vám naprostou důvěru."

U obrubníku parkovala velká černá limuzína. O dvířka se opíral již na první pohled tvrdě vypadající muž s přeraženým nosem. Měl na sobě tmavě modrou šoféřskou uniformu.

"Můj řidič."

"Řekl bych, že i váš tělesný strážce."

"Giovanni Mori." Sollazo stiskl Barrymu ruku. "Bylo mi opravdovým potěšením. Pane Barry, miluji setkání s legendárními osobnostmi. Jen zřídka se našinci naskytá podobná šance. Zůstaneme ve spojení." Marco si vlezl na místo spolujezdce, Mori za volant. "Signore, jak vám vyšlo jednání?" zeptal se, když vyjeli na silnici.

"Skvěle," liboval si Sollazo. "Na letiště, Giovanni. Vracíme se do New Yorku." Opřel se o opěradlo, zavřel oči a začal si rozebírat jednotlivé detaily, které se od Barryho dozvěděl.

V devět večer se už zase hlásil v newyorském apartmá v Trumpově mrakodrapu. Don Antonio seděl na pohovce a oběma rukama svíral stříbrou hlavici vycházkové hole. Pečlivě naslouchal Markovu vyprávění.

"Pozoruhodná historka," řekl, když se Sollazo odmlčel.

"Budeme pokračovat?"

"Zcela jistě. Bude to velmi lukrativní podnik. Nejdříve ale musíme z toho Ryana vymáčet skutečnou polohu vraku Irish Rose"

"Nepochybně. Na druhé straně si ale neumím představit, proč by se měl se mnou vůbec bavit, když z toho nic mít nebude."

"Myslíš, že bychom ho z té basy nedostali?"

"Pochybují. Zabil poldu, a to je mnohem víc než normální vražda."

"Řekl bych, že existuje celá řada způsobů, jak vysvléknout kočku z kůže," přikývl Don Antonio.

"Nepochybují, že tě něco napadne. Salomona ale v base necháme, mohl by nám tam poskytnout neocenitelné služby. Nechávám všechno na tobě. O tvých schopnostech totiž vůbec nepochybují." Usmál se. "Ted si ale dej sklínku toho nejlepšího vína. Mimochodem, málem bych zapomněl. Pan prezident jede dnes do Londýna."

OSMÁ

Don Antonio se nemýlil. Hlavním bodem programu britského premiéra na tento týden byly rozhovory s americkým prezidentem. Ani brigádního generála Charlese Fergusona nic jiného nezajímalo. Byl vzrušený a nepokojný. Jeho mercedes teď vězel v neuvěřitelné dopravní zácpě.

"Někdy mám takový dojem, že tohle zatracené město se občas úplně zasekne," zavrčel.

"Nepochybně, ale jak ho zase odseknout?" poznamenal Dillon sedící na sedátku proti němu.

Sean Dillon byl malý chlap, který sotva přerostl sto šedesát centimetrů. Jeho lehký úsměv jasně vyjadřoval, co si myslí o prohnilem světě kolem nich. Modrý flanelový oblek s jednořadovým sakem bělovlasému agentovi padl jako ušitý, tmavě modrá polokošile jen dokreslovala celkově příjemný dojem, který jako člověk vyvolával.

"Dillone, nerad připomínám, že jsem tam už skoro měl být. Nemohu si dovolit přijet pozdě. Premiér se nenechává čekat."

"Je dostatečně zdvořilý," poznamenal Dillon rozšafně, "a přijme vás, i kdybyste se náhodou zdržel třeba o hodinu."

Vedle Fergusona seděla žena v žlutohnědém kalhotovém kostýmu od Armaniho. Černé obroučky z rohoviny ostře kontrastovaly s jejími rusými vlasy. Bylo jí kolem třiceti. Její přitažlivost byla obdivuhodná, docela dobře by se vyjímal na obálce Vogue. Hlavní inspektorku Zvláštního oddělení Scotland Yardu Hannah Bernsteinovou, v současné době dočasnou Fergusonovu osobní asistentku, byste klidně mohli

najít na obálce módních časopisů.

"Vy si, Dillone, vážně nedáte pokoj," zavrtěla hlavou. "Nemáte před nikým respekt. Ir každým coulem, tak to bude."

"Za to mohou ty neustálé spršky, drahá slečno," pousmál se. "Kape nám tam na maják."

"Neztrácejte s ním čas," mávl rukou Ferguson. "Beznadějný případ."

Stráže na zvláštní propustku propustily mercedes do Downing Street. Vůz zastavil přímo před pověstnou Desítkou. "Nebudu tam déle než dvacet minut," prohlásil Ferguson rezolutně.

"Bude tam taky ten starý rošťák Simon Carter?" přimhouřil oči Dillon.

"O zástupci ředitele sekce Zvláštních služeb takhle mluvit nemůžete," namítl Ferguson, i když věděl, že je jeho poznámka veskrze zbytečná.

"Dobře, tak mu, prosím, řekněte, že plán ochrany amerického prezidenta v průběhu jeho zdejší návštěvy smrdí pořádným průserem."

"Volte slova, Dillone. Budete se muset ovládnout a počkat, až se vrátím. Chce to trpělivost."

Přešel chodník. Policista ve službě mu zasalutoval. Dveře se otevřely a Ferguson vešel dovnitř.

"Je to opravdový džentlmen. Je si jistý, že je naše říše v těch správných rukách." Dillon vylovil ze starodávného stříbrného pouzdra cigaretu a zapálil si.

"Dillone, my už dávno ale žádnou říši nemáme," snažila se Hannah namítnout.

"Vážně? A ví o tom vůbec naše vláda?"

Rusovláska zavrtěla hlavou. "Dillone, vy jste vážně nenapravitelný. Když budete kouřit tyhle smrady, zabijete se."

"Vždycky jsem věděl, že to se mnou půjde celý život z kopce."

Když Fergusona uvedli do premiérovy studovny, Simon Carter už seděl v křesle. Maličký padesátník se sněhobílými vlasy kdysi působil jako profesor historie. Ačkoliv nikdy nepracoval jako agent v terénu, stál jako stín bez tváře za většinou bezpečnostních operací britské vlády. Fergusona nesnášel, protože jeho konkurent celé ty roky požíval výsad generálské hodnosti a navíc se zpovídal pouze samotnému premiérovi.

"Pane premiére, velmi se omlouvám za pozdní příchod."

Premiér se usmál a naznačil, že další slova jsou zbytečná. "V pořádku." Vzal ze stolu složku. "Tady jsou bezpečnostní opatření zástupce ředitele a jeho týmu v průběhu prezidentovy návštěvy. Už jste je četl?"

"Přirozeně."

"Zvlášť mě znepokojují některé aspekty jeho návštěvy v Parlamentu v pátek dopoledne. Recepce začne na terase v půl jedenácté."

"Pane premiére, nebudeme mít žádné problémy," okamžitě vyhrkl Carter. "Jediným místem, kde bude prezident opravdu v bezpečí, je právě Sněmovna. Nic se tam nemůže stát, což tak úplně nelze tvrdit o jeho ostatním programu."

Obrátil se na Fergusona a svým typicky přehlíživým pohledem si generála změřil.

"Nemám pravdu, Fergusone?"

Ferguson dělal, že si jeho poznámky nevšiml.

"Generále?" ozval se premiér netrpělivě.

"Na první pohled všechno vypadá skvěle, ale budu naprosto upřímný. Dillon je přesvědčen, že všeobecná bezpečnostní opatření v našem Parlamentu nestojí ani za starou belu."

"Dillon?!" Carter zakroutil očima. "Ten proklatý darebák nám bude radit! Musím rozhodně protestovat, pane premiére. Generál Ferguson pořád zaměstnává chlapa, který ještě nedávno střílel lidi pro IRA. Ten lotr má trestní záznamy v rejstříku a patří k nejnebezpečnějším evropským teroristům. Tak to ne!"

"Tentokrát musím protestovat já!" opáčil pokojně Ferguson. "Dillon se už mnohokrát osvědčil nejen v práci pro vládu, ale i pro samotnou královskou rodinu. Je na něj stoprocentní spolehnutí. A vy to víte, pane premiére."

"Vím," odsekl premiér. Na čele se mu udělaly vrásky. Zamračil se. "Pánové, máme na starosti mnohem důležitější věci než vaše osobní nesrovnalosti. Už jsem se rozhodl."

Premiér se opřel v křesle. "Cartere, rád bych se s generálem i tím Dillonem sešel rovnou v Dolní

sněmovně. Docela by mě zajímalo, co nám bude tvrdit."

Carter se ovládl jen s vypětím všech sil. "Jak si přejete, pane premiére."

"Ano, opravdu si to přeji. Ted' už mne, pánové, omluvte. Mám zasedání vlády."

Před Parlamentem se začali hromadit lidé, kteří si chtěli prohlédnout tuto historickou budovu. Nebyli to však jen turisté, ale i voliči zvědaví na ty, které volili. Ferguson, Dillon i Hannah Bernsteinová se postavili do fronty a čekali, až na ně přijde řada. Generál se ale na nepřízeň osudu docela zlobil.

"Náš Parlament si nemohu nechat ujít," ušklíbl se Dillon. "Někde jsem se dočetl, že tady provozují šestadvacet restaurací a barů, a že občerstvení a nápoje jsou tady mnohem levnější než kdekoli jinde. Ceny jsou nižší, protože jsou dotovány z našich daní. Být poslancem, panečku, to se vážně vyplatí! Není divu, že každý chce dělat politiku."

"Hmm, a navíc se nemusí mačkat v té zatracené frontě," zaklel generál.

Rozložitý policista zpovzdálí pozoroval postupující frontu. Najednou ztuhl, když spatřil svou nadřízenou.

Udělal několik kroků a s úsměvem se k nim přidal. Bez jakékoli formality. "Hlavní inspektorko Bernsteinová, že? Madam, jsem rád, že vás zase vidím. Pojd'te, provedu vás dovnitř. Vy se na mě asi ale pamatovat nebudete, že?"

"Mýlíte se, náhodou přesně vím, kdo jste, seržante Halle."

"Madam, to jsem vážně já. Když jste tenkrát zastřelila toho grázla, co vybílil supermarket, byl jsem první, kdo vám přiběhl na pomoc. Myslím, že jste tehdy měla nějaké jednání na americké ambasádě."

"Staré hříchy ožívají," poznamenal Dillon kysele.

"Pan Dillon a můj šéf, generál Ferguson," představila je.

Z žoviálního seržanta se rázem stal odměřený a předpisový policejní důstojník. "Generále, dovolte mi, abych vás provedl do Parlamentu."

"Seržante, budeme vám za vaši pomoc povděční."

"S radostí, pane."

Provedl je koridorem. Když došli do Střední haly, zasalutoval a rozloučil se. "Inspektorko," pousmál se Ferguson, "myslím, že jsme měli opravdové štěstí. Jinak bychom v té frontě vystáli dolík."

"Věru pokořující činnost," poznamenal Dillon.

Procházeli různými chodbami a hodnotili bezpečnostní rizika. Nakonec vyšli na terasu s výhledem na Temži. Nalevo spatřili známý Westminster Bridge a snad ještě slavnější nábřeží označované jako Embankment. Podél parapetu stála řada vysokých viktoriánských lamp. Motala se tu spousta lidí. Nebyli to jen návštěvníci, ale i poslanci, kteří si tu vychutnávali nádherný výhled na řeku i sklenku vína.

Dillon zastavil procházejícího číšníka. "Malou láhev šampaňského Krug. Tři sklenky, prosím," usmál se.

"Zvu vás, generále."

"Taková rozhazovačnost! To bych od vás nečekal," jízlivě odpověděl Ferguson. "Vlastně když si vybavím, jak jste si přišel na šest set tisíc liber v případě Michaela Arouna v jednadevadesátém, tak ani nepochybuji, že si to můžete dovolit."

"Generále, vy taky na nic nezapomenete."

Dillon se naklonil přes parapet a hleděl na silný proud na hladině Temže. "Všimla jste si, že stojíme na červeném syntetickém koberci?" usmál se na Hannah.

"Ano."

"Tak dávejte pozor, až šlápneme na rudý. Tam končí Horní sněmovna. Vidíte, tam je ted' lešení, které končí až dole u hladiny řeky."

"Všimla jsem si."

"Vy Britové si ale potrpíte na tradice."

"Jsem Židovka, Dillone. A vy to přece moc dobře víte!"

"Samozřejmě. Dědeček byl rabín, táta získal profesuru z chirurgie a vy jste promovala v Cambridgi.

Chcete snad říct, že nejste Angličanka do morku kostí?"

Kdesi z davu se najednou vynořil Carter a zamířil rovnou k nim. Vypadal dost nervózně. "Fergusone, neztrácejme, prosím, čas. Co jste mi chtěl říct?"

"Dillone?" obrátil se generál na svého poradce.

"Nic moc," ušklíbl se Dillon. "Jen to, že ve vašich opatřeních je spousta děr. Je tady příliš mnoho lidí, šestadvacet putyk a různých občerstvení. Ve vchodech se lidi přetlačují a dovnitř proudí nejen poslanci a personál, ale i obyčejní dělníci. Všechny vchody pokrýt nedokážete."

"Počkejte, tak to ne!" vybuchl Carter. "Každý má zvláštní propustku a prochází důkladnou kontrolou."

"Pak tu máme řeku."

"Řeku? Naprostý nesmysl. Slapové vlny udržují proud natolik silný, Dillone, že se přes řeku nikdo nedostane. Aspoň tři uzly, když to není rovnou pět."

"Vážně? Tak to se moc omlouvám."

"To byste měl," spokojeně zavrčel Carter. "Generále, mohu jít?"

Ferguson se podíval na Dillona. Irčan se záhadně pousmál.

"Pane Cartere, váš problém je v tom, že trpíte přílišnou sebedůvěrou. Klidně se s ním, pane generále, vsad'te. Budu tady na terase v pátek ráno, až se zde objeví prezident s premiérem. A přijdu sem naprosto ilegálně. Když se mi to nepovede, vyplatíte panu Carterovi pětistovku. Když ano, tak pan Carter dostane ode mne pouhou pětilibrovku. Nemohu rozhazovat, pane. Prohrát ale nemůžete, generále!"

"Tuhle sázku teda беру, chlape," vyhrkl Carter a natáhl ruku ke generálovi. "Na to si musíme plácnout," rozesmál se. "Dillone, jste docela roztomilý prcek." S těmito slovy vznešeně odkráčel.

"Dillone, proboha...," vzdychl si Ferguson, "na co si to zase hrajete?"

Dillon se naklonil přes parapet a pozoroval víry na vodní hladině. "Pane, náhodou vím naprosto přesně, co je v sázce. Tady paní inspektorka mi k mému vítězství bude nápomocná."

Kanceláře generála Fergusona v druhém patře Ministerstva obrany měly okna s výhledem na Horše Guards Avenue. O hodinu později po incidentu na terase Parlamentu Dillon s Hannah Bernsteinovou vcházeli do inspektorčiny pracovny.

Posadila se rovnou za kancelářský stůl. "Tak dobře, co ode mne chcete, Dillone?"

"Někoho, kdo zná Temži do posledního kamínku. Kde ho ale najdeme? U celníků, v bernáku nebo u říční policie?"

"Máte je mít všechny," přikývla.

Vyšel do chodbičky a pískal si, když stavěl konvici na plotýnku. Když se voda začala vařit, spařil čaj, připravil hrnky a konvičku s mlékem. Vše dal na podnos a přinesl ho dovnitř. Hannah zrovna telefonovala.

"Děkuji vám, inspektorko." Zavěsila a poposedla si, když Dillon naléval čaj. "Připadám si jako doma. Právě jsem se od říční policie dozvěděla, na koho se obrátit. Už vím, kdo je v Londýně největším expertem na řeku." Otočila se k počítači a na klávesnici vyťukala jméno. "Hned se o něm něco dozvíme. Bohužel to není ani říční polda, celník nebo financ... nýbrž jeden z londýnských gangsterů."

Dillon se upřímně rozesmál.

Na obrazovce se už odvíjel policejní rejstřík teď tak žádaného muže. "Harry Salter, pětasedesát. Odseděl si sedm let za bankovní loupež. Tehdy mu bylo něco přes dvacet. Od té doby jsme na něj nekápli. Když si naši úspěšnost srovnám se záznamy od našich konfidentů, tak mne jímá hrůza. Pořádá zábavné plavby na svých lodích a patří mu jedna hospoda U černocho ve Wappingu. Má taky pár skladů. Všechno dohromady, něco přes milion liber."

"Šikulka," přitakal Dillon.

"Je pašerákem tělem i duší. Prodává všechno, co mu uvízne pod prsty. Cigarety, holandské diamanty, chlast. Prostě všechno."

"Ani bych neřekl," zavrtěl Dillon hlavou, když si procházel řádky na monitoru. "V záznamech nenajdete ani zmínku o drogách, prostituci či říčním bordelu." Znova se vrátil na místo. "Myslím, že máme před sebou staromódního lumpa. Bude to nejspíš slušňák, co nemá rád padouchy, kteří klejí před ženskou."

"Dillone, on je ale gangster! Podezřelý z několika vražd jiných lumpů z podsvětí."

"Komu tím uškodil, když se bohabojnému občanovi daří lépe? Jak ten chlap vypadá?"

Po stisknutí klávesy se na obrazovce objevila fotografie. Dillon si pečlivě prohlížel Salterovu otlouklou tvář.

"Přesně, jak jsem předpokládal. Bude to rovný chlap."

"Mně připadá jako Billy Sykes," prohodila Hannah.

"Známe jeho společníky?"

"Bili Salter, pětadvacet, jeho synovec." Na monitoru vyjely další informace. "Šest měsíců za přepadení, pak si totéž ještě jednou zopakoval. Navíc, dvanáct měsíců za výtržnost."

"Ten jinoch má ale horkou krev."

"Do spolku patří ještě Joe Baxter a Sam Hall. Jako by mladšímu Salterovi z oka vypadli. Není to zrovna trojka k pomilování."

"Což perfektně vyhovuje, když zvážím účel, ke kterému je potřebuji."

"Vyjma jedné drobnosti."

"Jaképak?"

"Policie dostala hlášku o jeho dnešním kšeftu. Salter se svými kumpány bude dnes v devět na jedné ze svých lodí, na River Queen. Zakotví v Harley Dock. Dnes v noci by těsně v její blízkosti měl proplout Amsterdam. Když tohle holandské plavidlo bude míjet River Queen, jeden z posádky přehodí na Salterovu loď balíček. Se surovými diamanty v hodnotě dvou set tisíc liber."

"A naši kamarádi od vody si tam pro něj přijdou?"

"Kdepak. Počkají si na něho na přístavišti Cable Wharfe v jeho hospodě U černocha. Seberou ho až tam."

"To je ale škoda. A mohlo to být takové roztomilé společenství."

"Co dalšího ještě mohu pro vás udělat?" zlehka se zeptala Hannah Bernsteinová.

"Asi už nic. Musím připustit, že jste mě přišerně doběhla a navíc vám to dělalo radost. Experta mi sice najdete a hned zase seberete. Já se ale nevzdám. Nechám si to celé znova projít hlavou a člověk na něco kápne."

V půl deváté Dillon už seděl v nenápadné starodávné toyotě, kterou si vypůjčil v garážích Ministerstva obrany. Parkoval přímo před dokem. Na sobě měl černý potápěčský oblek s kuklou přetaženou přes hlavu. Z místa řidiče s noktovizorem na očích sledoval hladinu řeky a všechny připlouvající lodi. River Queen se objevila včas a zakotvila na předem určeném místě.

Na její palubě začalo být rušno. Dva muži zůstali na zádi a dva další zaujali místo nad žebříkem.

Dole na řece se ozval řev silných motorů a do Dillonova zorného pole majestátně vplul Amsterdam. Bylo to středně velké nákladní plavidlo. Pomocí infračerveného dalekohledu Dillon už rozpoznával i postavu muže u zábradlí s balíčkem v ruce. Přehodil ho přes bok lodi a cenný dárek přistál na plátěné stříšce Salterovy Královny.

Nákladní loď okamžitě odplula. Dillon nezaváhal. Navlékl si dýchací přístroj, popadl ploutve, došel s nimi na okraj hráze a tam si je připnul. Nasadil si masku, přiložil náustek a skočil.

Vynořil se u poutacích lan, shodil bombu a strčil ji do gumového pytle. Pak sundal i ploutve a uložil je k ostatním věcem. Vak přivázal k lanu. Chvilku hodnotil situaci. Netrvalo dlouho a přešel k akci.

Na přídi se protáhl okénkem kotevního řetězu na palubu. Přikrčil se a naslouchal. Z hlavní kabiny k němu dolehl hlasitý smích. Tiše došel k jejímu bočnímu oknu a podíval se dovnitř. Byli tam všichni, Salter, Billy, Baxter i Hall. Salter rozřezával na stole žlutou záchrannou vestu. Vnitřek skrýval látkou obalený předmět.

"Dvě stě hadrů."

Dillon si rozeplnul potápěčský oblek a vytáhl svého oblíbeného walthera s tlumičem. Došel ke dveřím, na moment se zastavil, a pak je vykopl. Vletěl dovnitř.

"Pozdrav pánbůh všem vespolek!"

V kajutě zavládlo hrobové ticho. Čtveřice oněmělých tváří připomínala živý obraz. Harry Salter se svým synovcem seděli za stolem, zatímco Baxter s Hallem postávali nad nimi se sklenicemi piva v rukách.

"Co má tohle všechno znamenat?" zeptal se překvapeně Salter.

"Rozbalit!"

"To, k sakru, jsem hodlal udělat, ale nejsem zrovna přesvědčený o tom, že si spolu na to připijeme."

Dillon okamžitě vystřelil. Sklenka whisky stojící vedle Salterovy pravice se roztříštila. Vzápětí nato přišel

o své pivo i Baxter. Billy zasténal, protože ostrá střepina ho škrábala do pravé tváře.

A znovu zavládlo hrobové ticho. "Mám pokračovat?"

"O. K., zabodoval jste," přikývl mrzutě Salter. "Co od nás chcete?"

"Podívat se na ty diamanty!"

"Řekni mu, ať se jde vycpat!" zavrčel Billy s rukou na krvácející tváři.

"A co bude potom?" odsekl Salter.

Rozbalil balíček, uvnitř něhož byl žlutý gumový sáček na zip. "Dejte to sem!" přikázal Dillon.

Salter poslechl, vzal sáček a hodil ho přes stůl. Spadl Dillonovi k nohám. Ten ho zvedl, rozeplnul potápěčskou kombinézu a schoval sáček za košili. Dillon rychle došel ke dveřím a vytrhl klíč ze zámku. "Já si vás ale najdu. Harry Salter podobné kousky nezapomíná. Bude vás to zatraceně mrzet!" řekl pašerák docela pokojně.

"Nepatří náhodou tahle říkanka do úst Jamesi Cagneyemu v té staré gangsterce Půlnoční biják, kterou dávali minulý týden v televizi?" zašklebil se Dillon. "Asi se to nehodí říkat, ale věřte, že jsem pro vás dneska udělal tak dobrý skutek, za který mi budete vděční až do konce života. No, třeba mi to jednou budete moci vrátit. Možná dřív, než se nadějete."

Vyklouzl ven a bouchl dveřmi. Hall s Baxterem se hned hnali za ním, ale byli příliš pomalí. Dillon už stihl zamknout. Saltem se vrhl přes záď lodi do vody. Doplavál ke gumovému vaku, rozeplnul ho, vytáhl bombu, ploutve a natáhl si na sebe výstroj. Pak se ponořil a doplaval do Harley Docku.

V kajutě River Queen Baxter mezitím odháčkoval poklop na stropě. Harry Salter s Hallem mu pak pomohli, aby se jím protáhl ven. O pár vteřin už odemykal kajutu.

"Strejdo, jak vypadám?" starostlivě se zeptal Billy.

Salter se pečlivě podíval na jeho tvář. "Přežiješ to, je to jen škrábanec. Náplast je v lékárnice na můstku."

"Co teď ale budeme dělat?" nerozhodně se zeptal Billy.

"Najdeme toho maníka, co nás vypekl," zavrčel Salter. "Podívejme se na celou věc rozumně. Podobný kousek neprovedl žádný amatér. Takových profiků zas není přespříliš. Čím dřív našeho přítele najdu, tím dříve bude pod drnem."

Odmlčel se.

"Zvedněte kotvu," přikázal po chvíli Baxterovi s Hallem. "Vracíme se do Wappingu. A švihem!"

Dillon si stáhl potápěčský oblek. Pod ním měl košili, džínsy a svou neodmyslitelnou mariňáckou kamizolu. I on byl rozhodnut vydat se do Wappingu.

V půl jedenácté projížděl po prázdných ulicích, lemovaných rozpadlými a nevyužívanými sklady. Kdysi tady býval nejrušnější přístav na světě.

Dillon se raději vyhnul frekventovanějšímu provozu v centru, objel Tower of London a zajel na Wapping High Street.

Zaparkoval toyotu při obručníku a pěšky zamířil na přístaviště Cable Wharfe. Věděl přesně, kde je Salterova hospoda U černocho. Bylo těsně před jedenáctou, kdy se všechny podniky v Londýně zavírají. Panák byl teď výbornou výmluvou, proč se našinec tak pozdě motá v opuštěné části velkoměsta. Dvě stařeny u stolku s mramorovou deskou popíjely silné pivo a na konci baru postávala trojice mužů s püllitry v rukách. Na první pohled vypadali na mariňáky, ale zdání často klame.

Barmance už také táhlo na padesátku. Blond'até vlasy jí splývaly kolem vyžilé tváře. "Sluníčko, co máš nejraději?" zašveholila na Dillona.

Vyloudil na tváři svůj neopakovatelný úsměv vroucného a šarmantního elegána, kterému nemůže žádná odolat. "Pokud tím myslíte pouze alkohol, tak bych si dal Bushmills."

"Promiň, ale budeš muset pít rychle," dodala, když mu podávala sklenku. "Zavíráme a rozhodně se mi nechce přijít o licenci. Poldy se to tady jenom hemží."

"A kde je máš?"

"Ti tři vzadu. Jsou to asi takoví mariňáci jako já královna krásy."

"Co tady chtějí?"

"Pánbůh ví."

"Tak to se taky radši sbalím," prohodil Dillon, když do sebe hodil whisky. "Přeji vám dobrou noc." Dvě stařeny právě odcházely. Dillon šel za nimi po přístavišti a dobře se všiml, že na přilehlém dvorku parkuje policejní vůz. Druhé vozidlo stálo na protější straně přístaviště.

"Nenápadnost sama," řekl si Dillon tiše pro sebe. Došel na Wapping High Street a přešel na druhou stranu. Věděl, kam jde. Do opuštěného starého skladiště. Opatrně vyběhl schody do prvního patra a přikrčil se na staré plošině pod jeřábem. Měl perfektní výhled na řeku, na přístaviště i na hospodu U černocho. Když přiložil k očím infračervený dalekohled, River Queen se zrovna blížila ke kotvišti.

V okamžiku, kdy loď přirazila ke břehu, rozpoutalo se pravé peklo. Policejní dodávka i druhý vůz se vřítily na molo. V tu chvíli se ze tmy vynořily dva policejní hlídkové čluny, které číhaly ve stínu doku. Když policista v civilu seskakoval z mola na zád, Hall s Baxterem loď právě uvazovali. Salter s Billym vyšli z kajuty a překvapeně zírali na klubko policajtů na přístavní hrázi. Vysoký padesátník v uniformě superintendenta vystoupil z řady.

"Copak tady dělá můj starý dobrý přítel superintendent Brown?" řečnický prohodil Salter. "Jak se máš, Billy?"

"Mohu dolů, Harry?" opáčil Brown s úsměvem. To už vstupoval na palubu s ostatními policisty.

"Copak se děje?" otázal se Salter už mnohem neklidněji.

"Harry, to máš tak. Jsem tady služebně. Je mi jasné, že v hospodě nic nenajdu. Na to jsi příliš chytrý a víš, že jsme ti ten podnik už víckrát obrátili vzhůru nohama. Přesto ale mám závažný důvod se domnívat, že máš na své lodi diamanty v hodnotě dvě stě tisíc liber. Nechce se mi ani věřit, Harry, že jsi po tolika letech udělal takovou hloupost."

Brown se podíval na seržanta, který mu stál po boku. "Přečtete mu jeho práva. Vy ostatní se pusťte do prohlídky."

"Diamanty na mojí Královně," hystericky se rozesmál Salter. "Tony, kamaráde, tentokrát ses pro změnu šeredně hloupě nachytil ty."

Skončili až v jednu v noci. Salter s posádkou mezitím seděli u stolu v kajutě a hráli rummy.

Superintendent je zpovzdálí pozoroval.

"Na slovíčko, Harry."

Policie skončila svou bezvýslednou práci a chystala se s nepořízenou vypadnout. Oba policejní čluny už odpluly a ztratily se ve tmě. Z oblohy se spustil déšť. Salter stál vedle Browna pod stříškou a dívali se na Temži.

"Tak co jste našli?" ušklíbl se Salter vesele.

"Harry, absolutně nechápu, co se stalo. Všechno vypadalo tak, že jsem pro dnešní noc dostal ten nejspolehlivější tip. A teď bác. Nic se nekoná."

"Hmm. Nevím sice, kdo je ta krysa, co ti donášší, ale doufám aspoň, žeš jí nevyplatil obolus za poněkud nepřesné informace."

Brown zavrtěl hlavou. "Harry, stárneš. Deset let v Parkhurstu bys už nepřežil. Mysli na to."

"Budu, Tony."

Brown se vytáhl na molo. Pak se na hrázi naposledy obrátil. "Harry, známe se už nějaký ten pátek. Něco ti z kamarádství poradím. Rozhodně bych byl opatrnější s výběrem partáků na holandské straně!" Vlezl si do policejního vozu vedle řidiče. Odjeli vzápětí.

"Kriste," vyhrkl Billy. "Právě jsme vystrčili nohu z hrobu. Ten parchant, co nám ukradl kamínky... cože to říkal? Něco o dobrém skutku, který mu nezapomeneme?"

"Jo," zavrčel Salter. "Prazvláštní shoda okolností. Jenže já na ně zbla nevěřím. No, potřebuji si dát panáka. Pojd'te dovnitř."

Dillon čekal, až všechno utichlo, pak slezl ze žebříku a klidně se vrátil k hospodě. V nálevně se svítilo. Když se podíval oknem dovnitř, spatřil Saltera sedícího na židličce na konci baru. Billy s náplastí na tváři popíjel u stolku s Baxterem a Hallem. Dillon obešel putyku a zezadu se stromořadím přiblížil ke kuchyňskému oknu. Podíval se dovnitř. Barmanka seděla u stolu, pila čaj a četla noviny.

Otevřel zadní dveře a vklouzl dovnitř. Poplašeně se na něj podívala. "Koukám, že čmuchalové dočmuchali," prohodil Dillon povzbudivě.

"Kriste, co jste zač?"

"Harryho dobrý známý. Jestli je tak prohnáný, jak si myslím, že je, tak mne dokonce čeká. Mohu projít do baru?"

Harry Salter popíjel skotskou a čekal. Pozoroval nálevnu v odraze viktoriánského zrcadla za pultem. Lehký závan průvanu mu přejel po tváři, když se dveře otevřely. Pak se ozval klouzavý zvuk a žlutý sáček se pomalu sunul po nálevní desce.

"Není tohle vaše?" zeptal se Dillon zvědavě.

Trojice jako mávnutím proutku zmlkla. Salter potěžkal sáček v dlani, pak se podíval na Dillona, který postával na konci pultu ve svém starém gumáku. Vytáhl cigaretu a zapálil si. Salter, lump a pašerák odjakživa, pochopil, že má před sebou protivníka, s jakým se ještě nikdy nesetkal.

"Tak, jakou to hru hraješ, chlapče?" zeptal se.

"To je on!" zařval Billy a vyskočil. "Ten hnusnej zloděj!"

"Billy, nech toho," zklidnil ho okamžitě Salter.

"Po tom, co udělal? Podívej se na mou tvář!"

Billy sebral ze stolu láhev od piva a jednou ranou jí urazil dno. S ostrým střepem se na Dillona vrhl. Sean obratně uskočil, chytil útočníka za zápěstí a vši silou praštil s Billyho rukou o pult. Salter mladší zasténal a láhev pustil. Dillon mu zkroutil ruku a přimáčkl ho tváří na desku pultu.

"Pane Saltere, jak je to možné, že se váš synovec za svůj život pranic nenaučil?"

"Billy, přestaň blbnout!" vyzval ho Salter. "Kdyby nám ty diamanty neštípl, měli jsme na dost dlouho předplacenou celu na stanici místního oddělení londýnské policie Tower Bridge. Naše budoucí vyhlídka by se daly docela dobře počítat na celá léta. Zajímá mě jen jediné. Proč to všechno?" usmál se na Dillona. "Taky se nějak jmenuješ, ne?"

"Dillon... Sean Dillon."

Salter zmizel za barem. Dillon Billyho pustil. Jinoch ustoupil stranou a masíroval si paži. Zamračil se, mávl rukou a šel si zpátky sednout k Baxterovi. Tvářil se, jako by mu uletěly všechny včely.

"Vy polda určitě nejste. Chlupatý cítím na sto honů," změnil Salter i způsob mluvy. Byl mnohem vážnější.

"Ještě to tak," zašklebil se Dillon. "Za svůj život jsem si s těmi chytráky taky užil víc než dost. Řekněme si to takhle. Pane Saltere, pracuji pro jednu vládní agenturu, která vlastně ani neexistuje."

Salter zpoza pultu se na Dillona podíval a řekl: "Co si dáte k pití?"

"Pokud nemáte rovnou šampaňské Krug, nepohrdnu whiskou Bushmills."

Salter se mile rozesmál. "Chlape, vy se mi vážně líbíte. Bushmills si dáme rovnou. To šampaňské nakonec." Vzal z poličky láhev a nalil dva velké panáky. "O co tady jde?"

"Na zdraví." Dillon pozvedl sklenku. "Abych mohl splnit svůj úkol, musel jsem najít nejlepšího znalce celého povodí Temže. Z policejního počítače mi vypadlo, že nikoho lepšího, než jste vy, nenajdu. Leč věci se daly do pohybu. Když jsem vás už vypátral, tak se mi rozhodně nechtělo o vás přijít dřív, než si spolu vážně promluvíme. Od jednoho vysoce postaveného známého jsem se totiž dozvěděl, že vás říční policie nemá ráda a chce vás pozvat na delší dobu na návštěvu."

"Nezdvořáci," usmál se Salter. "Měli mi to říct předem."

"To sice měli, ale já neměl čas. Rozhodl jsem se, že pro vás něco udělám."

Dillon se přátelsky usmál. "Zbytek už vlastně znáte."

Salter si nalil další skleničku. "Takže na oplátku chcete zase něco ode mě? Nic není ve světě zadarmo."

"Potřebuji vaši expertizu, pane Saltere. Rád bych využil vašich znalostí o Temži."

"K čemu?"

"Nejspíš jste si asi v novinách přečetl, že premiér se má sejít s americkým prezidentem na parlamentní terase. V pátek ráno."

"Co s tím mám společného? Do politiky se nepletu."

"Jsem přesvědčen, že dosavadní bezpečnostní opatření v Parlamentu jsou nadraka a chci to dokázat. V pátek od půlnoci do rána se potřebuji po vodě dostat dovnitř. Ve vlastní budově si už poradím. Skryji se v jednom skladišti za barem přímo na Terasě. Bude to docela švanda, až se tam zčistajasna objevím."

Salter zůstal na Dillonova překvapeně zírat. "Vy jste se asi úplně pomátli. Jste blázen, nebo to skutečně myslíte vážně?"

"To mi říkají pořád."

Salter se obrátil k ostatním. "Slyšeli jste to? Náš kamarád je totální magor." Pak se ale otočil zpět k Dillonovi. "Jenže problém je v tom, že se mi docela zamlouváte. Dokážu vás tam dostat. Mimochodem, já jsem Harry."

"Skvělé," přikývl Dillon. "Mohu dostat ještě jednoho panáka Bushmills?"

"Dáme si něco lepšího," usmál se Salter a vstal. Z ledničky vytáhl vysokou láhev. "Něco mnohem lepšího," spiklenecky na Dillonova mrkl. "Šampaňské Krug. Dáte si se mnou?"

DEVÁTÁ

Když druhý den, a to byl čtvrtek, Dillon vešel do kanceláře Hannah Bernsteinové ve druhém poschodí Ministerstva obrany, schylovalo se právě k polednímu.

"Dillone, proboha! Kde jste se flákal? Už se po vás několikrát ptal."

"Holka, včera jsem si noc opravdu protrpěl. Tady jsem se stavil jen proto, abych vás pozval do útulné hospůdky na skvělý oběd."

"Blázen jako vždycky." Zmáčkla klávesu interkomu. "Generále, už je tady."

"Tak ho sem pošlete...," odmlčel se. "A vy přijďte s ním, inspektorko."

Ukázala mu cestu a dokonce mu přidržela dveře. Dillon se hned vrhl k Fergusonově stolu. Generál se probíral stohy papírů. Ani se na příchozího nepodíval. "Dejž to pánbůh dobrou práci," prohodil Dillon a čekal. Ferguson ho ale zcela očividně přehlížel. Irčan se rozesmál.

"Požehná ji i vám, když byste byl tak laskav a aspoň odpověděl na pozdrav, generále."

Ferguson poposedl. "Nebojte se, nezapomněl jsem, že jste jako kluk chodil na dramatiky do Královské akademie umění, Dillone. A taky mi nemusíte připomínat, že jste hrál i v Národním divadle."

"Lyngstranda v Dámě z jezera. Ibsen, víte," rýpl si Dillon.

"Jen ale do doby, než jste se rozhodl, že nejlepší jeviště je ulice a IRA režisér. Jste stejný jako byla má matka, však také byla Irka. Ta ať ale raději odpočívá v pokoji. Snažím se sice chápat vaše postoje, ale nemohu si pomoci, vaše neustálá snaha tvářit se jako hrubozrný Irčan v každém okamžiku je už dost protivná a obehnaná."

"Kdo by to do mě řekl, vaše ctihodnosti. Slibuji, že se polepším."

"Proboha, Dillone! Chovejte se aspoň chvilku vážně. Dostal jste mě do překerní situace. Ta vaše sázka s Carterem byla úplným nesmyslem. Víte dobře, jak nás zpravodajci nemají rádi. Udělat ze mě před premiérem troubu, to se jim skvěle hodilo do krámu!"

"Vážně?" zarděl se naoko Dillon. "Já si ale myslel, že ten trouba bude nakonec Carter."

Ferguson se zamračil. "Vy mně se vši vážností tvrdíte, že se dokážete dostat dovnitř?"

"Samozřejmě."

Generál se zamračil ještě víc. "Kde jste, k čertu, byl? Je už skoro poledne."

"Moc jsem se nevyspal, ale dvířka jsou otevřená. Obrazně řečeno."

"Tak to vysypte."

"Radši to ale ani slyšet nechtějte," opáčil Dillon tajemně. "Jednu věc vám ale slíbím. Zítra před polednem, řekněme v půl jedenácté, vám potřesu rukou. Kde? No přece na terase a ve společnosti amerického prezidenta a našeho premiéra."

Ferguson zamrkal a zíral na opovázlivce. "Bože! Seane, mějte rozum! Nic takového se vám povést nemůže!"

"Ale může, nebojte se. Mimochodem, generále, uvědomujete si, že trochu dětinstíte? Právě jste mi řekl, Seane."

"Jak se tam dostanete? Nenechte se prosit."

"Některé okolnosti mého přesunu jsou natolik za hranicemi zákona, že budu raději mlčet. Bude lepší, když nebudete vědět nic. Rozhodně rád bych si ale popovídal s tady přítomnou kráskou. Pokud mi ji půjčíte na oběd."

"Bez taškařic si už ani svůj život představit neumíte, co?" zasmál se generál. "Tak už vypadněte, ale

pamatujte si, jestli přijdu o tu pětistovku, tak vám ji odečtu z osobního."

Vrátili se do inspektorčiny kanceláře. "Vy si vážně myslíte, že terasu zvládnete?" špitla.

"Pro Dillona není nic nemožného. Když jsem si užíval v Ulsteru, britští zpravodajci mi říkali Kouzelník.

Nikdy mne, Hannah, nedostali. Byl jsem mistr převleků. Už jsem vám vyprávěl, jak se ze mě jednou stala ženská?"

"Radši nechci vědět vůbec nic, protože bych si pak neustále musela připomínat, kolik našich jste zabil."

"Žili jsme ve válce, Hannah. Byl jsem žoldák. Tenkrát bylo tenkrát, a teď je teď. Vemte si svůj plášť a pojďme. Židé prý nesmějí škeble, ale uzeným lososem nepohrdnou. Je to tak?"

"Samozřejmě, že si takovou laskominu ujít nenechám. Proč se ptáte?"

"Protože vás zvu na šampaňské, míchaná vajíčka a uzeného lososa. Na nejlepší gáblík ve městě."

"Kam ale?"

Podržel jí kabát. "Holka, proboha, proč jste pořád tak zvědavá?"

Vzal ji do baru Piano v Dorchestru. Byl to proslulý podnik s nádherným zrcadlovým stropem. Majitel restaurace, dávný Dillonův přítel, se s nimi vřele přivítal a dovedl je do oddělené kóje. Dillon objednal své oblíbené šampaňské Krug, míchaná vajíčka, uzeného lososa a salát.

"Koukám, Dillone," usmála se Hannah na Seana, "že si vážně špatně nežijete. Oblek od Armaniho vám sluší a ceny tady taky nejsou z nejlevnějších."

"Snažím se jenom pouštět žilou těm šesti set tisícům, co jsem si vydělal, když jsem dostal Michaela Arouna. Toho šílence, který se v době války v Zálivu pokoušel vyhodit do vzduchu náš všude proslavený Downing 10 společně s premiérem a celým válečným štábem."

"A to vážně nemáte žádné zábrany? Ani ty nejmenší?"

"Proč bych měl něco předstírat? Jsem takový, jaký jsem se narodil. Byl jsem takový vždycky a na stará kolena se měnit nebudu. Hannah, lásko moje, věřte mi. Občas se v životě najdou chvíle, kdy jsem rád, že vůbec žiji."

Přinesli otevřenou láhev šampaňského a nalili mu sklínku.

Zvedl ji na Hannahinu počest. "Na zdraví nejkrásnějšího londýnského poldy."

"Pochlebování nikam nevede. Řeknete mi už konečně, co se děje?"

S jeho posledními slovy se Hannah v očích objevila hrůza poznání. "Vy jste mne využil! Použil jste důvěrné policejní záznamy, abyste dostal notorického kriminálního a jeho kumpány na háček!"

"On zase není tak malá rybička," poznamenal Dillon, než si usrkl šampaňského. "Potřebuji ho."

"Jak jste to vůbec mohl udělat?"

"No tak, Hannah. Ferguson také tvrdí, že účel světi prostředky. Pamatujete se na toho litevského grázla? Platov se jmenoval. Kdy to bylo? Minulý měsíc? Ten chlap jako málokterý jiný by si zasloužil kulku do týla, ale protože nám byl mnohem důležitější než mrtvolka, Ferguson se s ním domluvil a už je náš. Vy jste mu při tom verbování nahrávala."

Z očí jí vyšlehly blesky. "Jděte do hajzlu, Dillone."

"Rád, ale nejdřív vám musím ještě něco říct," usmál se Dillon způsobně. "Když se vztekáte, tak jste ještě mnohem krásnější než v klidu." Číšník právě přinášel talíře.

"No tak, Hannah, papejte už jako způsobná dáma."

"Dillone, vy jste vážně neuvěřitelný sprosták a mužský šovinista!"

"A vy jste nádherná židovská dívka, která by spíš měla dělat radost svým dětem a pak neúnosně otravovat svého manžílka. Vy ale namísto toho střílíte lidi ve jménu jakéhosi Scotland Yardu."

Rozesmála se proti své vůli. "Možná že máte vlastně pravdu. Řekl jste to moc hezky. Dozvim se už konečně, jak se tam hodláte dostat?"

"Přes řeku. Přeplavuji ji."

"Ale říční proud ve spojení se slapovými vlnami překonat nelze. Byla by to čirá sebevražda. Váš nápad prostě nepřichází v úvahu."

"A právě proto je terasa nejslabším článkem všech bezpečnostních opatření."

"Jak si ale vážně můžete myslet, že se tam dostanete?"

"Těžko, ale přece," s úsměvem odpověděl Dillon.

Když Dillonova toyota těsně před jedenáctou vjela na přístaviště, Říční královna stále kotvila na stejném místě. Hospoda právě zavírala. Dillon vypnul světla a v šeru vozu pozoroval návštěvníky ploužící se do noční tmy. Barmanka stála u dveří a něco si vykládala s Billym. Nakonec dveře přece jen zamkla.

Dillon vylezl z vozu a zamířil k lodi.

Billy se na něj nepokojně podíval, v jeho pohledu se však dal vyčíst určitý obdiv k neznámému. "Viš, že jsi padlej na hlavu? Strejda mi řekl, co chceš udělat. Nesmysl na druhou. Na terasu se prostě dostat nemůžeš. Proud je v tomto úseku vražedný. Nejde to!"

"Když se nevrátím, tak klidně prodej mou toyotu a peníze utrať. Ruku na to."

Billy čistě instinktivně stiskl nataženou Dillonovu paži.

"Šílenec asi fakt jsem," zabručel si Dillon pro sebe. "No, podívám se dozadu, jak si splnit poslední přání." Otevřel zadní dvířka dodávky.

V nálevně Dillon vybaloval svou výstroj. Salter se svými třemi kumpány asistoval. Na stole ležel silný nylonový potápěčský oblek s kuklou, gumové nákolky a rukavice.

"Dobře, že tady máte takovou výstroj," přikývl Salter, "jinak byste ve vodě zmrzl. Je přišerně studená."

"To by mě snad ani nenapadlo."

Dillon rozkládal ploutve a sestavoval dýchací přístroj, který si přinesl v gumovém nepotopitelném vaku.

Zkontroloval závaží u pasu, pak otevřel vnitřní obal a vyjmul malou vodotěsnou halogenovou baterku.

"Tuto svítilnu potřebovat nebudete," zavrtěl Salter hlavou. "Kolem terasy jsem k ránu už projížděl nesčíslněkrát. Nechávací celou noc rozsvíceno. Ty viktoriánské lampy si s žádným jiným místem na řece splést nemůžete. Jenže, i kdybyste se tam dostal, stejně to s vámi špatně dopadne. Stačí, když vás zahlédne jediný strážný a máte to za sebou."

"Já vím," přisvědčil Dillon vážně. Z vaku vyjmul vodotěsný sáček a otevřel ho. Pečlivě zkontroloval obsah.

"Co to tam máte?"

"Šperháky. Musím se nějak dostat do skladiště. Tam přechkám do rána."

Salter razantně zavrtěl hlavou. "Copak vy umíte s těmi párátky otvírat zámky? Ne, radši ani nic neříkejte," dodal s pochopením. "Máte ale podivný přízvuk. Jednu věc chci ale vědět jistě. Doufám, že opravdu nehodláte premiéra odkráglovat?"

"Věru podbízivá myšlenka," usmál se Dillon, když otvíral druhý gumový vak.

"A k čemu táhnete s sebou tenhle ranec?"

"Mám tam bílou košili, motýlka, bílé sako, co mi padne jako ulité, kalhoty a botky," smál se Dillon už nepokrytě. "Nezapomínejte, že mne tam nepozvali ani jako číšníka."

Zavřel zip na vaku. Billy udělal několik kroků a poklepal nastávajícího potápěče po ramenou. "Hele, Dillone, fakt se mi líbíš. Jsi blázen, ale mně to nevadí. O tvý věci se postarám. Bez obav."

"Beru to jako kompliment." Dillon vstal a podíval se na svou výstroj. "Jsem připraven. Harry, jsem teď jen ve vašich rukou."

"Nebojte se, brachu, zvládneme to."

Na stole ležela velmi podrobná říční mapa. Skláněli se nad ní a hodnotili možnosti. "Tady je Parlament, naproti leží Embankment, Westminster Bridge stojí tamhle. Musím vás ale ještě jednou upozornit, že jste si vybral nejhorší období roku. Ve tři hodiny ráno se příliv obrací. Proti normálu je asi dvojnásobný. Musím vás dostat do slapové vlny v ten pravý okamžik, aby vás vyhodila ke břehu. Proud má ale strašnou rychlost. Aspoň pět uzlů. Vzal jste tyto okolnosti v úvahu?"

"Ano," přitakal Dillon.

"Ani ten nejlepší plavec by ten proud neproplaval. Je příliš silný. Pokud se ale budete držet zádi a pustíte se v onen správný moment, máte šanci."

"Výborně," zatvářil se Dillon spokojeně. "Já věděl, že to půjde."

"Stejně je to ale kravina," vrtěl Salter hlavou. "Naprosté šílenství."

Dillon se už jen šklebil, vzal si balíček cigaret a vytratil se na palubu. Postavil se pod stříšku a zíral do padajícího deště. Salter přišel za ním.

"Miluji tuhle starodávnou řeku." Opřel se o objemnou bednu. "Už jako malý kluk jsem brázdil její hladinu. Táta postavil loď a máma se starala, aby nám šlo všechno dohromady. Pašovali jsme retky, chlast, prostě všechno, na co jsme kápeli."

"Pak ale přišel pokrok a jiný kontraband."

"Nikdy jsem se k drogám nebo bílému masu nesnížil. Podle mého je to všivárna, a ty dělat nebudeš. Mám toho sice dost na svědomí a pár grázlů jsem taky poslal na onen svět. Ale jen ty, co tam chtěli mít mě."

"Chápu vás."

"A jakou vy máte minulost?"

"Přes dvacet let pořád válčím se světem kolem sebe."

"Váš přízvuk mi ale nedá, abych si znovu nemyslel, že byste taky..."

"Kdepak, Harry, tak to není," klidně Saltera uklidnil Dillon. "Podobné hrátky už dávno skončily. Teď sloužím v poněkud netypickém útvaru Zvláštních služeb. Víc vám toho ale nepovím."

"Mně to ale, synku, docela stačí," zašklebil se Salter. "Když si ale představím, co máte před sebou, mám pro vás ještě jednu radu. Měl byste se pořádně nadlábnout. Kousek odtud je na High Street nejlepší hospůdka, jakou znám. Mají tam skvělou smaženou rybu a hranolky. Co vy na to, chlape?"

Těsně před třetí River Queen podplula Westminster Bridge, obrátila se a vydala se proti silnému proudu. Světla na palubě byla zhasnuta, pouze z můstku vycházelo mdlé tlumené světlo. Dillonova výstroj ležela na zádi. Salter stál u zábradlí společně s ním.

"Vystřídám Billyho u kormidla. Přijde sem dolů s vysílačkou. Spusťte se do vody za zádi. Šrouby vám ublížit nemohou. Jsou až pod čárou ponoru."

"A co potom?"

"Až se budu domnívat, že nastal ten správný moment, houknu na Billyho do vysílačky a on vám dá signál. Pokud se trefím, tak vás proud hodí na Terasu. Když ne, tak vám pomáhej Bůh."

"Harry, děkuji vám," přikývl Dillon a zakřenil se. "Jste správný chlap."

"Zlomte vaz, vy šílenče šílenej," usmál se Salter a odešel ke kormidlu.

Dillon se obrátil na Halla a Baxtera, kteří postávali opodál. "Prima, kluci, pojd'te mi pomoci."

O deset minut později již byl uvázan pod zábradlím zádi. Dva transportní gumové vaky měl připnuté k pásu. Billy se nakláněl přes zábradlí nad ním. Všude kolem vládla tma a podivné stíny, voda dole pod ním vířila. Když se Dillon podíval pod sebe, teprve teď si opravdu uvědomil, jak je říční proud silný a zrádný. Billy vykřikl a hned Dillonu odvázal.

Padal dobré dva metry, než ho zasáhla první vlna říční masy. Proud sevřel jeho tělo jako neoblomný a vše drtící lis. Vynořil se nad hladinu. River Queen se už vzdalovala a jediné světlo v okolí byly viktoriánské lampy na terase parlamentu. Pak ho vír znovu stáhl pod hladinu. V dalším okamžiku ho vlna hodila na kamenné podloží břehu pod Parlamentem. Voda si s ním pohazovala ze strany na stranu, ale byl u cíle. Přímě před sebou už uviděl kotvící pylony lešení na zadním traktu Parlamentu.

Chytil se jich a chvíli oddechoval. Pak sundal bombu s náustkem, ploutve a masku a hodil je do vaku, který nechal vodě na pospas.

Začal šplhat po lešení. U sebe už měl jen vak s oblečením a sáček se šperháky. Přehoupl se přes parapet a zůstal přikrčen za zdí.

Na druhé straně terasy se otevřely dveře a na vyhlídku vstoupil strážný. Došel k parapetu a hleděl na řeku. Zapálil si cigaretu. Štiplavý dým pronikal do vlhké noci. Dillon si nedovolil ani pohnout. Prožíval pět minut smrtelné agónie. Muž odhodil oharek cigarety do řeky, protáhl se a vrátil se do tepla kanceláře. Dillon odepnul vak s oblečením a vzápětí vyklouzl z potápěčského obleku. Mimo plavky neměl teď na sobě zhora nic. Hodil neoprén do řeky a jen s civilní výstrojí v gumovém vaku doběhl k zadní části terasy, kde ležely sklady. Vytáhl ze sáčku baterku a několik šperháků. V proudu intenzivního světla se pustil do zámku. Za pět minut byl uvnitř.

Následovala rychlá obhlídka terénu. Byl v jakési místnosti s prádlem, s ručníky a ubrusy. U stěn stály vyrovnány kartony s vínem. V zadní místnosti byly dva záchody a umyvadlo. Dillon rozeplnul větší vak s výstrojí a po stole rozložil své šaty. Stáhl plavky, otřel se do sucha a převlékl se do číšnického. Podíval se na hodinky, byly tři čtvrtě na čtyři. Ať již personál terasy nastoupí kdykoli, měl před sebou čtyři nebo pět hodin volna.

U zdi stál velký prádelník s vyrovnaným prádlem uvnitř. Ve dvířkách ale nebyl žádný klíč. Dillon vklouzl dovnitř a z ubrusů si na jeho dně vybudoval docela útulné hnízdečko. Zamkl za sebou zevnitř. Uvelebil se jako v posteli a připadal si báječně.

"Harry by byl potěšen," pomyslel si a vzápětí okamžitě usnul.

Probudilo ho zběsilé lomcování klikou. Podíval se na hodinky a s překvapením zjistil, že je skoro devět. "K sakru, kde je ten klíč? Musím zpátky do kuchyně. Toho, kdo ho tam zapomněl, roztrhnu jako hada," nadával číšník.

Kroky odezněly a bouchly venkovní dveře. Dillon byl během vteřiny venku a zamkl se na záchodě. Čekal.

Do skladu vešli dva, což Dillon pochopil podle hlasů. "Vezměte tyhle ubrusy a hněte sebou."

"Jistě, pane Smith," uctivě odpověděla žena.

Ozvalo se bouchnutí dveří, muž si začal pískat a procházet se po skladu. Pak vešel do druhé záchodové kabinky. Cvakly i záchodové dveře. Dillon ucítil cigaretový kouř. Rychle spláchl a vyklouzl ven. Na věšáku vedle umyvadla viselo číšnické sako. Dillon se okamžitě rozhodl. Odeplnul plastickou identifikační kartu a připnul si ji na vlastní kapsu tak, aby ji napolo skrývala klopá.

Když vyšel ven, terasa už žila svým životem. Všude pobíhali číšníci, prostírali stoly či za barem cídili sklenice. Dillon popadl z jednoho stolu ubrousek a přehodil si ho přes paži. S podnosem na ruce prošel v pohodě mezi dvěma strážnými rovnou ke schodišti.

Celou následující hodinu procházel restauranty a bary. Klidně bloudil nejen po Dolní, ale i Horní sněmovně a nikomu to nepřipadalo podivné. Podnos se stal udivujícím způsobem fungující propustkou. Ferguson si bude libovat, zato Carter...

Teprve těsně po desáté se vrátil na terasu. Všude panoval zmatečný shon. Prošel kolem strážného a zastavil se. Šedovlasý muž v černém saku a pruhovaných kalhotách uděloval jednotlivým číšníkům poslední příkazy. Nevěnoval jim však ani jediný pohled, a tak i Dillon dostal svůj úkol.

"Vy...roznášíte jednohubky u zadních stolů!"

"Jistě, pane," horlivě přitakal Dillon.

Stoupl si mezi ostatní číšníky a díval se, když o pár minut později na terasu přicházeli první poslanci. Bylo až překvapující, jak rychle se terasa zaplnila. Číšníci si mohli nohy uběhat, aby každý dostal zákusek a nápoj, který si objednal.

Dillon vzal podnos a vmísil se mezi hosty. Ferguson, Hannah Bernsteinová a Carter právě přicházeli. Dillon se stáhl do ústraní, aby dal Carterovi šanci se projevit. Zaslechl jen: "Fergusone, je mi líto, ale ten malý skrček vás vypekl. Mně osobně by se podobná blamáž moc nelíbila," ušklíbl se.

"Když myslíte," ušklíbl se pro změnu Ferguson.

Vzápětí zavládlo ticho, které prořízlo zvukné oznámení od ceremoniáře. "Dámy a pánové, ministerský předseda a prezident Spojených států amerických!"

Prošli na terasu, dav se rozestoupil a začal spontánně tleskat. Dillon došel ke stolu, zvedl podnos s víkem, chvilku přemýšlel a pak se otočil. Prezident s premiérem procházeli mezi hosty a nezávazně si s nimi povídali. Došli k Simonu Carterovi, Fergusonovi i Hannah Bernsteinové.

"Generále Fergusone, jsem rád, že vás zase vidím," řekl prezident mile. Pak se pozdravil s Carterem i Hannah.

"Pánové, mohu vám nabídnout malé občerstvení?"

Dillon se vynořil z procházejících hostů. Na tváři Hannah se rozlilo překvapení, Ferguson se zamračil, Carter rázem zešedivěl a v očích se mu zračil nepřekonatelný šok. Dillon zvedl víko z podnosu. Pod ním se na diplomaty smála pětilibrová bankovka.

"Vaše pětka, pane."

Carter zbrunátněl hněvem, ale zdaleka nejzajímavější byla reakce samotného prezidenta Clintona. "Pane Dillone, co vy tady?" usmál se vesele.

V odpoledních hodinách se provinilci sešli ve Fergusonově kanceláři.

Na generálově tváři se dalo číst. Byl svatosvatě spokojen. "Vy zatracený, irský bídáku!" liboval si.

"Vy si se mnou, generále, v ničem nezádáte."

"Pořád mám před očima ten výraz pana Cartera, jehož příčinou byl váš zákusek. Byla to ale nádhera. Musel jsem ho panu prezidentovi a premiérovi vysvětlit. Bohužel jsem už ale panu Carterovi pomoci nemohl. Prezident se skvěle bavil. Musím připustit, že stále ještě oceňuje vaši pomoc při mírových jednáních v Irsku v minulém roce. Má o vás vysoké mínění, Dillone. Teď ještě větší. Jak jste to vůbec, Dillone, dokázal?"

"Přes řeku, generále. Raději bych si ale detaily nechal pro sebe."

Ferguson se zamračil a zvědavě se podíval na Bernsteinovou. "Inspektorko, vy to víte?"

"Obávám se, že ano," sklopila oči.

"Netvařte se tak vážně, inspektorko."

"Pane, musím. Nechme věci, tak jak jsou. Pozadí skutku pana Dillona je tak kriminální, a protože jsem pořád ještě zaměstnankyní Zvláštního útvaru Scotland Yardu, musela bych mu přechíst jeho práva a okamžitě ho zatknout. Vzhledem ale k okolnostem mého přidělení u vás, nepřicházejí podobné úvahy vůbec na mysl."

"Ach jo," vzdychl si Ferguson a zavrtěl hlavou. "Když jsem vás najímal, věděl jsem dobře, o co mi s vámi jde. Nikdy jste mě v podobných kouscích nezklamal. Mohu si tedy nadávat jen sám sobě. Jděte si po svých, oba dva, a nechte mě v klidu." Beze slova se pohroužil do jakéhosi spisu na stole před sebou.

Přibližně v tu samou dobu se Kathleen Ryanová ve věznici Green Rapids procházela se svým strýčkem Michaellem po vycházkové parkové zóně. Protože tu vězeňská správa uplatňovala poměrně liberální režim, byla tu spousta návštěvníků. Venku byl i Paolo Salamone. Krátce po snídani s ním telefonicky mluvil jeho advokát.

Vzkaz byl velice prostý. "V souvislosti s okolnostmi, o kterých jsme včera mluvili a které se týkají našeho případu, bych ocenil jakékoli další podněty."

Salamone pocítil obrovské vzrušení. Teprve nyní měl skutečnou šanci, že se Sollazem a Donem v pozadí se mu podaří konečně z basy vypadnout. A tomuto cíli byl ochoten podřídit všechno.

Nespouštěl proto Kathleen z očí. Od jejího strýčka už věděl, že má v nemocnici většinou noční, aby mohla svého příbuzného ve vězení navštěvovat třikrát čtyřikrát za týden.

Nezdálo se mu, že by si nijak zvlášť o něčem povídali. Kráčeli vedle sebe k roubeným přístřeškům na břehu jezírka. Salamone proběhl mezi stromy a stoupl si za dřevěné ostění. Slyšel každé jejich slovo.

"Holka, dneska jsi nějak moc smutná a vyplašená."

"A proč bych neměla být? Drží tě tu jako v kleci!"

"S tím ale neuděláme vůbec nic. To vážně nejde."

"Když tě sem přeložili, byla jsem přesvědčena, že tě odsud dostanu. Mluvila jsem i s tvým partákem Cassidyem z Ossiningu, a on mi udělal falešný papír. Myslela jsem si, že nějak zařídím, abys utekl," tiše sdělovala Kathleen.

"Odtud to nejde. Víš, proč je tu tak volný režim? Protože ten strážník je mnohem tvrdší než kdekoli jinde. Každý oblázek ve zdech tu nejspíš skrývá kameru. Sledují každý tvůj krok. Kathleen, já v téhle base už umřu a víme to oba dva. Nadešel čas, abychom si opravdu promluvili o tvé budoucnosti, o tvých plánech a o všem ostatním."

"O čem? Neplácej hlouposti. Jak ti slouží zdraví?"

"Docela to jde. Beru tabletky a poslouchám doktory. V úterý mě vezou do nemocnice na další kardiograf."

"Zítra mám noční, ale já si to zařídím a postarám se o tebe. Stejně se ale zítra sejdem. Mám čas dopoledne. Přijdu v jedenáct."

"Budeš moc hodná."

Vstali a odešli. Salamone se ztratil v lesíku.

"Bereš pořád stejné léky?" zeptala se Kathleen, když docházeli k bezpečnostním turniketům.

"Ne, dostávám nějaké nové." Vytáhl plastickou lahvičku z kapsy košile. "Tyhle."

"Dazane?" Podívala se na etiketu. "Ne, tyto tablety neznám. Ve špitále si ověřím, jaké jsou." Vrátila mu lahvičku a políbila ho na tvář. "Zítra se uvidíme."

Salamone vytočil číslo Sollazovy kanceláře z telefonní budky na vězeňském dvoře. Sekretářce se očividně nechťelo pana Sollazu vyrušovat, ale nakonec se nechala obměkčit.

"Co máte?" zeptal se právník netrpělivě. "Tak povídejte."

"Zaslechl jsem, co si povídali. Mluvila o tom, že připravovala jeho útěk v době, kdy ho přeložili z Ossiningu do Green Rapids. Nikdo se ale odtud ven nedostal, i když je tady všude otevřeno dokořán."

"Proč by mne to mělo zajímat?"

"Mluvila o falešných dokumentech, které pro ni dělal nějaký Cassidy, seděl s Kellym v Ossiningu."

"Konečně něco pořádného," houkl Marco. "Co dál?"

"Nic zvláštního. Vlastně možná ano. V úterý ráno ho vezou na vyšetření srdce dolů do nemocnice. Má anginu pectoris, to už jsem ale říkal, ne? Řekla mu, že se sejdou zítra v jedenáct."

"Odvedl jste dobrou práci, Paolo. Snažte se dál. Jednu věc ale ještě nevíte. Liam Kelly se ve skutečnosti jmenuje Michael Ryan. Kdysi to býval jeden z předáků protestantského hnutí v Irsku a za svůj život zabil tolik lidí, že bychom je jen těžko spočítali."

"Proboha!" vyjekl Paolo mimovolně.

"Jeho neteř se jmenuje Kathleen Ryanová. I ona už zabíjela. Nejsou to jen obyčejní kriminálníci, Paolo. Jsou to revolucionáři a ti jsou z divokých vajec. Koupit si je nemůžeme."

"Pane Sollazo, chci vás požádat, abyste i vy pro mě udělal něco navíc."

"To je samozřejmé."

Sollazo odložil telefon a hluboce se zamyslel. Pak zazvonil na sekretářku. "Sežeňte mi Moriho. Bude někde dole."

Znovu se začal věnovat jednomu docela obyčejnému případu. Lehce se rozesmál, když v materiálech našel osudovou chybu státního žalobce.

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř vešel Mori.

"Ano, signore," řekl sicilsky a zlehka se uklonil.

Sollazo zvedl hlavu a protáhl se. "Volal Salamone. Máme další informace o Ryanovi a jeho neteři. Má falešné pasy, které dělal nějaký Cassidy. Seděl s Ryanem v Sing-Singu. Najdi ho a pošli sem ke mně. Prostě ho sežeň."

"To nebude žádný problém," přitakal Mori. "Stačí si párkrát zavolat."

Odešel z kanceláře svého zaměstnavatele.

Už za půldruhé hodiny jeho limuzína parkovala v Bronxu, v boční uličce před malým fotokrámkem.

Černošský mládenec kontroloval stroj vyplivující obrázky z dovolené.

Zarazil se, když uviděl podivného zákazníka, z kterého šla hrůza už na první pohled. Nakonec ale přece jen došel k pultu. "Ano, pane?"

"Potřebuji mluvit s panem Cassidym. Je tady?"

"Vzadu, dojde pro něho."

"To není potřeba, chlapče. Najdu si ho tam sám."

Mori se protáhl za pult a už otvíral zadní dveře. Cassidy, malý holohlavý muž s drátěnými obroučkami brýlí právě tvořil falešný podílový list.

"Vy si také vážně nedáte pokoj," zakroutil Mori hlavou.

Cassidy z čistě šestého smyslu pochopil, že už má zase malér. Vstal. "Co tady děláte?"

"Jsem zástupce rodiny Russo. Don Antonio a jeho synovec doktor Marco Sollazo vás chtějí požádat o malou laskavost."

Cassidy zbledl. Sňal brýle z očí. Třásl se mu ruce. "Cokoliv si budete přát."

"Věřil jsem, že budete rozumný. Máte pozoruhodné výsledky v padělcích. Nepochybuji také, že jste pořádkumilovný řemeslník, co si vede záznamy. Je to tak?"

Cassidy si nervózně navlhčil rty. "Ano. O kom z mých zákazníků se chcete něco dozvědět?"

"O vašem parťákovi ze Sing-Singu, Liamu Kellym. Před časem byla za vámi jeho neteř."

"To je pravda," přisvědčil Cassidy. "Mám všechno."

"Tak ty materiály dejte hezky do desek a jdeme. Pan Sollazo nesnáší, když dlouho čeká."

"Irské pasy, říkáte?" zeptal se Sollazo znova muže, který stál před jeho kancelářským stolem se skloněnou hlavou.

"Ano, na jména Daniel a Nancy Forbesovi. Získat současnou Kellyho fotografii nebyl problém. Ve vězení je automat. Používají je na propustky do různých částí káznice."

"Kdy to bylo?"

"Asi před osmnácti měsíci. Mám docela dobrý výběr pasů evropských zemí. Použil jsem ty s hnědými deskami. Kelly měl být umělcem, však si také vyzdobil svou celu."

"A to děvče?"

"Zdravotní sestra, což je opravdu její skutečné povolání."

"To víme," rychle opáčil Sollazo. "Předpokládám, že jste odvedl perfektní práci."

"Samozřejmě. Včetně vstupních a výstupních razítek od Hongkongu až po Velkou Británii. Vyrobil jsem dokonce i egyptská víza. Přisahám, pane Sollazo, že můj pas nikdo od pravého nerozezná."

"Nepochybuji, že mluvíte pravdu. Giovanni, pokud se prokáže, že lhal, zlámeš mu obě ruce a nohy!" přikázal současně Morimu.

"Bude pro mě potěšením," nahnul Giovanni ani brvou.

Cassidy mu se perlil na čele pot. "Pane Sollazo, to ale opravdu není nutné. Jsem čestný chlap a nelžu." Sollazo se rozchechtal. "Vypadni!"

"Ještě něco, signore?"

"Dojdi za Salamonem a promluv si s ním. Zdá se, že v úterý ráno povezu Ryana na vyšetření srdce do všeobecné nemocnice. Zjisti všechno potřebné, jak pracuje celý systém. Zjisti, jak probíhají kontroly."

"Chce snad signor naznačit to, co si myslím, že se za jeho slovy skrývá?"

"Možná. Prostě a jednoduše proveř ten špitál. Pro všechny případy. Žádat o diskrétnost tě nebudu. Nikdy jsi mě ještě nezklamal."

"Děkuji vám, signore."

Mori se rozloučil a aniž by dal na sobě cokoli znát, dal se hned do práce.

Salamone měl před Morim nevyslovitelnou hrůzu, ostatně jako všichni, kteří věděli, co Sollazův řidič ve skutečnosti je. Byl totiž hlavním katem Russoovy rodiny, který zabíjel své oběti s neuvěřitelnou krutostí. Z tohoto důvodu ho také Paolo přijal s rozechvěním. Zamířili společně k jezeru a až tam mu Mori řekl, proč vlastně přišel.

Salamone byl potěšen, že jim může pomoci. "Pacienty převážejí ve zvláštní sanitce. Jsou tam připravena i nosítka pro naléhavé případy."

"Kolik je tam strážných?"

"Řidič a jeden policista s brokovnicí vedle něho. Vzadu jsou většinou ještě dva. Počet strážných kolísá podle počtu převážených. Úterý je už ale jasné, viděl jsem rozpis. Budou dva. Kelly, vlastně Ryan, a jakýsi Bryant. Chudák, vezou ho na operaci prostaty."

"Dobře," přikývl Mori. "Kam pak Ryana odvedou?"

"Do druhého patra. Tam je speciální jednotka pro kardiaky."

"Půjdou s ním dva strážní?"

"Většinou jen jeden. Nezapomeň, ten chlap má problémy se srdcem. Navíc má želízka."

"Vždycky?"

"Při vlastním zákroku mu je sundají."

"Dobrá," přimhouřil oči Mori. "Víc už ani vědět nepotřebuji. Víš, co se říká na Sicílii? Drž jazyk za zuby, nebo ti ho vyříznou!"

"Giovanni, proboha!" vyděsil se Paolo. "Já jsem svému kmotrovi oddaný a nikdy bych ho nezahladil!"
"To je dobře, moc dobře." Mori poplácal vystrašeného Paola po tváři.

Nemocniční parkoviště bylo zcela plné, ale když Mori přijížděl, jeden vůz opustil místo. Giovanni na něj okamžitě zajel, aniž se staral o to, že jde o vyhrazené parkoviště pro hlavního chirurga nemocnice. Prošel hlavním vchodem.

Nemocnice byla postavena v nejmodernějším stylu, samé kachlíky a nejnovější technologie. Všude pobíhal nemocniční personál v uniformách, doktoři v bílých pláštích. Nechyběla tady ani spousta pacientů a jejich doprovodu.

Bez zaváhání se vyhnul srocení v hale a v pohodě vyjel do třetího patra. Chodba zela prázdnotou. Naproti výtahu bylo skladiště a nákladní výtah pro nosítka a vozíky. Hned vedle pak byly staniční a služební lékařské pokoje.

Mori dveře otevřel a bez skrupulí vešel dovnitř.

Na věšácích u umyvadel viselo několik plášťů. Na jednom z nich Mori našel, co hledal. Strhl z věšáku plášť. Doktor Lynn, radiologie, právě přišel o svou identifikační kartu i ochranný oděv.

Mori sjel do druhého patra, vystoupil a zamířil rovnou ke dveřím oddělení, které mu Salamone popsal. Otevřel lítačky a vešel na kardiologii.

Několik pacientů sedělo na lavičkách, u okénka pak mladá černá sestra. Podívala se na Moriho a usmála se. Ten strčil ruce do kapes tak, aby se plášť otevřel a ona měla šanci si přečíst jeho jméno.

"Mohu vám, doktore, nějak pomoci?"

"Bohužel jsem tady úplně nováček, sestřičko," usmál se. "Jsem z radiologie a v úterý ráno mám vyšetřit pacienta ze zdejší věznice Green Rapids. Nemám s tím moc zkušeností, a tak jsem se přišel podívat, jak to tady vůbec vypadá. Znáte to, svírá se mi žaludek. Ten pacient má prý dost vážné nemocné srdce."

"Aha, tak to bude pan Kelly. Už jsme ho tady několikrát měli. Jste tady správně. Bude vyšetřen na sále číslo tři. Je to na konci chodby."

"Děkuji vám, sestřičko, moc jste mi pomohla," rozloučil se Mori a zamířil k ordinaci. Podíval se kruhovým okénkem dovnitř a spatřil pacienta na vozíku a sestru sklánějící se nad ním.

Nezdržoval se a došel ke dveřím označeným jako nouzový východ. Vešel do tiché chodby. Hned naproti vedl nákladní výtah. Přivolał kabinu a sjel do suterénu. Octl se na podzemním parkovišti a zanedlouho už stál u své limuzíny. Opřel se o kapotu a zamyšleně hodnotil své poznatky. Pak se upřímně rozesmál, odemkl dvířka, plášť hodil dozadu a vsoukal se za volant.

Když Kathleen Ryanová zašla na oddělení klinické farmakologie, službu zrovna měla doktorka Siedová. Měla na sobě sári, protože byla původem z Indie. Kathleen znala od vidění a měla ji ráda pro její poctivý přístup k práci.

"Sestro, co mohu pro vás udělat?"

"Můj strýček trpí angínou pectoris. Právě teď jsem s ním mluvila a on mi řekl, že dostává nové léky. Neznám je, a tak jsem se chtěla dozvědět, jak jsou účinné. Dazane?"

Doktorka přikývla. "Je to zcela nový přípravek. Podle testů má skvělé výsledky, ale je velmi nebezpečný z hlediska dávkování. Kritická dávka se nesmí za žádných okolností překročit. Podává se maximálně jedna tableta třikrát denně."

"Všimla jsem si upozornění."

"Předávkování by mohlo mít za následek vážné problémy. Tři tablety najednou vyvolají velmi silný srdeční záchvat."

"S jakými následky?"

"Asi by to šlo zvládnout, ale pacient by se několik dní zotavoval ze silného šoku. Řekněte mu, ať je opatrný."

"Děkuji vám."

Kathleen došla do svého pokoje, vzala si kabát a kabelku. Pak opustila nemocnici. Když vcházela na parkoviště, Giovanni Mori ji minul jen o vlasek.

Zrovna vyjížděl na hlavní silnici.

DESÁTA

Don měl už zase rozpínavou náladu. "Marco, vypadáš rozšafně," usmál se na svého synovce, když se posadili ke stolu.

"Nejspíš jsem našel řešení."

"Výborně, nejdřív obchody. Cos mi přinesl?"

"Převodní příkaz, pár majetkových faktur. Tady jsou." Sollazo otevřel kufřík a předložil mu doklady ke kontrole.

"Věřím ti." Don Antonio bez dalšího lejštra podepsal. "A je to. Dáš si se mnou vodku s martini?"

"Nikdy jsem nic lepšího nepil."

"Jasně." Russo zašel k baru a namixoval nápoje. Sollazo se posadil na barovou židličku. Martini bylo skvělé a on si s velkým požitkem oceňoval vůni pikantního nápoje. Stařec zvedl sklenku. "Na Ryanovy a na nás. Tak povídej."

Sollazo vyličil svůj plán do nejmenších detailů. "Ty si vážně myslíš, že to Mori zvládne úplně sám?" zapochyboval Don Antonio, když jeho synovec skončil.

"Bez nejmenších problémů. Navíc to bude bezpečnější, protože o tom nebude nikdo další vědět."

"Bude to ale vyžadovat Ryanovu spolupráci."

"Pochopitelně."

"Bude chtít vzít s sebou i svou neteř!"

"Bezpochyby."

"Jak ji ale přesvědčíš, aby spolupracovala?"

"Udělám jí takovou nabídku, aby nemohla odmítnout."

Kmotr přikývl. "Je ti ale jasné, že k naší rodině a ani k tobě nesmí vést žádná stopa, která by nás spojovala s Ryanovým útekem? Nechci žádné policejní opletačky."

"Bez obav. Až se znova objevím v Green Rapids, jdu za Salamonem v naprosto legitimní záležitosti.

Vnitřní režim je tam neuvěřitelně liberální, takže vůbec nebude problém si popovídat s někým jiným.

Prochází se tam spousta vězňů, členové jejich rodin i davy právníků. Salamone mi řekl, že ta dívka přijde za strýčkem zítra v jedenáct. Zajdu za Paolem a přitom si najdu cestu, abych si mohl s Ryanem promluvit."

Don se zamyšleným výrazem tváře usrkával nápoj. "Salamone nejspíš očekává, že mu za jeho pomoc také nějak pomůžeme. Jakou šanci máme v jeho případě?"

"Naprosto žádnou. Budu ale jeho naděje neustále přizívat. O rodině toho ví víc než dost."

"Nebezpečně moc, řekl bych. Staré sicilské přísloví říká, že je lepší uříznout větev, než přijít o plodný strom." Don smutně přikývl. "Navíc by Paolo byl jediným článkem, který by nás mohl zkompromitovat v celém Ryanově případu."

"Teď je nám ještě užitečný," řekl Sollazo tiše, "ale nikde není řečeno, že jednoho dne se nemůže stát obětí nešťastné nehody. Máme přátele i uvnitř, kteří nám budou vděční, že už zase pro ně máme nějakou práci."

"Dobrá. Rozhodnutí je na tobě."

Před jedenáctou panovalo ve vězeňském parku docela příjemné ráno. Sollazo na procházce doprovázel svého odsouzeného klienta.

"Vykonali jste pro nás úctyhodný kus práce," lísal se. "Don je nezměrně potěšen."

"Výborně," radoval se i Salamone. "Jak jste na tom v mém případě?"

"Paolo, snažím se. Nový proces vyžaduje důkladnou přípravu."

Michael Ryan se svou neteří právě usedali na lavičku u jezírka.

"Dazane je účinný lék, strýčku. Musíš ale být opatrný na dávkování."

"Já vím. Třikrát denně jen jednu."

"Mluvila jsem s naší farmakoložkou, doktorkou Sieedovou. Tři tablety najednou by mohly vyvolat silný záchvat."

"A zatahly by se závěsy a zahrály housle?"

"Spíš bych řekla, že by ti pár dní bylo hrozně zle."

"Dobré ráno, pane Ryane." Marco Sollazo v elegantním černém obleku a dlouhém příšplášti od Armaniho se obřadně uklonil.

"Slečno Ryanová."

Ryan ztuhl. "Pane, bohužel jste se spletl. Nikdo toho jména tady není. Bude to nějaký omyl."

"Nemyslím."

Kathleen pochopila. "Strýčku Michaeli, nech to na mně!" Pak se na Sollaza podívala chladnými a smutnými očima. "O co tady jde?"

"Vezměme to od počátku. Víme o vás všechno, o vás, Kathleen Ryanová, i o vašem strýci Michaelovi. V Ulsteru po vás stále pátrají. Máte na svědomí celou řadu teroristických útoků ve prospěch protestantského hnutí. Myslím, že Britové požadají o vaše vydání, až zjistí, že jste tady."

"Jděte do hajzlu!" vybuchla. "Co chcete?"

"Náklad zlata, které šlo před deseti lety ke dnu společně s Irish Rose. Bylo to jen pár mil od pobřeží County Down. Nesnažte se mi namluvit, že nevíte, o čem je řeč."

Oba dva se na něj překvapeně podívali. "Zdá se, že máte dost dobré informace."

"Vím o všem."

"Dobrá," řekl Ryan pomalu. "Poněkud jste ale zapomněl, že Irish Rose šla ke dnu uprostřed noci za silné bouře. Byli jsme mimo kurz. Nemám ani ponětí, kde ten vrak leží."

"Ale máte, pane Ryane. Měl jste totiž v kapse jednu chytrou hračku. Říkal jste jí Pan navigátor, jestli se nepletu. Byl to minipočítač, který přesně zaznamenával změny kurzu."

Ryanovi zaskočilo. Tentokrát ho Sollazo dostal úplně. "Jak vůbec můžete vědět, že něco podobného existovalo? Vždyť jsem tam byl jen já a Kathleen."

"Ale kdepak. Když jste jí o té hračce na břehu vykládal, někdo vás z lesíka poslouchal. Martin Keogh, víte."

Kathleenina tvář docela ztratila barvu. "Chcete snad říct, že stál na jiné lodi?"

"Přesně tak. Pane Ryane, znáte pana Jacka Barryho, bývalého velitele IRA?"

"Osobně ne."

"Pak byste dnes asi měl vědět, že od začátku věděl o vašich plánech, i o tom, že vaše velení plán zamítlo. Dostaly se k němu i jakési fámy, které ale koneckonců ani fámami nebyly, že jedete na vlastní pěst."

Nařídil tedy svému nejlepšímu agentovi, aby se vetřel do vaší organizace."

Kathleen pobledla ještě víc. "Kdo to byl?"

"Jmenuje se Sean Dillon. Už jste o něm slyšel?"

"Samozřejmě," přikývl Ryan. "Je to agent - skoro legenda. Muž tisíce tváří. Kdysi býval hercem."

Pracoval pro kdekoho, pro armádu, RUC." Zavrtěl hlavou. "Martin?! Nikdy ho nedostali."

"Křivák zákeřnej," vrčela Kathleen, ale v jejím tónu bylo znát především zklamání.

"Tehdy na silnici vás mohl zastřelit ze zálohy a vzít si navigátor. Barry se strašně vztekal, že to neudělal."

Keogh tehdy dokonce Barrymu řekl, že si takový konec nezasluhujete. Prý jste se mu líbila." Usmál se na dívku. "A on vám?"

"Ať jde do hajzlu!" Z očí jí začaly téct horké slzy. "Doufám, že se škvaří v pekle."

"Kdepak," zavrtěl Marco hlavou. "V současnosti je agentem vysoce utajeného útvaru britské rozvědky pro boj s terorismem."

"Tak to nám Bůh pomáhá," zasmál se Ryan. "To je přesně on. Martin, kterého jsme znali a obdivovali zároveň."

"Už taky vím, kdo jste vy," zamyslel se Ryan. "Vy jste ten mafiánský právník Paola Salamona. Pracujete pro Dona Russoa, že?"

"Záleží snad na tom? Promluvme si obchodně. Vím o vás úplně všechno, včetně toho, že vlastníte falešné pasy na jméno Daniel a Nancy Forbesovi. Kathleen pracuje v nemocnici Green Rapids jako ošetřovatelka."

"Víte toho zatraceně moc, ale informace mají cenu, jestliže jsou podřízeny nějakému cíli."

"Zorganizujeme útěk vašeho strýčka v průběhu ošetření v nemocnici. V úterý ráno."

Zavládlo hrobové ticho. Na Ryanově tváři přeběhl malý záchvěv. "Bože, myslíte to vážně?"

"Zatraceně vážně."

"Moment," vložila se do hovoru Kathleen, "co za to budete chtít vy?" řekla tvrdě, už bez pohnutí.

"Polohu lodi Irish Rose," tiše přiznal Marco. "Máme dohodu s Jackem Barrym. Sešli jsme se v Dublinu. Už sice není výkonným velitelem IRA, ale je ochoten ve jménu hnutí spolupracovat. Jeho lidé provedou průzkum a my pak sestavíme velkou záchrannou operaci a zlato vyzvedneme."

"Vy pracujete pro ty vrahy, pro IRA?" zhnusila se Kathleen.

"Vlastně ano i ne. Zisk se bude dělit na půl."

"Takže nakonec ze strýčkovy dřiny bude mít užitek protivník? Co zbude na něj?"

"Původně jsem si myslel, že milion liber bude stačit, ale dohodneme se na dvou."

"Kriste, vy snad ani nemáte nervy," zavrtěl Ryan hlavou.

"Vždyť vy máte alternativu," tiše navrhl Sollazo. "Můžete zůstat tady ve věznici. Dalších patnáct let."

Ryan zbledl. "Neumím si představit, že bych teď pracoval pro Barryho a jeho katolické přísluhovače. Pro IRA já pracovat nebudu!"

Kathleen ho pohladila po tváři. "Strýčku, musíme se na celou věc podívat z praktického hlediska." Pak se zpříma podívala na Sollazu. "Souhlasím."

"Jakmile ho dostaneme ven, vy se k nám přidáte. Vše proběhne bez nejmenších problémů."

"Jak se dostaneme ze země?"

"Opět se nemáte čeho obávat. Poletíme do Irska Gulfstreamem. Nejspíš tam budu s vámi."

"Vše?"

"Ne. Chci hned základní údaje o poloze lodi Irish Rose. Pokud se nedozvím základní koordináty z navigátora, končíme. Neříkejte, že si je všechny nepamatujete."

Kathleen položila ruku na strýčkovu rameno. "Pane doktore, co si o nás myslíte? Tyto údaje sice mít můžete, ale až budeme bezpečně odtud, a v Irsku. Jinak končíme my."

Sollazo se rozesmál. "Nezbývá mi nic než souhlasit, slečno Ryanová. Přijímám vaše podmínky. Teď vám vysvětlím, jak si celý plán představuji."

V úterý ráno zase přišlo. Vězeňská sanitka vjela na vyhrazené místo těsně u hlavní brány nemocnice.

Kathleen Ryanová seděla ve vlastním voze a pozorovala, jak její strýček v doprovodu jiného muže vystupuje ze sanitky. Měl svého strážného, ke kterému byl připoután železky. Další strážný a řidič stáli vedle vozu a kouřili. Strážní odváděli pacienty do nemocnice.

Vystoupila z vozu, vzala kufr a vešla do podzemního parkoviště. Postupovala přesně podle předem určeného plánu. Jejím cílem byl zelený skříňový nákladník označený jako Henleyova prádelna. Našla ho snadno. Giovanni Mori seděl za volantem a kouřil cigaretu.

"Kathleen Ryanová. Vy jste Mori, že?" představila se bez okolků.

"Přesně tak." Vylezl ven, otevřel zadní dveře a vytáhl ukradený bílý doktorský plášť. Když si ho navlékal, zeptal se: "Šli už nahoru?"

"Před malou chvilí."

"Sedněte si tady a čekejte. Nebude to trvat dlouho."

Znovu vlezl dozadu do vozu, vzal druhý plášť a přehodil si ho přes ruku.

"Vždyť mého strýčka vůbec neznáte," podivila se.

"Viděl jsem ho na fotografii," řekl pokojně. Vešel do kabiny nákladního výtahu a zmáčkl knoflík druhého patra.

Na chodbě se zastavil, otevřel požární dveře a vstoupil do chodby kardiologického oddělení. Kruhovým okénkem se podíval dovnitř sálu číslo tři. Ryan ležel na stole a mladý doktor mu k tělu připínal různé elektrody. Mori došel k lítačkám a kouknul se směrem k recepci. Byla tam sestra a věnovala se několika pacientům. Strážný seděl na lavičce a četl si časopisy. Mori se s klidem vrátil ke dveřím do třetího sálu a bez zaváhání vešel dovnitř.

Doktor se zvědavě podíval na svého kolegu, ale s připínáním kabelů nepřestal. "Haló, kolego, co pro tebe mohu udělat?"

Mori vytrhl z kapsy punčochu naplněnou olovem a jedinou ranou srazil lékaře k zemi. Zraněný zasténal a vzápětí omdlel. Ryan už lezl ze stolu a strhával si kabely a konektory z těla.

Mori mu hodil plášť. "Navlékni si to!"

Bezvhládné doktorovo tělo odtáhl do sprchy, zavřel dveře a zamkl je.

"Nouzovým východem vlevo do výtahu!"

Za pár vteřin již sjížděli nákladním výtahem na parkoviště. Vyběhli z kabiny a zamířili rovnou k prádelnímu vozu. Kathleen je pozorovala s vystrašenou tváří.

Mori otevřel zadní dveře. "Vlez si dovnitř. Máš tam všechno, co potřebuješ. Dělej! Shod' ty vězeňský hadry. Nemáme moc času."

I on svlékl plášť, hodil ho do popelnice a vklouzl za volant. Klidně projel kolem vězeňské sanitky před vchodem a jen stěží potlačil nutkání zamávat strážným postávajícím opodál. Vyjel na dálnici.

Patnáct minut před touto událostí se nešťastnou shodou okolností stalo, že sestra vešla do sálu číslo tři a ke svému velkému překvapení zjistila, že je prázdný. Sešla do recepce a oslovila službu.

"Kde je doktor Jessup a jeho pacient?"

"Měli by být na sále. Vyšetření trvá asi hodinu."

"Tam ale nejsou."

"To tedy nevím. Jdu se tam podívat."

Strážný si pořád četl noviny. Pak za ním vběhly dvě sestry, které právě před několika vteřinami našly bezvhládné doktorovo tělo v koupelně.

Přesně v tento moment prádelní vůz již zajížděl na parkoviště před velkým supermarketem. Byli již dvacet kilometrů od dálnice. Mori zde měl připraven tmavý sedan.

"Přestupujeme, panstvo," řekl Kathleen. Vystoupil a otevřel zadní dveře. "Pojďte ven."

Ryan se objevil v hnědém tvídovém obleku a pršiplášti. Kathleen ho nevědomky políbila. "Strýčku, dokázali jsme to. Jsi venku."

Mori už odemykal sedan. "Mizíme. Dovnitř."

Ryan si se svou neteří vlezli dozadu, Mori se usadil za volantem. Nasadil si šoféřskou čepici, která perfektně sedla k jeho modré uniformě řidiče nějakého zbohatlíka.

"Kam teď jedeme?" zeptal se Ryan. "Museli už vyhlásit poplach. Poldové se začnou rojit."

"Na Long Island."

"K čertu, to je ale flák cesty!" zavrčela Kathleen. "Postaví zátarasy a budou hlídat u turniketů dálnic!"

"Nikdo vám nezkříví ani vlasek. Věřte mi a jen klidně sed'te."

Po deseti minutách uslyšeli houkání sirén a v protějším pruhu dálnice profičely tři policejní vozy. "Kriste, vždyť se řítíme rovnou do maléru!"

Mori jen pokrčil rameny. "Zhluboka se nadechněte. Už jsme skoro na místě."

Zanedlouho zatočil na výjezd z dálnice a hned poté doleva na vedlejší cestu. Přímo před nimi se objevil nápis Letecký klub Jackson. Na parkovišti stálo jen pár vozů, dvě jednopatrové správní budovy a dva hangáry se tyčily opodál. Na přistávací ploše Ryan spatřil kolem dvou desítek motorových letadel. Helikoptéra Swallow na konci dráhy měla otevřené boční dveře.

Mori zastavil. "A jsme tu," řekl a vystoupil. Vzal Kathleenin kufr. "Postarám se o zavazadla. Honem, startujeme."

Pilot vypadal jako všehoschopný chlap. Černé brýle ten dojem jen dokreslovaly. Okamžitě, jak je uviděl, nahodil motor. "Tak honem," pobídl je Mori.

Ryan s Kathleen se vyškrábali dovnitř, Mori za nimi. Zavřel za sebou dveře. Přivázal se a pak se s úsměvem otočil k Ryanovi. Bylo to poprvé, co se nemračil.

"Další zastávka je Long Island. Už chápete, proč jsem si byl tak jistý? Hlavní je vždycky vědět, jak na co jít."

Přistáli na Westhamptonském letišti na Long Islandu. Rovnou na dráhu si pro ně přijela velká limuzína.

"Ještě jsem si ani nestačila vydechnout," zasmála se Kathleen, když se znova vydali na cestu. "Kam to

bude teď?"

"Do rezidence Dona Russoa v Quogue. Rád by se s vámi seznámil," řekl klidně Giovanni.

"Vážně po tom touží," odsekla vztekle. "A on nejspíš vždycky dostane vše, co chce."

"Bez výjimky, milá slečno," usmál se Mori podruhé. "Zlatíčko, být vámi, tak si to zapamatuji. Jednou provždy."

První zprávy o útěku se ve věznici Green Rapids rozšířily rychlostí blesku. Salamone se to dozvěděl od chlápka z prádelny, který se jmenoval Chomski. Když Paola uviděl, narovnal se a odstrčil vozík zašpiněného prádla a přikvačil k němu.

"Paolo, už jsi to slyšel? O tom Kellym? No přece o tom irským dědkovi?"

"Co je s ním?"

"Vzal nohy na ramena. Z nemocnice ve městě. Vím to od Grimese ze služebny. Převezl je všechny. Je to totiž první úspěšný útěk z téhle věznice."

"Jediné, co ti k tomu mohu říct," usmál se Paolo, "že mu přeju hodně štěstí."

Celou půlhodinu až do oběda přemýšlel o dalším postupu. Po jídle pak zamířil k telefonní budce na kartu v hale věznice a zavolal Sollazu.

Právnik se právě vrátil z Long Islandu. Sekretářka mu hned naléhavý hovor přepojila.

"Ano, Paolo?"

"Koukám, že jsme udělali skvělý obchod. Udělal jsem to dobře, ne?"

"Jen to, co jsem od tebe chtěl."

"Teď jsem na radě já, chci taky ještě žít. Slíbil jste mi, že mne dostanete ven. Strčil jsem už do toho nos, a teď si ho nenechám urazit. Myslím to vážně. Teď už mě nemůžete nechat v lochu!"

V jeho hlase už neznělo jen naléhání, ale mnohem víc. Výstraha nebo vydírání. Sollazo podobné hrozby vždy okamžitě vycítil.

"Můj drahý Paolo," řekl obřadně. "Nemějte strach. Postarám se o vás mnohem rychleji, než byste sám očekával. Buďte trochu trpělivý."

Protáhl se a začal celou věc promýšlet. Pak znovu zvedl sluchátko a vyt'ukal číslo. Nemusel čekat, volaný se ozval prakticky okamžitě. Sollazo se také ani nemusel představovat.

"V záležitosti pana Salamona potřebujeme konečné řešení. Spojte se s vaším člověkem a vyříd'te mu, že mu budu povděčen za uzavření celé záležitosti. Celá věc ale spěchá."

"Domluveno, pane."

Sollazo zavěsil, vzal si pláš' a kufřík a odešel z kanceláře.

Rozlehlý obývací salon v honosné Russoově rezidenci na Quogue připomínal nekonečno, na jehož konci se prosklené dveře otvíraly do jakési terasy nad zálivem. V soumraku dne Ryan s Kathleen rozjímali u stolu hned vedle zábradlí.

"Nemohu tomu uvěřit," řekla mu tiše.

"Já také ne. Musím se pořád štípat, abych se probudil. Už se zase těším na ráno na té tvrdé pryčně."

Sollazo vešel do obývacího pokoje. "Tady jste. Dovolte mi, abych vám představil svého strýce, Dona Antonia Russoa."

Don s nezbytnou holí a doutníkem v koutku úst vešel majestátně do salonu. Napřáhl k nim ruku. "Pane Ryane, slečno Ryanová... jsem potěšen... Marco, je všechno na oslavu připraveno? Je, vid'?"

"Strýčku, samozřejmě."

Mori přinášel v košíku láhev šampaňského a skleničky na podnose.

"Na hrdinu dnešního dne. Giovanni, odvedls skvělou práci."

Mori se snažil, aby nevypadal ješitně, moc mu to ale nešlo. Otevřel láhev a rozdělil skleničky. "Přines si sklínku i pro sebe," vyzval ho Don Antonio. "Bez tebe by nám nechutnalo."

Mori odkvačil. Po jeho návratu a naplnění vlastní skleničky Antonio pronesl připítek. "Na vaše zdraví, pane Ryane, a váš návrat na tento ostrov hojnosti. Nesmíme ale zapomenout připít si také na náš společný podnik. Na Irish Rose."

Salamonovi právě skončila směna. Vešel do převlékárny, aby si umyl ruce a tvář. Hlídač ho pustil dovnitř. Když zvedl hlavu od umyvadla, uviděl, jak se Chomski opírá o zed' a kouří cigaretu.

"Co máš nového o Ryanovi?"

"Ani slovo," odvětil Salamone po pravdě.

"Musel to ale mít skvěle připravený."

Salamone si osušil ruce a společně s Chomským vyšli z umyvárny. "Mám ale strach, že tenhle útěk nám přinese spoustu problémů. Seberou nám naše výhody."

"Určitě."

Došli na konec chodby.

Salamone zmáčkl přizemí a jen náhodou zachytil odraz tváře Chomského v zrcadle nad květináči proti výtahům. Věděl, kolik uhodilo.

Dveře výtahu se otevřely, ale kabina tam nebyla. Jen šachta.

Pootočil se a v posledním okamžiku, kdy do něj ten druhý chtěl vrazit, uskočil. Útočník překvapený jeho úhybem se s rukama nataženými před sebe zakymácel a proletěl otevřeným otvorem. Překotil se a po hlavě se řítit dolů. Jeho rdoušený výkřik už doprovázel jen tupý úder těla, které dopadlo na betonové dno o šest pater níže.

Salamone nezaváhal. Proběhl k nouzovému východu na konci chodby a po požárním schodišti se hnul hlava nehlava. Do přízemí nemohl, protože tam už určitě panoval zmatek. V prvním patře vběhl do sesterny, hodil do sebe šálek černé kávy a posadil se, aby si vše další rozmyslel. Cigaretu žmoulal v koutku úst.

Byl v bryndě až po uši, to bylo jasné. Měl jedinou alternativu, jediné řešení, které dávalo jakýsi smysl. Chomski pracoval pro Rodinu, jiné vysvětlení nepřicházelo v úvahu. Jeho odstranění tak vlastně nic neřešilo. Ve věznici se určitě našlo podobných a ke všemu odhodlaných vykonavatelů víc než dost. Kmotrovi by udělali trochu radosti jen za to, že by se na ně laskavě podíval.

Paolo vstal a začal nervózně chodit po místnosti. Najednou se mu rozjasnilo a na tváři se mu rozlil nejasný úšklebek.

"Johnson... Blake Johnson. Kriste, jediné on mi může pomoci!"

Za deset minut se už hlásil k raportu u zástupce velitele věznice Cooka. Bachař seděl za stolem a když spatřil sinalého Salomona pochopil, že se něco děje.

"Paolo, co se stalo? Mé sekretářce prý jsi říkal, že jde o život?"

"Pane Cook, skutečně mi jde o krk. Mám hrozně důležitou informaci. Musím mluvit s agentem FBI Blakem Johnsonem."

"Klid, Paolo, hlavně to chce klid."

"Nechce, pane Cook. Na ten nemám čas. Když tady zůstanu, je po mně. A to byste nechtěl, že?"

Cook se zamračil a poposedl. "To je vážně tak urgentní?"

Paolo přikývl.

"A důležité?"

"Vážně je to velká věc. Má to co dělat s Kellyho útekem, i způsobem, jak se dostal ven."

Cook konečně pochopil a začal vypadat poplašeně. "Co víš? Vysyp to!"

"Jedině před agentem Johnsonem!"

"Tak dobře. Počkej venku. Zavolám na FBI, ať ho sem pošlou."

Za půl hodiny ho Cook znovu pozval do kanceláře. "Pan Johnson už u FBI nepracuje. Je členem zvláštního bezpečnostního týmu přímo ve Washingtonu. Podléhá přímo prezidentovi. Mám ale jeho tajné číslo. Můžeš si s ním teď promluvit."

"Děkuji vám, pane Cook."

Blakeu Johnsonovi táhlo na šestačtyřicet. Byl to elegantní dlouhán, kterému oblečení padlo jako ulité. V devatenácti sloužil ve Vietnamu u mariňáků a vysloužil si tam dvě Purpurová srdce, Stříbrnou hvězdu a Kříž za odvalu. Pak odpromoval na právnické fakultě v Georgii. V FBI měl jen samé skvělé výsledky, a tak byl pověřen funkcí v prezidentově ochraně. Už přes rok velel zvláštnímu oddílu, kterému nikdo v Bílém domě neřekl jinak než Sklep. Bylo to skoro soukromé, přísně utajené prezidentovo komando,

zcela nezávislé na CIA nebo FBI. Podléhalo pouze nejvyšší hlavě státu.

Když se rozezněl telefon v Blakeově kanceláři, zvedl sluchátko osobně. Zástupce ředitele věznice šel rovnou k věci. "Znáte toho chlapa?" zeptal se nakonec.

"Samozřejmě," připustil Johnson. "Jednou jsem ho zabásal za bankovní loupež. Promluví si s ním. Dejte mu ale trochu soukromí. Bude pro něj asi těžké něco prozradit, když se domnívá, že ho někdo odposlouchává."

Deset minut poté si Johnson vyžádal Cooka zpět k telefonu. "Nejdříve bych vám asi měl říct, kde teď pracuji. Velím zvláštnímu protiteroristickému a výzvědnému útvaru v přímé prezidentově pravomoci."

"Aha," sotva vykřikl Cook.

"Chci vás ujistit, že pan Salamone mi teď vyprávěl příběh, který sahá hluboko nad rámec běžného zločinu. Nijak nepřeháním, když vám řeknu, že v tomto případě je zásadním způsobem ohrožena národní bezpečnost."

Na nic jiného než "proboha!" se Cook nezmohl.

"Salamona umístíte do přísně střežené cely a dáte mu spolehlivého dozorce. Bude ho chránit. Doufám, že tam u vás máte heliport."

"Samozřejmě."

"Výborně. Pošlu k vám vrtulník. Bude tam během několika hodin. Salamona převezme federální agent, který bude mít písemné vládní pověření a pro něj prezidentskou milost. Prokáže se právě tímto dokumentem."

"Ještě jednu věc, pane. Dnes došlo ve věznici k útěku. Na svobodu se dostal jakýsi Kelly," neradostně přiznával Cook.

"Povedlo se mu nepozorovaně uprchnout z nemocnice, kde se měl podrobit lékařskému vyšetření.

Salamone prohlásil, že jeho výpověď by mohla i do této záležitosti přinést nové poznatky."

Johnson, který před několika minutami zakázal mluvit i Salamonovi, zapomněl, že lež má krátké nohy. "K čertu, nic takového. Měl jen strach, že byste mne vynechal. Musel vám něco namluvit, aby vás vyhecoval."

"Je to parchant," ulevil si Cook.

"Asi je," připustil Johnson. "Teď má ale pro nás zásadní význam. Prezident vysoce ocení jakoukoli vaši pomoc v předmětné záležitosti."

"Pane, už jsem si zvykl plnit rozkazy, aniž bych se zbytečně ptal na okolnosti."

"Přesto vám ale prezidentovým jménem již předem děkuji."

Johnson seděl ve své kanceláři v suterénu Bílého domu a usilovně přemýšlel. Pak zazvonil na poněkud staromódní bzučák. Šedovlasá padesátnice neslyšně vstoupila do místnosti. Alice Quarmbyová nesla v ruce nepostradatelný zápisník.

"Pane Johnstone?"

"Připravte dokument o udělení milosti na jméno Paolo Salamone. Je vězněm v káznici Green Rapids. Ať to někdo od federálů podepíše. Ať mi sem toho chlapa doručí vrtulníkem co nejdříve. Dovezte ho do Hurley Street. Tam ho snad naši kluci dokážou uhlídat."

"Ještě něco, pane?"

"Líp něco dělat, než jen čekat, až to praskne. Projděte naši databázi a vytáhněte všechno, co víme o irském teroristovi Michaelu Ryanovi. Bojoval na protestantské straně. Pak bych chtěl vědět úplně všechno o jeho neteři Kathleen Ryanové. Tahle povedená dvojice nejspíš ví, kde zůstal náklad zlata, který byl uloupen na podzim pětadesátých v Lake District."

Její prsty zručně zapisovaly pokyny. "Vypadá to na docela úchvatné pátrání."

"Nebojte se, bude líp. Zjistěte také všechny informace o lodi Irish Rose, která se potopila u pobřeží County Down v Ulsteru. Ve stejném období," zašklebil se. "Všechno. Jako vždycky jsem všechny tyto informace měl mít na stole už včera."

"Nepochybně."

Odešla a Johnson se znova nad celým případem zhluboka zamyslel. Jeho kancelář měla přímý přístup do

všech archivů FBI a CIA a stejně tak mu nikdy nic neodmítli ani Britové. Potřeboval velmi přesné informace. Musel být na rozhovor s prezidentem dokonale připraven.

Otevřel stříbrnou schránku na stole a povzdechl si. Vytáhl cigaretu, strčil ji do koutku úst a natáhl se pro zapalovač. Kouřit sice už přestal před rokem, ale kdykoli se mu napětím svíral žaludek, nemohl si dým odpustit.

No, jedna mi přece nemůže zase tak moc ublížit, pomyslel si.

V šest večer se v domě na Quogue servírovala skvělá večeře. Pečená kachna, brambory a zelený salát. Šampaňské teklo proudem.

"Takhle jsem se nenadlábl už léta," pochvaloval si Ryan.

"O tom naprosto nepochybuji," poznamenal Antonio suše. "To lepší v životě ale jednou přece jen přijde." Zazvonil na stříbrný zvoneček a služebná přinášela dezert. "Cannolo, nejlepší sicilská sladkost. Jednoduchá příprava, ale skvělá chuť. Je to jen smetana, mouka a vajíčka."

"Báječné," rozplývala se i Kathleen, když služebná dezert porcovala.

"Ať vám chutná. Teprve po kávě si promluvíme obchodně."

Káva se podávala na terase. Venku se už setmělo. Když žena rozlila nápoj, Don mávl rukou a naznačil služebné, aby se vzdálila.

"Co dál?" špitla Kathleen.

"Marco vás odveze do malého domku na pláži. Není to daleko a budete tam v bezpečí. Mori se o vás postará."

"A potom?"

"Letiště MacArthur je nedaleko. Můj Gulfstream je neustále připraven. Poletíte do Dublinu s mým synovcem a s Morim," usmál se. "Pokud se ale nezmění okolnosti."

V jeho smíchu však zněla hrozba. Kathleen se otrásla. "Proto jsme nejspíš tady!"

"Vaše neteř řekla mému synovci, že jste ochotni prozradit polohu Irish Rose teprve, až budete v bezpečí na ostrovech."

"Ano."

"Jenže já chci ty údaje hned jako důkaz vaší důvěry k nám!" znovu se d'ábelsky zasmál.

Kathleen rozhodně zavrtěla hlavou. Byla tvrdohlavá odjakživa. "Pane, to ale nepřichází v úvahu. Dokud nebudeme v Irsku, tak se nic nedozvíte!"

"Pak se nedá nic dělat," ušklíbl se Don Antonio. "Někdo tady bude muset počkat. Nejspíš vy, signorino." Obrátil se k Ryanovi.

"Vy pojedete do Irska a slečnu si tady necháme."

"To nemůžete udělat!" vybuchl Ryan.

"Já mohu úplně všechno, příteli. Už před mnoha lety jsem se od svého otce naučil hledat a využívat lidské slabosti. Achillovou patou Michaela Ryana je jeho neteř Kathleen." Vstal. "Rozmyslete si to! Marco, odved' je! Dáme jim čas."

Když osaměli, Kathleen se roztrásla jako osika.

"Jsou to hnusáci! Všechny bych je postřílela!" vyhrkla však po chvíli vzdorovitě.

"To ale nedokážeš, vid'. Nemáme na výběr. Musíme se dostat z Ameriky co nejdříve. Nemohu se do věznice už vrátit a ani si nemohu dovolit tě tady nechat."

"Co ale chceš dělat? Co když nás potopí? Ty jim dáš pozici lodi a ten zabiják Mori nás odstřelí?"

"Nemyslím. Jsem pro ně až moc důležitý. Když nás budou chtít odstranit, mohou to bez velkých problémů udělat až v Irsku," bezútešně se pousmál. "Řeknu mu, co chce vědět."

"Tak mu udej falešnou pozici," navrhla.

"Věci se musí promýšlet do všech okolností. Nezapomeň, že není daleko doba, kdy s těmi vrahy budeme sedět ve člunu a potápěč půjde pod vodu. Když tam Irish Rose nenajde, tak nám ten zabiják prožene kulku hlavou a hodí nás přes palubu," zavrtěl Ryan rozhodně hlavou. "Ne, hlavní je odtud vypadnout a dostat se bezpečně do Irska. Mám k tomu ještě jeden důvod. Nejdřív se ti ale musím přiznat, že jsem před tebou utajil ještě jednu věc."

Podezřívavě se na něho podívala. "Co zase?"

Řekl jí to.

Zůstala ohromeně sedět s hlavou v dlaních. "...A tys mi to celá léta neřekl?"

"Vždycky jsem ti ale povídal, že ve svém životě jsem nikdy nikomu úplně nedůvěřoval. Ani tobě."

"Máš vlastně pravdu. Musíme se dostat do Irska. Jakmile tam budeme, už něco vymyslíme."

Zvedla hlas. "Done Antonio!"

Objevil se v doprovodu Sollaza. "Už jste si to rozmyslela?"

"Ano. Souhlasíme."

"Skvělé." Sollazo vyndal z náprsní kapsy diář a pero.

Don Antonio Russo se blaženě usmíval. "Už v okamžiku, kdy jsem vás poprvé uviděl, jsem věděl, že jste praktická mladá dáma, signorino."

JEDENÁCTÁ

Prezident ve své Oválné pracovně naslouchal Johnsonovu vyprávění a nechtěl věřit svým uším.

"Salamona jsme převezli do zajištěného objektu na Hurley Street. Od té doby na něm pracujeme. Škvaří se ve vlastní šťávě. Už vybalil všechno, co ví. Vy už jste si také zcela jistě přečetl svodku, co jsem vám poslal. Je v ní všechno o Ryanově teroristické minulosti. Britská rozvědka potvrzuje, že Ryan se mohl přepadení nákladáku se zlatem opravdu zúčastnit. Zdrojem britských informací je jakýsi protestantský terorista Reid, kterého zadrželi pro vraždu dvou vojáků. Donutili ho, aby mluvil. Tvrdil, že za přepad je zodpovědný právě Ryan a jeho neteř. Pak tam s nimi byl jakýsi Martin Keogh. Tento poslední terorista je ale naprostou záhadou. Nevíme o něm vůbec nic. Žádné další detaily nejsou k dispozici."

"Ten Ryan je ale pěkný divočák," poznamenal prezident. "Ta mladá dáma má také jeho krev."

Pochybovačně zavrtěl hlavou. "Občas se mi z některých lidí zvedá žaludek." Narovnal se. "Jak se můžeme té Russoově Rodině dostat na kobytku?"

"Podle mého názoru nemáme žádnou šanci. Marco Sollazo je ctěný manhattanský právník. Když ho v této věci vyslechneme, bude se dušovat, že nikdy podobné jméno neslyšel. Volný vazební režim v Green Rapids a možnosti kontaktu mezi návštěvníky a vězni sice Sollazovi umožnily vstoupit s Ryanem do kontaktu, ale na druhé straně mu dávají ideální podmínky, aby všechno popřel. Připustí, že v Green Rapids byl, protože musel projednat některé detaily obhajoby svého klienta. Jaká svědectví máme proti němu? Výpověď zločince, co přepadl banku a zabil policistku? Ne, tudy cesta nevede. Státní žalobce by nás vyhodil za pět minut."

"A Don Antonio Russo?"

"Vyplácí nejlepší právníky v New Yorku. Za svůj kriminální život nestrávil v cele ani minutu. Nikdy jsme mu nic nedokázali."

"Vy ale Salamonovi věříte, že?"

"Domnívám se, že lži by mu k ničemu nebyly."

"Co se tedy podle vás děje?"

"Jsem přesvědčen, že Sollazo za pomoci svého strýce umožnil Ryanovi utéct, aby se dostali k potopenému zlatu. Na něčem se domluví. Půjdou půl na půl. Nesmíme zapomenout, že cena surového zlata šla nahoru, a tam na dně leží sto padesát milionů dolarů. Ryan je fanatik bezvýhradně oddaný protestantské ideologii."

"S takovou sumou peněz budou moci své lidi úplně přezbrojit," zamračil se prezident. "Mírová jednání pak půjdou vniveč. Odletí oknem při prvním výbuchu. Nejsou to zrovna příznivé vyhlídky a až příliš hořce reálné. Ne, nemůžeme jen tak nečinně přihlížet! Naše společné úsilí s panem Johnem Majorem by bylo zhola zbytečné."

"Přesně tak, pane prezidente. Právě z těchto důvodů mi zajištění Dona Antonia a jeho synovce připadá jako záležitost druhořadého významu. V prvé řadě musíme zabránit, aby se to zlato dostalo do rukou loajalistů. Nesmí použít ani malou část toho pokladu. Řekněme si to rovnou, musíme jim zabránit v rozpoutání občanské války."

"Byla by to hotová katastrofa, musíme tomu zabránit. Za každou cenu! Jaké odhadujete jejich další

kroky?"

"Budou se snažit Ryana a tu dívku dostat do Irska. Pak se pokusí najít ten trajekt pod hladinou. Nejdříve jim bude stačit nějaký malý škuner a jeden potápěč. Jakmile si ověří, že vrak leží na dně, přijde větší záchranná operace."

"Tyto plány musíme zastavit všemi dostupnými prostředky!" rozhodl prezident okamžitě. Na čele mu vyskočila další vráska. Pak se ale usmál. "Mám takový dojem, že vím o správném člověku pro tuto práci. Znáte Seana Dillona?"

"Dillona, pane prezidente?"

"Vzpomínáte si na mé setkání s premiérem Majorem na terase londýnského Parlamentu? Minulý pátek? No, ten falešný číšník, přece? Sean Dillon byl jedním z nejobávanějších teroristů IRA, ale dneska řeší maléry pro generála Charlese Fergusona. Máte spoluhráče, Blakeu."

"Samozřejmě, pane prezidente, vzpomínám si."

"Výborně. Nebudeme ale ztrácet čas. Spojte mě na tajné lince s britským premiérem."

John Major seděl za stolem své studovny na Downing Street 10, když ho vyrušil naléhavý telefon. Když prezident domluvil, nebylo britskému premiérovi do zpěvu. "Bezvýhradně s vámi, pane prezidente, souhlasím. Za žádných okolností nesmíme dopustit, aby k něčemu podobnému došlo. Požádám okamžitě generála Fergusona, aby zasáhl. Jsem si jistý, že Dillon bude tím správným agentem na tuto práci. Zařídím vše potřebné."

Po krátké odmlce, v které si britský premiér promyslel další kroky, zavolal na svého pobočníka:

"Sežeňte mi generála Charlese Fergusona. Strašně to spěchá!"

Protáhl se v křesle, ale nijak mu to nepomohlo. Zaplavily ho chmury a obavy. Irsko, k sakru, už zase ten ostrov. Nikdy to neskončí, navzdory všemu, co byl ochoten obětovat. Vždyť ho to málem stálo celou jeho politickou kariéru.

Charles Ferguson napjatě poslouchal premiéra s hlubokým zasmušilým výrazem. "Jednou to vraždění už musí navždy přestat, generále!" rozhorlil se nakonec premiér. "Nedokáží si představit, že by taková suma peněz padla do rukou jedněm nebo druhým. Za žádných okolností k tomu v Irsku nesmí dojít! Už tam bylo krveprolití až dost. Nemůžeme si dovolit občanskou válku."

"Pane premiére, mluvíte mi z duše," přitakal Ferguson.

"Nasaďte na ně Dillona, generále," navrhl John Major. "Vím, co namítnete. Rozhodně neschvaluji jeho teroristickou minulost a práci pro IRA, ale bezpochyby je to agent mimořádných schopností. Loni výrazným způsobem přispěl k tomu, že nebyla ve Windsoru ohrožena královská rodina. Všechny ty nesmysly o nacistech. 30. ledna zachránil život senátora Patricka Keogha při teroristickém útoku v průběhu mírových jednání. Pan senátor byl jediným, kdo v sobě tehdy našel odvahu oslovit Sinn Féin a IRA a plnit funkci zmocněnce mezi znesvářenými stranami. Dillon je sice nemilosrdný a chladnokrevný zabiják, ale na tuto práci se slaboši nehodí."

"Souhlasím, pane premiére."

John Major se podíval Fergusonovi do očí. "Vaším lidem se tady říká premiérova soukromá armáda. Máte tedy v rukou neomezené prostředky. Tak je v tomto případě, generále, použijte! Za každou cenu musíte dosáhnout úspěchu."

Když Hannah Bernsteinovou a Seana Dillona svolali na naléhavou poradou v generálově kanceláři, našli ho, jak stojí u okna a dívá se ven. Pomalu se otočil. Z výrazu jeho tváře hned na první pohled bylo zřejmé, že všechny žerty mají své hranice.

"Všechno ostatní jde stranou! Máme před sebou případ nejvyšší důležitosti. Mám přímé rozkazy od premiéra použít pro uzavření celé záležitosti veškeré prostředky, které máme k dispozici. Na mém stole leží desky označené Irish Rose. Inspektorko, vezměte si je k sobě do kanceláře. Pečlivě si spis prostudujte. Oba dva! Pak se sem vraťte! Ihned, jak vás něco napadne!"

Hannah Bernsteinová se probírala složkou a četla staré novinové výstřižky, seznam Ryanových zločinů i Salamonovu výpověď o událostech v Green Rapids. Dillon jí koukal přes rameno a četl si s ní.

"Takže si to shrňme dohromady," řekla nakonec. "Proti nám stojí protestantský terorista Michael Ryan a jeho povedená neteř Kathleen. Co ale víme dál? Někdo ukradl nákladník se zlatem. Nějaký kluk na rybách při procházce se psem zahlédl v Marsh End, v přístavišti jen kousek od místa přepadu, starý trajekt Irish Rose. Lze tedy předpokládat, že ten nákladník vjel na palubu. Hmm, ale je to jen předpoklad, nic jistého nevíme. Dál. Záchranné kruhy a kousky ostění z Irish Rose byly vyplaveny na pobřeží Downu. Hmm," odmlčela se.

"... pak tu máme Salamonovu výpověď. Vykládal, že Ryan, který v Americe udělal banku a přitom zabil policistu, v horečce blouznil o tom, že je jediným, kdo ví, kde leží vrak Irish Rose. Stavíme na výpovědi jednoho vraha, co si potřeboval zachránit krk, která je navíc postavená na jakýchsi výplodech nemocného kriminálního, co si má odsedět pětadvacet let? Nevím, Dillone, vážně nevím. Irish Rose jsou jen domněnky a nic není jistého!"

"Vyjma toho, že všechno do sebe logicky zapadá. Všechny cesty vedou do Irska, holka. Já sám si celý život nesu s sebou jeden neprominutelný hřích, z kterého jsem se ještě nikdy nevyzpovídal. Pojďme za ním. Aspoň se vám přiznám oběma najednou."

Hannah Bernsteinová se postavila před stůl, zatímco Ferguson zůstal sedět. Dillon si raději šel stoupnout k oknu. Zastrčil ruce do kapes a zíral ven.

"Co si o celé záležitosti myslíte?" zeptal se Ferguson.

"Když si dáme zpětně všechno dohromady, včetně lži jednoho křiváka, fám a výpovědi zabijáka Reida, tak v pětaosmdesátém Michael Ryan s neteří Kathleen a jakýmsi Martinem Keoghem odvedli kus práce a ukradli surové zlato. Svým způsobem to potvrzuje i prapodivný záznam ulsterské policie o přepadení Ryanovy hospody Orange Drum. Jeden chudý jednoruký barman, Ivor, myslím, že se tak jmenoval, si dokonce vzpomněl, že tu holku chtěli znásilnit nějakí katolíci a jako by náhodou se tam v té době objevil jakýsi Keogh a zachránil ji. Stalo se to jen o pár dní dříve, než všichni tři zmizeli úplně ze světa. Od té doby už o nich nikdo nikdy neslyšel. Odjeli prý taxíkem na letiště, protože prý měli namířeno do Londýna. Pak se po nich všech slehla země."

"Přesně tak, pane generále," přikývla Hannah. "Reid se zmínil o Ryanově londýnské spojce Hughu Bellovi, kterému patřila hospoda U Williama a Mary v Kilburnu. Zemřel jen o několik dní po zmizení Ryanových. Při dopravní nehodě."

"Nechtěl mluvit. Tak se ho zbavili," ozvalo se od okna. "Přejel ho Reid a v autě s ním seděla jeho pravá zabijácká ruka Scully."

Oba dva zůstali na Dillonu udiveně zírat. "Jak tohle můžete vědět? Ve spisech o tom není ani řádka."

"Protože já jsem ten Martin Keogh!"

Odmlčel se.

"Generále, v žádném případě bych teď nepohrdl, kdybyste mi nalil panáka whisky. Pak vám povím všechno od začátku!"

"Dobrotivý Bože, Dillone!" zakabonil se Ferguson. "Neustále mě překvapujete. A ne dvakrát příjemně." Historka s Irish Rose byla i na otrlého generála až příliš.

"Mám svou minulost, generále. A vy jste o ní věděl, když jste mne přijímal!"

"Přesně tak, i když jste si ji dost přikrášlil! Jenže pravda byla asi trochu jiná, co? Dvacet let jste zabíjel pro IRA! Proboha!"

"Britští výsadkáři zabili mého otce, generále. Někdo to musel odnést. Když je vám devatenáct, vidíte všechno černobíle."

"Pak jste se ale nechal zlákat i Organizací za osvobození Palestiny! Byly to peníze nebo zase ideje?" zuřil generál.

"Člověk se musí nějak žít," usmál se lehce Dillon. "I vy jste také pracoval pro Izraelce, nebo se pletu?"

"Teď ale pracujete zde," přerušila plané řeči Hannah. "Nemáte občas výčitky svědomí vzhledem k tomu, co jste kdysi dělal?"

"Pokud myslíte to, že jsem prodal své staré kamarády z IRA, tak vůbec ne. Byl jsem celé roky Barryho pravou rukou, pak jsem ale najednou pochopil, že vznešený a vysněný cíl, o kterém jsme tolik mluvili, není nic jiného, než touha někoho vládnout tomu druhému. Řekněme, že jsem byl rozčarován ze všeho,

co se stalo. Nezapomeňte, jak jsem se dostal až sem. Buď by mě Srbové postavili ke zdi, nebo jsem se musel upsat, že budu pracovat pro Její Výsost královnu. Generál by mě taky nechal klidně popravít. Nebud' me pokrytci. Účel světlí prostředky. Vždy a všude." Pokrčil rameny. "Holka moje drahá, docela by mne zajímalo, jak čistá je vaše duše, když pracujete tady v té kanceláři?"

"Jděte do hajzlu Dillone!" Jeho poznámka byla vážně dost neomalená a Hannah se sevřel žaludek.

"Tak dost!" vybuchl Ferguson. "Máte práci, tak ji dělejte! Nevynecháte ani jediný informační pramen! Chci výsledky, jasné a srozumitelné. Máte volný přístup ke všemu. Ke kompletním počítačovým databázím, nejenom v MI5 a MI6. I policejní archivy Scotland Yardu jsou vám otevřené. Zkontaktujte i RUC v Ulsteru a Gardu v Dublinu. Chci výsledky. Tak sebou hněte!"

Vrátili se do její kanceláře. "Jsme stále ještě přátelé?" otázal se Dillon pomalu.

Hodila po něm ohnivým pohledem, ale pak se na něj zdráhavě usmála. "Už jsem vám to řekla, Dillone, jednou! Jste ten největší grázl pod sluncem, jenže co mám dělat, když vám tak trochu i fandím."

Dillon v košili s krátkým rukávem a s šálkem čaje v rukách postával za Hannah, když se v počítačové místnosti probírala různými databázemi. Mávla rukou a povzdechla si.

"Zase nic. Ulsterská RUC nemá v počítači vůbec nic. Pouze Ryanovy záznamy a ty pochopitelně končí před deseti lety."

"Ať někde něco najdeme, nebo nenajdeme, je to stejně jedno," poznamenal Dillon. "Ryan seděl za katrem, a tak nemohl nic provádět. Nenašel jsem ani nic zajímavého v materiálech zpravodajců Scotland Yardu. Carterův spolek nemá dokonce nejmenší ponětí ani o tom zlatu."

"Už se mi z toho blikajícího monitoru klíží oči," podotkla Hannah. "Jdu si dát kafe. A co vy?"

"Podívám se do materiálů dublinské Gardy."

Když vstala, najednou si všimla, že se Sean mračí a kroutí hlavou. "Znovu si všechny ty události přehrávám sem a zase zpátky. Něco mi tam chybí. Přepadení toho vozu, farma v Bláznově díře, Marsh End. Bouřka na moři a pak potopení lodi za úsvitu, kdesi u pobřeží County Down. Michael s Kathleen míří do Drumdonaldu a já do Scotstownu. To ale není všechno, k sakru!"

"A co by tam ještě mělo být?" zeptala se nepokojně.

"V mých vzpomínkách je díra. Přečetl jsem snad všechny články a znova si všechno srovnal, ale pořád se mi to celé nějak nezdá."

"To se stává."

"Velikému Dillonovi ale nikdy!"

Posadil se k počítači a ona zůstala stát ve dveřích. "Třeba jste opravdu měl Ryana i Kathleen toho rána zabít a sebrat jim ten navigátor. Pak byste mohl Barrymu předat přesné údaje o poloze lodi."

"Já vím," zašklebil se. "Nejsem na vás trochu moc komplikovaný padouch?"

Vyšla ven a on se pustil do spisů Gardy.

V ten samý okamžik Gulfstream přelétával Atlantik. Sollazo seděl vpředu a zdálo se, že spí. Mori seděl na druhé straně uličky. Ryanovi seděli vzadu přes uličku. Michael našel v baru láhev whisky a obsloužil se sám.

"Příští zastávkou je Dublin. Už se těším domů." Pak ale nevěřícně zavrtěl hlavou. "Byli jsme pryč moc dlouho, všechno se změnilo. Všude se mluví jen o míru."

"To je naprostý nesmysl," vybuchla. "Jakmile by se partaj Sinn Fein dostala k moci, vyžene všechny protestanty do moře. Bude to horší než v Bosně."

"Sálá z tebe hněv."

"A nemám snad k němu důvod? Víš to líp než já!"

Naklonil se ke Kathleen a přejel jí prsty po předloktí. "V Dublinu se musíme chovat jako lišky. Drž, prosím, jazyk za zuby a nesnaž se Barryho vytočit, až se s ním setkáme. Příležitost, abychom se ztratili, se určitě najde." Naklonil se k baru a posloužil si druhou lahvičkou značkové whisky. "Peníze jsou přesně to, co potřebujeme."

"V tomhle ohledu jsem zase já nebyla upřímná k tobě, strýčku. Celé ty roky jsem strádala. Věřila jsem

tomu, že se jednou dostaneš ven. Taky jsem trochu vybilila svůj účet."

"Holka moje, to snad není pravda. A kolik peněz teď máš?"

"Padesát tisíc. Ber, nebo nech." Podala mu kabelku. "Kabelka má falešné dno. Jsou dole. Půlka ve stovkách a zbytek v pětistovkách."

Zbledl, ale bylo to vzrušením. "Bože, to je paráda!" Opřel se o sedadlo a začal horečnatě promýšlet možnosti. "Za peníze si můžeš koupit úplně všechno. Za starých časů, když jsem ještě dělal pro armádní výbor, občas jsem využíval služby Tonyho McGuira a jeho leteckého taxíku. Měl firmičku jen kousek do Ladytownu. Byla to nejkratší cesta do Anglie, když jsem se potřeboval vyhnout bezpečnostním opatřením na letišti Aldergrove."

"Myslíš, že ještě pořád létá?"

"A proč by neměl? Když ne on, tak někdo jiný. Bude to ten nejlepší způsob, jak se vypařit, až se nám bude kouřit za patami a tihle honící psi si nedají pokoj, aby nás vystopovali."

"Co kdybychom požádali o pomoc Armádní výbor v Belfastu?"

"Nevím, Kathleen, vážně nevím. Je to už deset let. Všichni tady prý chtějí jen mír. Docela by mě ale zajímalo, kam se poděli takoví jako Reid a Scully."

"Chce to jen trochu štěstí a jsme z toho venku," dodávala mu odvalu.

"Jak ale tu smečku setřese?"

"Jeden nápad bych měla," naklonila se k němu. Vypadala zamyšleně. "Nejsem si ale jistá, jestli to riziko vůbec stojí za to."

"Holka moje zlatá, udělám všechno, ať jsme pryč. Tak povídej."

"Hloupá rozhodně nejsi." Ryan si přešel prstem přes špičku nosu. "Mohlo by to vyjít."

"Třeba to ale vůbec nebude nutné. Třeba to zvládneme úplně jinak."

"Kdo ví," zakřenil se. "K čertu, kdo by to do mě řekl, že si budu muset dát dalšího panáka."

O tři hodiny později se z počítačové místnosti ozval řev. Dillon mával rukou. "Mám to. Chce to pořádnou odměnu."

Hannah už stála za ním. "K čertu, co se děje?"

"Dillon Veliký zase kápl na pramen. Probíral jsem se všemi materiály, které Garda má na loajalisty, a nenašel jsem o Irish Rose ani stopu. Nikde ani řádek a něco nového, co byste nevěděla z mé nevymáchané pusy."

"Hmm."

"Pak jsem se ale pokusil prověřit spojení mezi Sinn Fein a jejich příznivci," rozesmál se. "Pak mi došlo, že se občas vyplatí vrátit se až k dinosaurům. Začal jsem hledat nějaké informace o všech těch tvrd'ácích z minula. Vzpomněl jsem si i na Jacka Barryho, který kdysi velel štábu IRA. Teď už je na penzi."

"Hmm... A?"

"Mír je zatím křehounké stvoření, a tak Garda stále sleduje velká zvířata. Pořád platí své informátory uvnitř. Starý dobrý irský zvyk nikdo nevykoření. Vlezlouny najdeš všude."

"Vlezlouny?"

"Informátory, kteří tě prodají i za zlamanou pětku. Jsou jich tady celé spolky." Ukázal na obrazovku.

"Přiveďte nejdřív generála, ať se pobavíme všichni tři."

Ferguson stál vedle Dillona, když znova t'ukal do kláves. Hannah seděla na druhé straně. Dillon se narovnal a protáhl. "Tak a tady to máme. Minulý týden jakýsi klacek O'Leary chlastal v Cohanově baru. To je jen kousek od Barryho domu. Vykládal, že si Barry přivedl parádně vyfíknutého kámoše z Ameriky. Leary to poznal podle přízvuku, neboť zaslechl pár slov. Seděli v jedné kóji, dávali si do nosu a pořád měli hlavy u sebe."

"Co z toho plyne?" mrzutě opáčil Ferguson.

"Pak se zvedli a šli do parku. Barryho dům je na druhé straně. O'Leary objel všechno a spatřil velkou limuzínu s řidičem před jeho domem. Počkal, až se Američan zvedne, a pak vůz sledoval až na dublinské letiště."

"A co dál?"

"Američan odletěl v soukromém letounu Gulfstream. Podle letového plánu startoval z McArthurova letiště na Long Islandu."

Dillon se rozchechtal.

"Nemusíte ani hádat, komu to letadélko patří."

"Okamžitě se spojím s Johnsonem," kývl Ferguson a zmizel ve své kanceláři.

Blake Johnson studoval horu materiálů, když za ním znova přišla Alice Quarmbyová s neodmyslitelným zápisníkem v ruce.

Johnson se na ni podíval úkosem. "Tak co jste zjistila?"

"Fergusonovy domněnky se daly prokázat docela snadno. Gulfstream patří korporaci Russo a většinou stojí v hangáru na McArthurově letišti na Long Islandu. Podle záznamů o letech na jeho palubě v minulém týdnu cestovali jen dva pasažéři. Pan Marco Sollazo a pan Giovanni Mori."

"A je to potvrzeno," radostně kývl Johnson. "Máme stopu."

"Teď ale přijde to hlavní. Gulfstream znova odstartoval před devíti hodinami. Na palubě byli další dva pasažéři. Mimo ty dva první, pochopitelně. Daniel a Nancy Forbesovi. Irští státní příslušníci."

"K sakru!" zavrčel Johnson. "Okamžitě mě spojte s Fergusonem!"

"Bohužel je na všechno už pozdě," klidně oponovala Alice. "Vše jsem si několikrát ověřila. Přistáli před dvěma hodinami na letišti v Dublinu."

"No jo," uznal Johnson trdnomyslně. "Něco vám, Alice, povím. Dám si cigaretu, i když jsem kouřit přestal. A s tím Fergusonem mě spojte tak jako tak."

Ferguson držel telefon v ruce, zatímco Dillon s Hannah na něj pro tuto chvíli jen tupě zírali. Generál přikývl. "Děkuji vám, superintendente." Zavěsil. "Mluvil jsem s Costellem ze speciálního útvaru Gardy. Gulfstream přistál, vyložil čtyři pasažéry, znova natankoval a odletěl."

"Co dál?"

"Měli jsme aspoň trochu štěstí. Důstojník ostrahy letiště, penzionovaný seržant Zvláštního útvaru, si jich všiml, když procházeli východem. Přijela pro ně luxusní limuzína. Brzdy jenom skřípaly. Seržant si všiml řidiče, a protože ho hned poznal, vzpomněl si dodatečně i na pasažéry."

"Takže jsme doma," podotkl Dillon. "Russové se paktují s IRA. Jak to jen mohl Michael Ryan udělat?"

"Není na tom nic mimořádného," dodala Hannah s povzdechem. "Rodina ho dostala ven a on teď musí dát svůj zlatý příspěvek."

"Udělat u Barryho prohlídku by nemělo žádnou cenu," hodnotil možnosti Dillon. "Žádné nepředloženosti nemají cenu. Budou mít někde konspirativní dům."

Sesedli se kolem stolu a horečnatě přemýšleli. Charles Ferguson najednou zvedl hlavu a v očích mu zajiskřilo. "Už vím, koho potřebujeme. Liama Devlina, největšího experta na republikánskou armádu." Otevřel zásuvku, vytáhl malý záznamník a začal jím listovat.

"Devlina?" namítla Hannah nejistě.

"Básník, spisovatel a kdysi profesor na Trinity College a zároveň jeden z nejlepších pistolníků IRA, který asi zabil víc lidí než já. Pan Devlin je skutečnou žijící legendou irské republikánské armády," předříkal Dillon své encyklopedické vědomosti.

"Jsi to ty, Devline, ty starej rošťáku," rozplýval se už Ferguson do sluchátka.

Liam Devlin, básník a pistolník v jedné podobě, ve svém malém domku ve vesničce Kilrea kousek za Dublinem, pozorně naslouchal Fergusonovým telefonním steskům. Nakonec se docela přirozeně a jízlivě zasmál.

"Ježíši, generále, ty máš vážně pořádněj malér."

"Devline, nevtipkuj. Víš dobře, že je to důležité."

"Vůbec o tom nepochybuj. Myslím to vážně. Všichni už tady chceme mír a tyhle peníze by mohly všechno zhatit. Pošli mi sem Dillona s tou šťabaznou. Ne ale, aby mě teď chtěli zastřelit."

Ferguson odložil sluchátko. "Chce se s vámi setkat. Věřte mi, pokud vám někdo pomoci opravdu může,

tak je to Devlin. Nikdo jiný toho o IRA neví tolik jako on. Takže se sbalte, zamluvte si letenky a hněte sebou!"

"Pane," loučila se Hannah už ze dveří. Dillon už také mizel.

"Generále, mějte se."

"Vám zvlášť bude vděčný, kdybyste si pro tentokrát nechal zajít chuť na nějaké střelení."

Hannah najednou vypadala otřeseně, ale Dillon se jen usmíval. "Copak vypadám jako pistolník, co se bez střelčky neumí obejít? Generále, generále!"

DVANÁCTÁ

Letadlo odstartovalo z letiště Gatwick a ihned nabralo letovou výšku v devíti tisících metrech. Dillon si sedl vedle Hannah Bernsteinové na druhé straně uličky.

"Devlin. Liam Devlin?" Hannah nechápavě kroutila očima.

"Vždycky jsem si myslela, že je jen fiktivní postavou, stejně tak jako ta německá operace unést Winstona Churchilla. Vždyť to jsou jen neprokázané povídačky a hezké pohádky pro dospělé."

"Kdepak, holka moje milá," oponoval Dillon. "Ten výsadek se skutečně v listopadu třiačtyřicátého v Anglii vynořil. Liam ale byl podivín od narození. Narodil se v Ulsteru. Jeho otce popravili Angličané v jednadvacátém, kdy se do sebe s Iry pustili natvrdo. Devlin byl ale na druhé straně skvělým literárním vědcem. Získal dokonce i doktorát z anglické literatury a pak přednášel i na Trinity College. Ve třicátých letech sloužil v IRA jako pistolník v Mezinárodní brigádě. Při jedné operaci ho Italové zajali a předali německé zpravodajské službě, abwehru. Tam s ním dělali možné i nemožné, ale Liam se nedal. Byl zapřísáhlým antifašistou. Šli pak na to jinak."

"Co bylo dál?"

"Shodili ho v Irsku, ale Devlinovi se nepodařilo navázat spojení s místní IRA. Vrátil se do Německa, podotýkám vlastním přičiněním, a učil na berlínské univerzitě angličtinu."

"Jak se ale dostal k tomu únosu?"

"Myslíte k tomu komandu? Němci je vysadili v Norfolku v listopadu 1943. Devlin se k nim přidal jako řadový voják."

"Vy jste ale říkal, že byl antifašistou? Proč pak ale pro Němce dělal?"

"Platili ho víc než skvěle - a on, revolucionář každým coulem, přece potřeboval fondy pro IRA - dneska jsem dokonce přesvědčen, že kdyby se na něj tehdy obrátili Angličané, aby pro ně ukradl Hitlera rovnou z Berchtesgadenu, tak by to taky udělal. IRA potřebovala peníze."

"Aha."

"Jednou mi řekl, že v životě je nejdůležitější odpovědět si na otázku: ‚Hraji si já se životem, nebo si život pohrává se mnou?‘" Dillon se kající usmál. "Vím přesně, kam s tou otázkou mířil."

"Vy jste se ho pokusil zabít?"

"A naopak."

"Pak jste asi přátelé na život a na smrt?"

"Byli jsme. Leccos jsem se od něj naučil." Dillon pokrčil rameny. "Prošel jsem si svoje. Mám za sebou i fázi, kdy jsem byl přesvědčen, že všechno lze vyřešit násilím. Byl jsem marxistický revolucionář odhodlaný zabít i papeže, kdyby to pomohlo světové revoluci. Liam byl mnohem staromódnější. Vždycky se chtěl svému nepříteli podívat do očí. Chtěl, aby revoluce byla regulérní válkou s vojáky na protilehlých frontách. Neměli jsme čas se domluvit. Vzájemně jsme po sobě vystřelili a oba jsme se pak šli vylízt ze svých ran. Měli jsme oba co dělat."

"A vy toho teď litujete?"

"Ano. Liam byl až dosud nejlepším člověkem, s kterým jsem se kdy setkal."

"Musí to už být sešlý stařík."

"Když se dožije letošních narozenin, bude mu pětasmadesát."

"Můj bože!" řekla bezvýrazně.

Barry od nepaměti vlastnil malý statek jen pár kilometrů od Dublinu ve vesnici Ballyburn. Pronajal pole jednomu rolníkovi, který byl uctivým přísluhovačem IRA. Po smrti své ženy tam Barry jezdil jen

zřídka kdy.

Když odemykal hlavní branku, vlhkost a zatuchlý vzduch je zaštipal v nose. "Bože, tady si snad uženeme vlastní pohřeb," otrásla se Kathleen.

"V obýváku je krb a v kuchyni kamna. Zatopím a za chvíli to už tady půjde přežít." V nákupní tašce Barry s sebou přinesl základní potraviny. Na stole v kuchyni s kamennou podlahou začal vybalovat. "Čerstvý chléb, mléko, vajíčka a slanina. Holka, chop se sporáku."

"Trhni si a udělej si to sám."

Usmál se. "Kathleen Ryanová se nezapře, není-liž pravda? Svěhlavička."

Barry otevřel dvířka od kamen a zapálil je. Pak se pootočil a spatřil Michaela Ryana, jak se opírá od zed' a s rukama v kapsách ho pozoruje. Všiml si výrazu jeho tváře.

"Koukám, že bys mě nejradši odstřelil, Michaeli?"

"Nic lepšího by mě nemohlo potkat."

Barry se rozesmál a pak se obrátil na Kathleen. "Když nejde ta smaženice, tak bych vás poprosil aspoň o šálek čaje."

Vyklouzl do předsíně, kde Sollazo právě všel svůj plášť na háček. Mori seděl v obýváku a hlídal oheň. Uvnitř již bylo docela útulně, pár polen leželo roztroušeno na dlážděné zemi kolem otevřeného krbu. Jídelní stůl, šest židlí, gauč a ušák pod roubeným stropem, společně se soškou Panny Marie na římse krbu a její malá ikona na stěně dokreslovaly typický obrázek irského venkova.

"Nikdy by mne nenapadlo, že jste věřící, pane Barry?"

"To spíš má žena. Bůh ji opatruj v pokoji. Modlím se za ni každé ráno. Celý život mě prosila, abych toho nechal. Byl jsem celá ta léta pořád oběma nohama v pekle," přikyvoval se smutným výrazem v očích.

"Užila si se mnou víc než dost."

"Kde jsou naši přátelé?"

"V kuchyni. Nebojte se. Zadní dvířka jsem zamkl a klíč mám u sebe. Kde je, k sakru, ten čaj?" zařval nakonec.

Kathleen stála u kamen a hlídala vroucí vodu. "Vzal sis tabletu?" špitla na strýčka.

"Ano."

"Teď se hlavně nerozčiluj a ber všechno s klidem. Poslední, co bychom teď mohli potřebovat, by byl tvůj záchvat."

"No jo, holka," zabručel, "nestarej se."

Uvařila čaj, pak našla i instantní kávu, nasypala ji do hrnků a přelila horkou vodou. Barry už zase hulákal. Vše narovнала na podnos a společně se strýčkem vešli do obýváku.

"Káva pro dva," usmála se na Sollazu. "Měli tu jen instant, budete to muset přežít."

Mori si srkl nápoje a zatvářil se zdrceně. "Hnusná břečka!"

Barry se nepokrytě bavil. "Synku, nemůžeš mít ve svém životě úplně všechno. Neměl bys pohrdat našim čajem. Z irské kuchyně stojí za to jen dvě věci: čaj a pivo Guinness."

Kathleen rozlila dva šálky čaje. "Poslužte si."

Barry vzal jeden z nich a usrkl si horkého nápoje. "Je skvělé si připít šálkem nejlepšího čaje. Jakmile ho dopijí, pustíme se do obchodů."

Kathleen, Michael i Sollazo se rozestoupili kolem stolu, na jehož desce Barry rozbalil velkou mapu východního pobřeží Irska a i ulsterské oblasti Severního Irska.

"Tady je Ballyburn. Tamhle Dundalk a zde Drumdonald a Scotstown. Tady jste přistáli. Ted mi, Michaeli, ukaž, kde leží Irish Rose!" Podíval se na Ryana. "Michaeli, prosím?"

Ryan s bledou tváří a zřejmou nechotou mu řekl vše, co potřebovali. Barry s pomocí pravítka a tužky určil křížkem přesný bod polohy vraku. "Podle mapy se dají odečíst stupně. A... tady to je. Jen pět kilometrů od ostrůvku Rathlin. Michaeli, věděl jsi to?"

"Tenkrát byla noc."

"Mám tady ještě podrobnější námořní mapu. Uvidíme, co nám řekne."

Měla větší měřítko a zobrazovala downske pobřeží, ostrov Man a severozápad Anglie. Barry si

zopakoval navigační cvičení. "Tady!" zabodl do mapy hrot tužky. "Leží v hloubce patnácti dvaceti sáhů." "Což bude tak třicet čtyřicet metrů," dodal Sollazo. "Bez problémů."

Barry přikývl. "Když mi váš strýc včera volal, prohlásil, že první výzkum dna provedete sám. Prý jste se již s dýchacím přístrojem potápěl."

"V Karibiku to už dělám celá léta," usmál se Marco. "Na Svaté Lucii, na Panenských ostrovech, leckde. Mori mi asistuje. Tenhle sestup zvládneme bez velkých komplikací."

"Váš strýc mě pouze požádal, abych vám sehnal vybavení. To zas zvládnu hravě já. Znáím toho správného muže. Bude nám ve všem nápomocen. Má kšeft kousek za Dublinem. Tak mě napadlo, že se dnes odpoledne projedeme."

"Dobře. Mori se postará o naše ovečky, aby se nerozběhly. Měl by na ně mít nějakou bouchačku. Dá se to zařídit?"

"Jsou jich tady celé hromady, když víte, kde je najdete. Zařídíme."

"Trhněte si nohou, pane," zahromovala Kathleen a raději zmizela.

Domek v Kilrea stál hned vedle kláštera kousek za vesnicí. Zahrada oplývala roztodivnými květinami a keři a bylo patrné, že má skvělého zahradníka. Vlastní budova nezapřela viktoriánský charakter s gotickými zdmi a okny s olověným sklem. Dillon škulb za šňůru zvonku. Hlasitý cinkot se nesl chodbami, než se dveře otevřely. Stál v nich Liam Devlin.

"Tak jsi tady, prcku," přivítal irsky Dillon.

"Nikdy jsem pořádně neodešel," odpověděl stejným dialektem Dillon.

"A vy nejspíš budete pravá ruka mého nejmilejšího přítele Fergusona, nejslavnější inspektorka Scotland Yardu Hannah Bernsteinová," usmál se na Hannah. Zálibně ji sjel pohledem. "Měl vždycky kliku a stále se ho drží. Cead mile falte. Irsky stotisíckrát vítejte. Pojd'te dál."

Hannah působila zmateně, protože ji Devlin úplně zaskočil. Očekávala pětáosmdesátiletého staříka a místo něho našla stále živého a energického chlapíka s ještě ne zcela prošedivělými vlasy, v černé hedvábné košili a nejmodernějších kalhotách od Armaniho. Ještě nikdy neviděla tak průzračně modré oči a zajímavý ironický úšklebek v koutcích úst. Byl Dillonovi v něčem podobný. Jako by se oba vysmívali světu kolem sebe, který je tak absurdní, že se nedá brát vůbec vážně.

Jeho obývací pokoj byl krásou samou. Byl zařízen v raném viktoriánském stylu, od krbu přes mřížoví, mahagonový nábytek až k obrazům Atkinsona Grimshawa. Zatímco Devlin připravoval čaj, Hannah obdivovala malebný pokoj.

"Bože, tady je všechno skutečné!"

"Ano, rozumně jsem investoval. Grimshawa jsem vždycky miloval, zvláště jeho noční scenerie. Whistler kdysi prohlásil, že ho sice považují za mistra noci, ale že je to hluboký omyl, protože se vše naučil právě od Grimshawa."

Přelil čaj horkou vodou.

"Můj dědeček má Nábřeží Temže v noci."

"Soudný a znalý člověk. Čím se živí?"

"Je rabín."

Devlinův smích rozburácel místnost. "Dámo! Kriste! Nikdy jsem nic milejšího neslyšel!"

Hannah pocítila, jak se jí svírá hrdlo. Ten chlap je vážně skvělý! Jeden z nejneobyčejnějších lidí, které kdy potkala.

Devlin se posadil do křesla vedle krbu. "Takže, Seane, ona dělá pro Brity?"

"Já taky."

"Je to snad špatně, pane Devline?" zeptala se Hannah odvázně.

"Pro vás Liam, moje drahá. Ať už jsem cokoli, rozhodně nejsem pokrytec. Dokonce i mne Ferguson jednou živil."

"Nic o tom neříkal," zapochybovala Hannah. Na čele jí vyskočila vráska.

"Neměl důvod. Chtěl, aby se ven z francouzské věznice na ostrov Belle dostal jeden americký Irčan. Jmenoval se Martin Brosnan. Protože jsem shodou náhod Martina dost dobře znal, nemohl jsem říct ne." Podíval se na Dillonu. "Seane, generál nás ale stejně nemá dvakrát v lásce, co? Vytahoval se, co pro

tebe všechno udělali, když málem do vzduchu vyletěl náš vládní kabinet v průběhu války v Zálivu."
"Hmm, udělali toho vážně dost. Měl jsem na sobě nylonovou neprůstřelnou vestu s titanovými vlákny. Kulky dál nepustila, potvora," podotkl Dillon.
Devlin se zase rozesmál. "Máš devět životů jako kočka. A ty poslední odkoukala ode mě." Zavrtěl hlavou a v jeho hlase bylo znát rozechvění. "Seane, víš, že jsi svým způsobem temná část mé duše?"
"A ty, Devline, zase moje lepší já," opáčil Dillon.
Devlin se zamračil a pak zase burácel smíchem. "Vždycky sis hrál se slovy. Jenže my tady máme sakramentskou práci," dodal vzápětí, už zcela vážně.

Poskytli mu všechny informace. Dillon vyličil loupež do nejmenšího detailu, včetně vzpomínek na poslední plavbu Irish Rose. Když skončil, Devlin působil rozladěně, mračil se a pohrával si s cigaretou mezi prsty.
"Tak předně, Garda se nesmí vměšovat. Mohli by sice Ryana zadržet a počkat, až Američané požádají o jeho vydání. Klidně by také mohli zatknout Kathleen, toho Sollaza i s jeho poskokem. Jenže na tom nezáleží. Jediné, o co teď jde, je nález vraku Irish Rose a zabránění pohybu zlata do nesprávných rukou."
"Co pro to můžeme udělat?" zeptala se Hannah. "Barry a jeho prozatímní IRA se..."
"Kdepak!" přerušil ji rozhodně Devlin. "Gerry Adams, Martin McGuinness a i celá Sinn Féin už příliš investovali do mírotvorného procesu. Máme sice pořád problémy, aby provokatéři složili zbraně, ale v téhle době si nikdo nepřeje žádné ozbrojené komplikace. Byla nastolena určitá politická rovnováha," zavrtěl hlavou. "Ne, jsem naprosto přesvědčen, že současné velení štábu republikánské armády nemá o téhle akci ani to nejmenší ponětí."
"Chcete tím říct, že Barry jede na vlastní triko?" zeptala se Hannah překvapeně.
"Ne tak úplně. Je to starý patriot, ten náš Jack. Řekl bych, že si hraje na vlastním písečku, protože dobře ví, co by mu Armádní výbor řekl, kdyby přišel s otřepaným válečnickým nápadem. V této fázi politické hry se střílet nebude."
"Líame, co tedy navrhuješ?" vložil se do hovoru až dosud tichý Dillon.
"Půjdu si popovídat s velitelem výboru a všechno mu řeknu. Víím dobře, v které dublinské hospůdce obědvá."
"A on bude chtít s vámi mluvit?" zamrkala Hannah.
Devlin se už zase bavil. "Nepřehlížejí mě, to tedy ne, drahá. Jsem přece jejich živoucí legendou, proto jim mohu být užitečný, což vůbec neplatí o vás a tady o tom chlapíkovi. Dillone, nadešel sice čas míru, ale žijí tu ještě takoví, kteří pasou po všech odpadlících, kteří slouží Anglům. Měli by určitě radost, kdyby ti mohli prohnat kulku hlavou."
"Nepochybně se nemýlíš."
"Vezmi inspektorku ke Caseymu dolů do vesnice. Je to sice jen putyka, jak by řekli tví živitelé." Mile se na Hannah usmál. "Ale je tam bašta. Na shle."

Hospoda v přístavu se jmenovala Irský husar a byla všude proslavená jako doupě irských republikánů. Liam sem zamířil těsně před polednem. Už bylo skoro plno. Colum O'Brien seděl v zadní kóji a popíjel Guinness. Před ním ležel velký talíř, již na první pohled s voňavou dobrotou. Uvázal si ubrousek pod bradu.
"Že se nestydiš, Colum," bodře ho pozdravil Devlin, "takhle si pochutnávat na Lancashireském hrci! Vždyť je to anglické národní jídlo!"
O'Brien zvedl oči od jídla a podíval se na přichozího. Už na první pohled se skvěle bavil. "Líame, ty kmete jeden drze! Co tady vůbec děláš?"
"Byl jsem ve městě za obchodem a člověk musí něco zakousnout." Objevila se mladá servírka. "Dal bych si totéž, co tady ten pán," objednal si okamžitě.
"Přineste mu taky pořádného panáka Bushmills," doplnil O'Brien. "Pro Liama Devlina vždy jen to nejlepší."
Mladá dívka málem omdlela. "Vy jste vážně Liam Devlin? O vás slýchám snad už od kolébky. Já si myslela, že už jste dávno tam nahoře."
"K čemuž není potřeba nic dodávat," zamračil se naoko Devlin. "Holka, zmiz a přines mi Bushmills. A

rychle!"

Devlin si dal na čas, kolem politiky chodil v kruzích a jen lehce konverzoval nad Barryho čajem po chutném obědě.

"Tak jak daleko jsou mírová jednání?" zeptal se nakonec.

"Pořád stojí zátarasy," zasmušile připustil O'Brien. "Britská vláda si nedá pokoj a stále na nás tlačí, abychom složili všechny zbraně. To je příliš velká cena, Liame. Copak si myslíš, že ti na druhé straně budou taky ty flinty jen pálit?"

"Předpokládám, že se pravidelně scházíš s Gerry Adamsem a McGuinnessem. Kam jste došli?"

"Máme naději, Liame, a to je hlavní. Pokud si někdo myslí, že Gerry a Martin jsou proti míru, jsou blázni. Klid tady ale musí být čestný pro všechny."

"Jenže na druhé straně máme loajalisty."

"S těmi je to vážně nadraka. Jsou přesvědčeni, že je Britové prodali, nebo se k tomu aspoň chystají. Ostatně tak daleko od pravdy nejsou. Budoucnost se ale nedá odvrátit. Není daleko doba, kdy my všichni budeme mít své místo v sjednoceném Irsku. Bude to zásadní změna."

"Pro katolíky určitě," přisvědčil Devlin. "Mimochodem, co na to staří váleční oři? Třeba takový Jack Barry?"

"Odešel na penzi a v mírových dobách už patří do starého železa. Občas se vídáme, ale nijak často. Víš, že mu umřela manželka?"

"Slyšel jsem. Ať odpočívá v pokoji. Bydlí pořád na Abbey Road?"

"Pokud vím, tak ano. Nevím ale, čím se v penzi baví."

"Čeká, až půjde pod drn," zafrkal Devlin. "Jako já. No, rád jsem tě viděl, Colum. Kdysi jsme říkali, že naše dny přijdou. Nám už nezbývá, než doufat, kdy to bude."

Na návštěvě u Jacka Barryho na Abbey Road už nebyl celé roky. Když ale zaparkoval vůz u chodníku, našel jeho domek docela snadno. Zaklepal a čekal.

Devlin rozhodně nehodlal s Barrym diskutovat o Irish Rose přímo. Staří přátelé si přece občas přijdou poklábosit. Jeho přání však nebylo vyslyšeno. Obešel dům, vlezl na malou zahrádku vzadu a nakoukl do kuchyně.

"Mohu vám nějak pomoci?" ozvalo se za ním. Mladá žena ve vedlejším domě věšela prádlo.

"Hledám Jacka Barryho." Devlin vyloudil co nejlíbeznější úsměv.

"Dnes ráno odjížděl ven s velkou dodávkou. Normálně parkuje na ulici. Pokud tady není, tak asi zase odjel. Je to důležité?"

"Vlastně ani ne. Jsem jeho starý přítel a už jsme se léta neviděli. Nemáte aspoň představu, kde by mohl být?"

"Většinou nikam nejezdí. Je to příjemný pán. Kdysi učil na střední škole. Pak mu ale umřela manželka. Většinou spolu jezdili na víkendy na venkov. Měli tam někde chatu."

"Nevíte náhodou kde?"

"Bohužel ne."

"No, až se objeví, tak mu řekněte, že se po něm ptal Charlie Black," roztomile lhal Devlin. Rozloučil se a vrátil do vozu.

Znova se neubrnil úsměvu, když si uvědomil slova té ženy. Co by asi řekla, že ten milý pán v sousedství býval kdysi chladnokrevným a tvrdým velitelem výboru prozatímní irské republikánské armády?

Velkoobchodu na kraji nákupního centra v předměstí Dublinu se říkalo U mořského koníka. Patřil holohlavému čtyřicátníkovi s výrazným pivním bříškem Tonymu Bradleymu. V mládí byl horkokrevným aktivistou IRA, ale pět let ve vězení Portlaoise, osmdesát kilometrů od Dublinu, mu dostatečně zchladilo záhu. Přesto ale republikánům nadále stranil. Dal IRA dost velký dar, když se vrátil z naftových vrtných plošin v Severním moři, kde pracoval jako potápěč. Zbylo mu i na podnik U mořského koníka. Sklad byl až po střechu naplněn veškerou potápěčskou výstrojí. Bradley se zastavil u výdejního stolku s objednávkou v ruce. "Rád tě zase vidím, Jacku. Je to pro mě velká čest."

"Naposled jsme se viděli v hospodě, když jsem tady byl na víkendu," připomněl Barry.

"Kde jsem se jen shodou náhod motal i já. Co pro tebe mohu udělat?"

"Můj přítel, pan Sollazo potřebuje potápěčskou výstroj. Můžeme si ji tady také pronajmout, nebo si ji musíme koupit?"

"To první, pochopitelně. Co všechno potřebujete?"

"Dvakrát úplnou výbavu pro práci pod hladinou," vzal si slovo Marco. "Masky, neoprény, jeden velký a jeden prostřední s kuklou. Rukavice, ploutve, závaží asi šestikilová, regulátory, čtyři bomby a měřiče vztlaku. Taky dva podvodní komputery Orca." Sollazo se podíval na Barryho. "Ukazuje hloubku, dobu pobytu pod vodou a čas, kdy se vynořit."

"Skvěle," přitakal Bradley. "Jacku, jdu otevřít vrata a ty zajed' s dodávkou dovnitř. Naložíme všechno najednou."

Odběhl a houkl na pomocníka. Barry se vrátil k dodávce a Sollazo osaměl.

Bradley překvapeně pozoroval Sollazovu pečlivou kontrolu vybavení. "Koukám, že chcete jen to nejlepší," uznale podotkl.

Sollazo pokrčil rameny. "Mám už za sebou dvě stě patnáct sestupů a žiju. Jen díky tomu, že si vždycky všechno zkontroluji. Nevěřil byste, kolik lidí tam dole každý rok zůstane jen proto, že si stupidně nezkontrolovali akvalung."

Bradley se svým zaměstnancem už končili s nakládáním. "Ještě něco?"

"Podvodní světla," připomněl Sollazo.

"Jasně. Mám tady všechno." Došel k regálu, vzal dvě kartónové krabice a přinesl je do vozu. "Tyto halogenky používá i námořnictvo. Jsou vybaveny bateriemi s dlouhou životností a nabíječem."

Naložil krabice do vozu, dal si ruce v bok a usilovně se mračil. "Něco vám chybí. Už vím." Zmizel ve skladu a vrátil se s dvěma potápěčskými noži v pochvě s lýtkovou páskou. "Tak to bychom měli," usmál se.

"Ještě jednu věc," ozval se Barry. "Kdysi se na moři používal jakýsi Pan navigátor. Máš ho?"

"Jasně," přikývl Bradley. "Navigátor je i dnes užitečná pomůcka, zvlášť po tom, co ho ještě vylepšili."

"Můžeme jeden dostat?" rozhodl hned Sollazo.

"Jasně." Bradley zase vběhl dovnitř a za okamžik přišel zpátky s černou krabičkou v ruce. Otevřel ji a vyndal přístroj. "Tady ho máte."

Sollazo si elektronický zázrak pečlivě prohlížel a zvlášť ho zaujala řada knoflíků a displej. Podíval se na Barryho s nechápavým výrazem. "Co se stane, když zadáme koordináty nějakého místa?" zeptal se Irčan. "Třeba vřaku lodi?"

"Moderní technologie bude triumfovat," usmál se Bradley. "V manuálu najdete úplně všechno."

"Kdepak," usmál se Sollazo. "Když vám dám údaje, vy je tam uložíte. Víc toho vědět ani nepotřebujeme."

Vytáhl svůj záznamník a nadiktoval pozici Irish Rose. Bradley ji natákal do přístroje. Na obrazovce se objevila v podobě čísel. "Zkontrolujte správnost," doporučil Bradley.

Sollazo to udělal. "Prima."

"Výborně." Bradley zmáčknul modrý knoflík. "Poloha je uložena. Červeným tlačítkem přístroj aktivujete. Bude pomalu blikat. Když se dostanete do správné polohy, přístroj se úplně zblázní. Modrým knoflíkem přístroj vypnete."

"Tak tento poklad bereme taky," rozesmál se Barry. "Tony, pošli mi účet do Abbey Road. Pošlu ti šek."

"Na to je času dost, až budete výstroj vracet."

Bradley ustoupil a oni vyjeli ze skladu.

"Výborně," pochvaloval si Sollazo. "Jediné, co ještě nemáme, je člun."

"Zařizeno. Už jsem vám říkal, že se teď vydáme na downské pobřeží do místa, kde přistál Ryan s Dillonem. Scotstown je malá rybářská vesnička. Mají tam hospůdku U lojalisty. Ne, nečertěte se. Její majitel Kevin Stringer patří k nám. Právě tam Dillonovi pomohl, když Irish Rose šla ke dnu. Už jsem s Kevinem mluvil a říkal, že všechno zařídí. Vezmeme si s sebou všechnu výstroj. Pojedeme tam zítra. Kevin uloží výstroj na lodi a my se vrátíme zpátky. Vezmu s sebou semtex a tužkové roznětky. Kdyby

náhodou."

"A pak?"

"Druhý den se vrátíme s Ryanovými a vyjedeme na ostrůvek Rathlin. Pak najdeme tu zatracenou loď."

"Myslíte?"

"Bez naděje se člověk nikam nedostane," prohodil Jack Barry.

Už se smrákalo, když se Devlin vrátil do Kilrea. Dillon seděl se zavřenýma očima vedle krbu. Hannah si četla nějakou knihu.

Devlin vypadal unaveně, když mu Hannah vyšla v ústřety.

"Uvařím vám šálek čaje."

"To by bylo víc než skvělé."

Hodil sebou do jejího křesla. Dillon zamžoural. "Jak jsi dopadl?"

"Sešel jsem se s Columem O'Brienem, současným velitelem výboru. Docela jsem ocenil, že Jack Barry je už úplně mimo. Abych se ale o tom úplně ujistil, tak jsem tak trochu zkoumal staré zdroje. Leccos si ale musím ověřit ještě zítra."

"Jako třeba?" naléhal Dillon.

"Teď si to nechám ještě pro sebe." Devlin se protáhl, když Hannah přinášela podnos s čajem. "Dámo, vy jste vážně zázrak století." Pozvedl svůj šálek. "Až ho vypiji, dám si sprchu a pak jdeme někam na večeři."

Když se Sollazo s Barrym vrátili na farmu, Mori seděl v obýváku a četl knihu. "Tahle bichle je skvělé čtení. Historie irských svatých. Mafie je proti nim mateřskou školou."

"Kde jsou?" vrátil ho Sollazo do reality.

"V kuchyni. Vaří. Musel jsem stát v tom hrozném dešti, když její táta kopal brambory. Mrkev ale vypadá docela obstojně. Ve skleníku sesbírali salát, okurky a rajčata. Kathleen umí být docela užitečná."

"Nepochybně," podotkl Barry. "Však už taky zabila přinejmenším tři chlapy."

"Přesně tak," přitakal Sollazo, než odešel do kuchyně.

Kathleen stála u sporáku a kontrolovala pánve. Vzduchem se nesla libá vůně. Ryan míchal salát.

"Dáma sta tváří, že?" usmál se Sollazo.

"O tom vůbec nepochybujte, pane."

Ferguson seděl za stolem a mával sluchátkem. "S Dillonem jsem už mluvil. Naše spojka pan Devlin se pokouší některé detaily ověřit, ale zatím nemá odpovídající výsledky."

Blake Johnson ve sklepe Bílého domu se podrbal na hlavě. "Asi bylo pošetilé věřit, že se jim hned dostaneme na stopu. Víte, prezidenta celá záležitost nesmírně trápí. Generále, nenechte mě ve štychu."

"Nebojte se."

Ferguson zavěsil a protáhl se. "Dillone, kdo jiný než ty," řekl si tiše pro sebe, "by tenhle úkol zvládl? Nikdo jiný určitě ne! Tak sem, sakra, už pošli nějaké výsledky!"

Devlin jako čestný host v místní pivnici dostal nejlepší kóji. Nedal si vymluvit, že dnešní večeři platí sám. Nejdříve objednal čočku a bramboračku, jako hlavní chod pak irskou šunku s krémovou omáčkou, novými bramborami a vařenou kapustou.

"Líame, je mi moc líto," omlouvala se Hannah. "Šunku já nemohu, jsem Židovka."

Devlin se kál skoro doopravdy. "A vařeného lososa?"

"To by šlo," usmála se na něho.

"Měl bych vám asi připomenout, abyste jako polda nezapomínala, že právě na žaludku záleží ze všeho nejvíc."

"Určitě," usmála se.

"A ty, chlapče, taky nemusíš lamentovat nad šampaňským," obrátil se k Dillonovi. "Krug to sice nebude, ale zato tady mají domácí značku. Láhev stojí dvanáct babek."

"Irské?" podivila se Hannah.

"No, jak bych to řekl. Viněta je francouzská."

Dillon zvedl odevzdaně ruce. "Objednej to, vzdávám se."

Jídlo bylo skvělé, šampaňské se dalo přežít a pro Hannah byl tento večer jedním z nejzajímavějších za poslední roky.

"Hmm, váš dědeček rabín a otec profesor chirurgie a vy jste studovala na Cambridgeské univerzitě?" prohodil. "Jak to jde vůbec s vaší profesí dohromady? Jak vás to mohlo napadnout?"

"Chtěla jsem dělat něco užitečného. O peníze vůbec nešlo. Mám jich dost."

"Bože. Musí to být ale krásný pohled, když jdete ven a vykračujete si v modré uniformě!"

"Pane Devline, nebuďte tak posedlý sexem."

"Líame. Kolikrát vám to mám říkat? Jen to stále neumím pochopit. Taková krasavice, židovská dívka a tohle. Vy se vážně nechcete vdát a mít děti?"

"Ta malá židovská kráska zastřelila Norah Bellovou," podotkl jakoby mimochodem Dillon.

Devlinovi zmrzl úsměv na rtech. "Proboha. Byla to zapřísáhlá příznivkyně protestantského hnutí."

"Já zase zabil jejího přítele Aherna," dodal Dillon. "V Londýně připravovali atentát na amerického prezidenta."

Hannah projel po tváři zvláštní záchvěv smutku. Devlin jí položil ruce na ramena. "Vy, děvče, za to nemůžete. To není vaše vina. To ten svět kolem nás. Dáme si teď panáka Bushmills, aby se nám dobře spalo. Pak jdeme domů."

Křikl objednávku na barmana. Když se k nim obrátil, jeho úsměv zmizel docela a naopak působil zamračeně. "Něco mě napadlo."

"Copak?" zeptal se Dillon.

"Jedou hledat vrak Irish Rose."

"Jasně. Někde u downského pobřeží. Přistáli jsme někde mezi Drumdonaldem a Scotstownem."

"Takhle jsem to nemyslel. Musí si najmout loď a nejspíš asi taky budou potřebovat potápěčskou výstroj."

"Samozřejmě," přikývl Dillon.

"Kdosi mi tvrdil, že se v tom vyznáš."

"Bejvalo. Kam tím míříš?"

"Někde se k neoprénům musí dostat, ne? V Dublinu nejspíš nebude moc firem, které podnikají v tomhle kšeftu."

"Určitě ne," znova přitakal Dillon.

"Co bys řekl, když vím o jedné firmě na kraji Dublinu, která prodává přesně tyhle krámy? Patří Tonyemu Bradleymu. Odseděl si pět let v Portlaoise. Bradley byl oddaný přísluhovač IRA a sloužil pod Barrym. Být Jackem, tak si nikam jinam výstroj půjčit nepůjdu. Ten podnik se jmenuje U mořského koníka."

"U koníka?" zopakovala Hannah.

Devlin zvedl ruku a pronesl přípitek. "A právě tam se hned ráno pojedeme podívat. Pořád je to totéž. Každý dostane, co chce, když má dostatek trpělivosti."

TŘINÁCTÁ

Tony Bradley přijel do práce svým landroverem před půl devátou. Personál přicházel až půl hodiny po něm. Bradley měl prostě rád chvílku pro sebe.

Na parkovišti už stála celá řada vozů. V zdejším obchodním centru vládl čilý život. Prošel mezi zaparkovanými vozidly a před svou halou vytahoval klíče z kapsy. Malá branka ve vratech sloužila jako vchod pro personál. Odemkl. V tom uslyšel kroky. Přímo za sebou.

"Chovej se způsobně, Tony."

Bradley se otočil a zíral na zvláštní trojici, blížící se k němu. Devlina poznal okamžitě. "Bože, Liame, kde se tady bereš?"

Tonymu bylo jasné, že nic není samo sebou. Žaludek se mu sevřel strachy. Věděl, kdo je i ten druhý muž. Z toho se mu dělalo špatně ještě víc. "Seane, my už jsme se taky dlouho neviděli."

Pak se nervózně podíval na Hannah. "A kdo jste vy?"

"Patří k nám a nic víc už vědět nepotřebuješ," vmáčkl ho Dillon dovnitř. "Jdeme."

Bradleymu se podlamovala kolena. "Nic jsem neudělal. Co to má znamenat?"

"Sednout!" Dillon ho popostrčil k dřevěné bedně.

"Jednu nebo dvě odpovědi. Pak budeš mít pokoj," vzal si slovo Devlin. "Včera tu byl Jack Barry." Tony se nijak nerozpakoval a přiznal barvu. "Ano," přikývl. "Včera odpoledne."

"Kupovali potápěčskou výstroj?"

"Ano. Byl tu s ním jakýsi Američan Sollazo. Byl to učiněný expert na hloubky. Pronajali si spoustu vybavení. Organizace už zase něco plánuje, jinak by u toho Jack nebyl."

"Bude to trochu jinak," mávl rukou Devlin. "Jack je neposlušný. A nechce slyšet na novoty. Ty ses taky nezachoval moc rozumně. Až se o tvých skutcích dozví Colum O'Brien a Armádní výbor, budou se moc zlobit. Kdo ví, co bude?"

"Pr... proboha!" vyjekl Bradley. "Jak jsem ale mohl vědět, že Jack s nimi nepeče?"

"Synku, máš průser až za hlavu," přiléval Devlin olej do ohně. "Zvaž si všechna pro a proti. Máš jedinou šanci. O tvém provinění zatím nikdo neví. Třeba bych ti mohl pomoci."

"Co chceš vědět?" hlesl Bradley.

"Dillone, je tvůj." Liam předal další výslech potápěčskému expertovi.

Dillon si pomalu zapálil cigaretu. "Co si vzali?"

Bradley si okamžitě vybavil všechny položky ze seznamu. "Myslím, že je to vše."

Odmlčel se, ale pak hned rychle dodal: "Málem bych zapomněl na navigátor. Dostali nejnovější model."

"Ukázals jim, jak funguje?"

"Mnohem víc. Američan mi řekl nějaká data a já je uložil dovnitř. Navigátor je pro podobné účely přímo ideální, dovede tě rovnou k cíli."

"Kam měli namířeno?" nedokázala se zdržet Hannah.

"To kdybych věděl," zavrčel Tony. "Pro mě to byla jen zpropadená řada čísel." Nervozita už s ním třásla. "Víc už nevím."

"Nezapomněl jsi náhodou i to, kam jeli rovnou od tebe?" měkce se otázel Devlin.

"Barry bydlí na Abbey Road. Tady to ví všichni!"

"Jenže jeho dům je prázdný," zavrtěl hlavou Devlin. "Kde jinde by asi mohl být?"

"Copak vím?" odsekl Bradley.

Dillon si zálibně pohrával s waltherem s nasazeným tlumičem. "Máš dojem, že kulka v koleni by ti mohla osvěžit paměť?"

"Seane, proboha!" Na Tonyho padla hrůza. Paměť se mu vrátila.

"Počkej. Naposledy jsem se s Barrym sešel v hospodě v Ballyburnu. Jel jsem z Dundalku a stavil jsem se tam na panáka. Seděl za barem."

"Dál?"

"Dali jsme řeč a on se zmínil, že má kousek za vesnicí malou farmu. Chtěl jít pěšky, ale já ho svezl. Ta usedlost je už ale ruina. Prohlásil, že tam od smrti své ženy už nejedí."

Na první pohled bylo očividné, že Tony dál pátrá ve své paměti. "Na brance byla cedule Victoria. Pamatuji si její jméno docela dobře, protože Jack vtípkoval, že má královnu doma pod palcem."

Po Bradleyho tváři stékal pot.

"Takže to moc nebolelo," poznamenal Devlin. "Ale mohlo by."

"Pravdu, celou pravdu a nic jiného než pravdu?" dodal Dillon tiše. "Doufám, že to tak je, chlapče. Jinak se sem vrátím a trochu si posvítím na tvou levou česku."

Sean se obrátil a zamířil k brance ve vratech, Hannah mu šla po boku. "Dillone, ty jsi vážně hajzl," sykla na něj.

"Co, holka, naděláš," usmál se. "Účel světi prostředky a ty to víš taky víc než dobře."

Dillon se usmál, aby se s Bradleyem rozloučil. Objal Bradleyho. "No tak, Tony, hlavu vzhůru. Vždyť tady nikdo nebyl a nic se nedělo. Kdybys snad měl chuť dojít za Jackem nebo kýmkoli od nich a vyznat se z hříchů, moc bych se zlobil. Ty zase dobře víš, že by se ti pak špatně chodilo."

"Neřeknu nikomu ani slovo, přísahám!"

"Jsi prostě dobrák od morku kosti," poznamenal Dillon a nechal Bradleyho jeho myšlenkám.

Dillon s Hannah čekali vedle Devlinovy stříbrné toyoty. "Hra začala, jak by řekl Sherlock Holmes. Jedeme do Ballyburnu. Seane, budeš řídit. Já už trochu stárnu."

Dillon si vlezl za volant a Devlin podržel Hannah dveře.

"Nevypadáte zrovna nadšeně. Asi se vám tohle setkání moc nelíbilo."

"Vždycky se mi stahuje hrdlo, když vidím, jak se chová."

"Jo, je to tak," pokyvoval Devlin hlavou. "Náš Sean byl vždycky tvrdý chlap." Obešel vůz a sedl si vedle ní.

V kuchyni farmy Victoria právě dojídali snídani. Kathleen uklízela ze stolu. K velkému překvapení jí pomáhal sám Mori. Sollazo, její strýček a Barry šli do obýváku.

Kathleen spíš očekávala, že Mori ji bude obtěžovat, ale Sicilián se skutečně vrhl na nádobí. Napustil horkou vodu do dřezu a začal rovnat talíře.

"Nech to odmočit. Je to pak lehčí práce," řekl Kathleen.

"A ty pak tu hromadu umyješ sám?" odsekla.

Rozesmál se. "Můj otec vlastnil restauraci v Palermu. Když jsem byl ještě kluk, musel jsem vždycky v kuchyni makat. Dělal jsem i číšníka."

"Ale pak jsi radši vzal do rukou bouchačku, co?"

Pokrčil rameny. "Odměna se nedá srovnat," dodal klidně.

Když Kathleen přišla za ostatními do obýváku, skláněli se nad mapou.

"Tudy," popisoval cestu Barry. "Do Dundalku, tady překročíme hranici. Projedeme bez problémů. Všude je klid. Máme přece mír, ne?"

"A pak do Scotstownu," naznačil Sollazo.

"Přesně tak. Na místě budeme odtud maximálně za... dvě a půl hodiny."

"Budeme... to znamená kdo?" zeptala se Kathleen.

"Já se Sollazem," odvětil Barry. "Vy zůstanete tady, v laskavé péči pana Moriho."

"Dělejte si, co chcete."

"Určitě budu, však mám tady všechno pod palcem. Zajedeme s panem Sollazem do Scotstownu a vezmeme s sebou veškerou výstroj. Kevin Stringer mi volal, že už má pro nás lod'. Všechno prověříme."

Když bude vyhovovat, Kevin vybavení přeloží a my se vrátíme. Do pěti jsme zpátky."

Kathleen po něm hodila zlostným pohledem, ale pak se podívala na strýčka. Michael jen krčil rameny.

"Kathleen, všechno se musí do nejmenších podrobností prověřit. Mají pravdu."

"Když všechno bude v pořádku, odjedeme do Scotstownu zítra ráno," uzavřel Barry.

"Hmm," zabručela, "stejně si to uděláte po svém! Sakra!"

Práskla dveřmi.

Toyota sjížděla z kopce nad vesničkou Ballyburn. Dillon zpomalil. Bradley nelhal. Cedule na brance Victoria hlásala, že Barryho usedlost našli bez větších problémů.

"Zajed' na polní cestu," sykl Devlin. "Ve skříňce je dalekohled." Vytáhl Zeissův triedr. "Tak se na ně díváme."

Stál vedle toyoty a zaostřoval na dodávku, co stála na dvoře farmy. Dveře se otevřely a někdo vycházel ven. Barry, Sollazo, Mori a Ryanovi.

"Kriste," vyhrkl Devlin. "Jsou tam všichni. Jack Barry jako předkrm. Podívej se, Seane."

Dillon převzal dalekohled, zaostřil a pak pomalu přikývl. "Barry, Michael a naše sladoučká Kate."

Hannah vylezla z auta a došla k nim. Sean jí podal triedr. "Ten další je Sollazo a jeho gorila Giovanni Mori," zabručela k Devlinovi. "Jsou to oni, Blake Johnson nám faxoval jejich fotografie." Ztuhla. "Barry se Sollazem někam jedou. Ostatní se vracejí dovnitř."

"Rychle odtud," sykl Devlin na Dillona.

Okamžitě odjeli a Dillon raději zahrnul na boční silnici, aby se jim vyhnul. Zastavil. "Dáme jim pár minut, abychom věděli, kudy jedou. Jestli nepojedou sem, tak se je pokusím dohnat."

Hannah se dívala zadním okénkem. "Tamhle jsou," řekla po chvíli.

"A jsme doma," liboval si Devlin. "S trochou štěstí. Seane, za nimi."

Dillon se držel v uctivém odstupu, Devlin si hrál na špehouna. Hustý provoz však byl pro ně ideálním

krytím. Do Droghedy zbývalo třicet kilometrů, do Dundalku dalších třicet. Trvalo jim skoro hodinu, než dojeli do města.

"Jsme skoro na hranicích," řekl Devlin. "Pak zatočíme na Warrenpoint a jsme na downském pobřeží. Projedeme Rostrevorem, pak Kilkellem a už na nás čeká jen pobřežní silnice."

"Jak se jmenuje ta hospoda ve Scotstownu?" zeptala se Hannah.

"U loajalisty," rozesmál se Dillon. "Zcela nevhodné jméno. Její majitel Kevin Stringer je oddaným Barryho sluhou. Devline, co si o tom všem myslíš?" obrátil se na svého staršího protivníka i přítele zároveň.

"Zní to docela dobře. Uvidíme. Dám si teď šlofika a vy dva junáci si je musíte ohlídat."

Po Warrenpointu provoz prořídil, ale pořád bylo na silnici dostatek vozů, soukromých aut, občas projel i nákladňák. Dillon se ani nemusel příliš snažit, aby byl nenápadný. Začalo pršet, průtrž mračen sem nejspíš přišla z pohoří Mourne.

"A teď už pojedeme jenom dolů," komentoval Devlin. "Jak se to v té písni zpívá? Fantastický výhled."

"Nádhera," přisvědčila Hannah.

Přímo před jejich toyotou jely dva osobní automobily a velký nákladňák. Kdesi vpředu pak Barryho dodávka.

"Jestli dojedeme až do Scotstownu, budeme mít malér. Je to hrozná díra. Nic jiného než rybářský přístav tam nemají. Pobřeží, molo, pár lodí a dost. Každý cizinec tam ční nad vodou jako trosečník na voru."

"Pak nám nezbude nic jiného, než je špehovat z povzdálí," přimhouřil oči Dillon. "Počkáme a uvidíme."

Mrholení přešlo v docela slušnou průtrž. Barry za volantem zlehka nadával. "Ať jde tenhle kus země k čertu!"

"Takhle vrčíte pořád?" poznamenal Sollazo.

"Za chvilku jsme v Kilkella. Hned u silnice je parádní kavárnička. Nevím, jak vy, ale já bych si dal šálek čaje a šunkový sendvič."

"Prima," přikývl Marco.

Pak se už před nimi otevřel vjezd na velké parkoviště s několika odstavenými transportéry a osobními vozy. Barry mezi nimi zaparkoval. Nápis hlásal, že tato benzínka a opravna patří Patricku Murphymu a synovi. Kavárnička byla na druhé straně přes parkoviště. Proběhli deštěm a vešli dovnitř.

Dillon zajel mezi dva velké nákladňáky a vypnul motor. "Jdu se podívat, jak si tam vedou," navrhla Hannah. "Stejně musím na záchod," a odešla do deště.

"Skvělá dáma," poznamenal Devlin.

"Zachránila mi jednou život, byla rychlejší než ten druhý," poznamenal Dillon klidně.

"Bože!" hlesl Devlin. "Krásná Židovka a dělá takové věci!"

"Teď si matně vzpomínám, co mi kdysi o ní řekl Ferguson," usmál se Dillon. "Bylo to těsně poté, co zastřelila Norah Bellovou, tu bestii, co mě dvakrát bodla do zad. Tenkrát prý poznamenala, že vůbec není hezká a oddaná Židovka. „Jsem jen Židovka, která ví, co se píše ve Starém zákoně.“"

Devlin se rozesmál. "Bože, ochraňuj nás. Kdybych už nebyl nad hrobem a nebylo mi pětasedmdesát, asi bych se do ní zamiloval."

"Pětasedmdesát?" zamhouřil Dillon oči. "Lžeš ale úchvatně."

Hannah už skláněla hlavu do okénka vozu. "Usadili se tam na svačinku. Barry právě u číšnice objednával. Liame, dost jsem o vašich slovech přemýšlela. Vy dva byste tady asi opravdu vypadali jako trosečníci na voru. Se mnou je to ale jinak. Vás dva tady zná každé malé dítě. Kevin Stringer by vás nepřehlédl, o mně ale nemá ani nejmenší tušení."

"Mě by asi poznal určitě," přisvědčil Devlin. "Znají mě tady všude. Však jsem se tu také narodil," dodal pyšně. Zašklebil se. "Být živoucí legendou není zrovna pro podobné kousky ideální."

"Já ale žádná slovuťná ctihodnost nejsem," usmála se Hannah. V jejím hlase zněla odhodlanost. "Jsem anglická turistka, se vším všudy. Podle cedule tady mají i půjčovnu aut. Podejte mi kabelku a já se jdu podívat, jaké vozítko tu pro mě mají. Jestli naši přátelé odjedou dříve, než všechno vyřídím, jedte za

nimi. Na silnici do Scotstownu vás rozhodně nepřehlédnu. Najdu si vás."
Devlin jí už podával kabelku. "Dámo, vám se nedá nic odmítnout."

Mechanik v dílně opravoval nějaké auto a v prosklené budce, která byla nejspíš kancelář, seděl malý muž v čapce a tvídovém obleku. Vstal a šel Hannah vstříc.

"Já jsem Patrick Murphy," představil se. "Co pro vás, slečno, můžeme udělat?"

"Vyjela jsem si s přáteli, ale oni se musí už vrátit do Belfastu. Mně se ale ještě zpátky nechce. Vysadili mě tady, protože se prý tady ve Warrenpointu dá někde půjčit auto."

"Rovnou tady u mě. Na jak dlouho by to bylo?"

"Na dva až tři dny. Chci se toulat po pobřeží Downu. Prostě se bezcílně projíždět a obdivovat zdejší krásu. Oddechnout si. Můžete mi pomoci?"

"Nemám tady sice žádné zvláštní fáro, ale jedna renaultka by se našla. Tedy, pokud nemáte nic proti Francouzům."

"Kdepak."

Šla se s ním podívat do garáže na vůz.

"Má plnou nádrž a mechanik nedávno auto prohlížel," řekl. "Je v naprostém pořádku."

"Vynikající." Ještě trochu svou historku vylepšila. "Až pojedu zpátky, nechám ho tady. Jak se ale dostanu do Belfastu?"

"To zvládneme, slečno. Provozují i taxislužbu. Odvezeme vás do Warrenpointu a odtamtud jezdí do Belfastu vlak. Mohu vidět váš řidičák? Jak budete platit?"

Otevřela kabelku, vyndala řidičský průkaz a zvažovala, kterou kartou zaplatí.

"Berete American Express?"

Usmál se. "Jak říkají v televizi, platí včas a dobře."

Vyjela z opravy zrovna v okamžiku, kdy Barry se Sollazem kráčeli ke své dodávce. Zatočila za toyotu a hlasitě stiskla klakson. Dillon se otočil, zvedl ruku a ukazoval jí dopředu. Vyjela zpoza nákladů a zamířila k výjezdu z odpočívadla. Barryho dodávka stála na značce přímo před ní. Způsobně se za ně zařadila. Dillonovu toyotu také nikdo nemusel pobízet.

V silném dešti Scotstown se svými třiceti čtyřiceti domky, molem, tuctem rybářských lodí a malým přístavištěm působil opuštěně a pochmurně. Vše pokrýval mokrá a sychravý opar.

Přímo nad vesnicí na skalním masivu rostl hustý les.

Z mýtiny byl na náves a přístav docela slušný výhled. Hannah zastavila u krajnice a pozorovala cvrkot dole.

Barryho dodávka zaparkovala rovnou před místní nálevnou.

To už na mýtinu vjížděla i toyota. Zastavila hned vedle renaulta. Dillon s Devlinem vystoupili.

"Už jsem tady dlouho nebyl," zasnul se Sean. "Nezdá se, že by se něco změnilo. Tamhleta hospoda se jmenuje U lojalisty a patří Kevinu Stringerovi. Je to Barryho poskok."

"Zkontroluji přístav." Devlin přiložil triedr k očím. "Nic moc, jen rybářské čluny. Moment. Tamhle kotví něco většího. Motorová bárka. Dost velká na zdejší poměry. Má šedý nátěr. Podívej se sám."

Dillon si půjčil dalekohled. "Můžeš mít pravdu."

"To bych prosil."

Ted' si triedr půjčila Hannah. Udělala si vlastní obhlídku. Přikývla. "Liame, máte asi pravdu. Chce to ale obhlídku zblízka. Jako turistka to mohu zkusit. Stejně bych si dala horký čaj a něco k zakousnutí.

Zkusíme, jakou kuchyni mají U lojalisty."

"Zatímco nám bude kručet v žaludku?" zakabonil se Dillon.

"To je osud, Dillone," zářivě se na něj usmála. Sedla si za volant renaultu a během okamžiku odjela.

V zadní místnosti hospody U lojalisty probíhalo bouřlivé přivítání. Kevin Stringer objal Barryho. "Jacku, hrozně rád tě zase vidím."

"A já tebe, Kevine. Můj společník Marco Sollazo z New Yorku. Máš pro nás tu loď?"

"Jasně. Jmenuje se Avenger. Patří mému příteli. Používá ji jen tehdy, kdy jezdí lovit žraloky. A to není moc často, protože ty ryby jsou většinou zalezlý. V poslední době pořád."

Sollazo se rozchechtal. "Vtipná poznámka."

"Jak daleko pojedete?" zeptal se Stringer.

"Na ostrov Rathlin," odpověděl Barry. "Žije tam někdo?"

"Už celé roky nikdo."

"Jak je to daleko?"

"Do osmi kilometrů."

"Dobrá. Můžeme se jít na tu loď podívat?"

"To víš," řekl klidně Stringer. "Nejdřív se ale pojd'te něčeho napít a najíst."

"Ty tady ještě pořád vaříš?" podivil se Barry. "To nemůže vynášet."

"Nějak se uživit musíme, Jacku. V průběhu mírotvorného procesu se tady všechno změnilo. Turisté se vracejí. Je tady spousta Američanů jako pan Sollazo. V létě mám úplně plno. Všech sedm pokojů je celou sezónu obsazených. Pojd'te se už najíst. Nejlepší irské dušené speciality na vás čekají."

U baru sedělo pár místních a popíjelo. Barry se Sollazem se posadili k obloukovitému oknu a pustili se do zapečeného pirohu s králíkem. Nepohrdli ani irským Guinness. Na druhé straně baru se Hannah Bernsteinová docela vžila do role nervózní turistky.

"Mohu dostat sendvič?"

Kevin Stringer byl hned u ní a usmíval se jako ochotný hoteliér.

"Pro vás všechno, madam."

"Dala bych si ten... se salátem."

"Výborně. Turistka?"

"Ano."

"A co si dáte k pití?"

"Vodku s tonikem."

"Hned to bude. Posad'te se."

Na věšáku u dveří byly zavěšeny noviny. Vzala jedny a sedla si na opačnou stranu od okna. Barry k ní seděl zády. Sollazo si jí však všiml hned. Padla mu do oka. Možná, že to u něj byla úchylka, ale pan doktor Marco Sollazo ze všeho nejraději měl právě ženské s brýlemi.

O hodinu později Sollazo a Barry v doprovodu Stringera scházeli do přístavu. Kevin šel vpředu a zamířil rovnou k místu, kde měl uvázaný zelený nafukovací člun s odnímatelným motorem.

"A jedeme," řekl.

Vlezli si dovnitř. Stringer naskočil poslední, nahodil motor a okamžitě odpluli. Hannah je z povzdálí pozorovala.

Celou situaci z vyhlídky hlídal i Devlin s dalekohledem. "Je to tak," kývl. "Jedou k té bárce, co se nám tak líbila. Vida, už jsou na palubě. Podívej se."

Dillon zkontroloval palubu, ale pak triedr zaostřil na molo. Stála tam Hannah Bernsteinová.

"Holka, holka," řekl smutně. "Dávej na sebe, sakra, pozor. Budeš to potřebovat."

Stringer své hosty prováděl po palubě Avangeru. "Jedna kabina, dvě lůžka a prostorná místnost s lavičkami, kde lze rozložit dvě další matrace. Je tu i vaříč, záchod. A to je vlastně vše." Skončili v místnosti u kormidla.

"Pamatuje asi lepší časy," ušklíbl se Sollazo.

"Ta bárka není zase tak špatná, jak na první pohled vypadá. Ošuntělá sice je, ale trup je ocelový, stavěl ho Akerboon. Máme tady naftový motor značky Penta, lepší nejsou. Dva lodní šrouby. Z téhle kocábky dokážeme dostat víc než pětadvacet uzlů. Máme sonar, radar i automatického pilota. Všechno, co potřebujete."

"Jste spokojen?" zeptal se z povzdálí Barry.

"Vyhovuje."

Barry přikývl. "Kevine, děkujeme. Výstroj vyložíme v tvé garáži. Ty se postaráš, abychom měli všechno včas na palubě. My se vracíme do Dublinu. Zítra před polednem nás tady rnáš znova."

"Dobře, Jacku."

Došli k zábradlí. Sollazo vlezl do člunu.

"Jacku," špitl Kevin s nadšením, "jsem šťasten, že jsem zase u toho, když vy připravujete nějakou velkou akci." Podíval se na Barryho s oddaným obdivem. "Zase budeme bojovat za naši věc!? Staré časy se vracejí, vid'?"

"Já ti, Kevine, vidím až do žaludku," usmál se Barry. "Ať jde mír k šípku! Jednou provždy!"

Hannah zajela vedle toyoty, vypnula motor a vystoupila. "Vrátili se z lodi a skončili zase v hospodě."

Dillon stále zíral do triedru. "Dodávka právě odjíždí," hlásil. "Musí tady tudy, jiná silnice ze Scotstownu nevede. Jedeme za nimi."

"Když teď odjedou, tak zas přijedou," namítl Devlin poklidně.

"A my tady zůstaneme, abychom je řádně přivítali," doplnila Hannah. "Liame, nemáte v kufru auta nějaký bágl, nebo aspoň něco, co tak vypadá?"

"Snad jo." Devlin zvedl dveře od kufru a vytáhl velký batoh. "Nic v něm ale bohužel není."

"Na tom nezáleží. Jdu se do té milé hospůdky U lojalisty zapsat. Kdy jsem naposledy měla dovolenou, to vážně nevím. Naši přátelé se co nevidět vrátí, tak už tam aspoň budu jako domácí."

"A my s nimi," doplnil Dillon.

Devlin jí položil ruce na ramena. "Buďte opatrná. Představa, že bychom o vás přišli, se nám vůbec nelíbí."

"Bez obav," namítna a přehodila si batoh přes rameno. "Umím se o sebe postarat."

"Hannah, vy jste vážně učiněný poklad." Dillon ji políbil na obě tváře a pak zlehka i na ústa.

Rozšířily se jí zorničky. "Jděte k čertu, Dillone, to už bylo vážně moc!" Vklouzla do vozu a odjela.

Za deset minut už okouzlený Kevin ukazoval Hannah jeden z pokojů s výhledem na přístav. "Jak dlouho tu chcete zůstat?"

"Asi dvě noci, ještě přesně nevím. Vracím se do Belfastu."

"Skvělé město. Nemám tu bohužel žádné apartmá, koupelna je ale hned vedle."

"Pane Stringere, jsem vaší pohostinností úplně očiřovaná."

"Večeře se podává v sedm," rozloučil se. "Na shledanou."

Dillon během následující čtvrt hodiny dodávku dojel a zařadil se za ni s patřičným odstupem. Všechno šlo jako po másle.

"Co tam vůbec dělali?" ušklíbl se.

"Předstartovní přípravu, řekl bych. Kontrolovali loď. Nejspíš také vyložili potápěčskou výstroj. Vracejí se do Ballyburnu. Zítra se sem vrátí. Parta bude pohromadě."

"Takže si tu na ně počkáme?" přikývl Dillon. "A co dál?"

"To už bude záležet jen na tobě a té mladé dámě tam dole. Nezapomínej, že i tady na pobřeží má plnou pravomoc. Scotstown leží v Ulsteru a to je správní území Velké Británie. Je to na tobě. A na Fergusonovi!"

Devlin se opřel o sedadlo.

"Možná tady také dojde k menší přestřelce. Ta už mne ale vůbec nezajímá. Z podobných kratochvílí jsem vyrostl. Prsty mi už na spoušti tak neslouží, víš. Nechám tě v tom samotného."

"Vtipálku!"

"Své jsem si už odvedl. Přeji ti hodně štěstí. Bůh ti pomáhej, ale dál se mnou nepočítej." Tato slova však byla míněna smrtelně vážně.

Byly skoro čtyři. Kathleen v kuchyni farmy Victoria vařila na sporáku vodu na čaj. Ryan seděl u stolu, Mori v obývací místnosti.

Podívala se na hodinky. "Mají se vrátit za hodinu. Jestli to chceme udělat, tak musíme teď." "Když myslíš, že se to povede," překvapivě nerozhodně souhlasil Michael. "Strýčku, koukni se na to takhle," podívala se mu do očí. "Tři tablety vyvolají silné příznaky tvé nemoci. Než se ti dva vrátí, budeš mít záchvat. Jack Barry tě tady umřít nenechá, to by nedokázal." "Chceš říct, že v to doufáš, ne?" "I kdyby nic neudělali, doktorka Siedová mi řekla, že příznaky během pár dní pominou. Barry tě tady ale nenechá a odveze tě do nemocnice. Jsem o tom přesvědčena. Je to jediná šance, kterou máme." Pozorně si ji prohlížel, pak se rozesmál. "K čertu, proč ne? Co vlastně můžeme ztratit?" Otevřela lahvičku, vysypala si tři pilulky na dlaň a se sklenkou vody k němu došla. "Strýčku?"

První příznaky se objevily už za půl hodiny. Stál vedle kuchyňského stolu, držel si hlavu v dlaních a začínal se potit. Za dalších patnáct minut přišel třes. "Mori!" zavřískala Kathleen. "Pojď sem!" Sicilián se objevil vzápětí. "Co se děje?" "Dostal záchvat angíny pectoris. Trpí na ně. Rychle ho musíme někde uložit. Rychle!" Mori Ryana podepřel a odvedl ho do obývacího pokoje. Kathleen za nimi doběhla se sklenkou vody v ruce. Ryan už vypadal hrozně, zešedla mu tvář. Bylo mu strašně zle. Kathleen poprvé zapochybovala. Uložili ho na gauč. "Strýčku Michaeli, vypij to!" Přelila mu vodu přes rty. V tom dostal silný záchvat třesu. Bylo to horší, mnohem horší, než očekávala. Barry se Sollazem stáli ve dveřích. "Proboha, co se to tady děje?" "Dostal srdeční záchvat!" špitla. "Umírá! Musí do nemocnice!" "Nebud' blázen," zavrtěl Sollazo hlavou. "Nepřichází v úvahu." Barry už klečel vedle Ryana a pokládal mu ruku na čelo. "Je to s ním vážně zlé." Vstal a podíval se na Moriho. "Odnes ho do dodávky." Pak se obrátil k Sollazovi. "To se zvládne. Kousek za Dublinem je útulné sanatorium, které využíváme k podobným účelům. Mají tam šikovné a diskrétní doktory a docela slušné vybavení. Odvezeme ho právě tam. Doufám, že tu slabou půlhodinku cesty přežije."

Toyota stála na bezpečném místě, odkud Devlin měl na farmu dobrý výhled. "Něco se tam děje," oznamoval. "Sollazo a ten jeho poskok vyvádějí Ryana ven. Nakládají ho do dodávky. Určitě ho podpírají." "Půjč mi ten krám," zavrčel Dillon. "Už jsou vevnitř. Barry i Kathleen jedou s nimi... My taky." Vklouzl za volant, Devlin už seděl vedle něho. Dodávka vyjela na silnici a její stín také neváhal.

Budka ve vesnici nefungovala. Hannah potřebovala nutně mluvit s Fergusonem. Za každou cenu. A teď měla jen jedinou šanci. Vrátila se do hospody a šla do svého pokoje. Systém se v ničem nelišil od normálního hotelu. Na domácím telefonu zmáčkla devítku a dostala se na venkovní linku. Pak vytočila Fergusonovo tajné číslo na Ministerstvu obrany. Kevin Stringer shodou náhod právě seděl v kanceláři. Když uslyšel dlouhou sérii čísel, začal mít dojem, že tady něco nehraje. Kam ta ženská jen může volat? Zlehka zvedl sluchátko řídicího telefonu. "Generála Fergusona. Tady je šéfinspektorka Bernsteinová." O chvíli později už Stringer slyšel, co nebylo určeno jeho ušima. "Tady Ferguson. Co se děje, inspektorko?" "Jsem v hospodě U loajalisty v Scotstownu v County Down. Sledovali jsme je až sem. Barryho i Sollazu. Mají tady v přístavu loď a kompletní potápěčskou výstroj. Jeli zpátky na předměstí Dublinu, aby si tam vybrali Ryanovy. Dillon s Devlinem jsou jim v patách."

"Kdy se mají vrátit?"

"Nejspíš zítra. Hrají si tak trochu na osamělou anglickou turistku. Takových létá po světě mraky."

"Bože, bože. Kryjte si ale záda a dávejte na sebe pozor."

"A nedělám to snad vždycky?"

Zavěsila. Stringer také. Seděl ve své kanceláři a hluboce přemýšlel. Pak vytočil Barryho číslo v Ballyburnu. Nikdo ale nebral telefon. Znovu si v hlavě všechno probral.

Nakonec otevřel zásuvku psacího stolu a vytáhl browning.

Hannah seděla u toaletního stolku, když ji vyrušil slabý šelest za dveřmi. Otočila se. Stringer stál v otevřených dveřích s nataženou rukou před sebou. Měl v ní pistoli.

"Tak paní šéfinspektorka! Vida, vida. Madam, nemadam, vybal, jakou hru to se mnou hraješ?"

ČTRNÁCTÁ

Nápis nad vjezdem do nemocnice sděloval, že se dostali k sanatoriu Roselea. Dodávka projela vraty, zatímco toyota zůstala stát na kraji vesnice.

"K čertu, co tam chtějí?"

"Nejsem si jistý," zavrtěl hlavou Devlin, "ale každopádně něco, s čím nikdo nepočítal."

Seděli v recepci a čekali. Kathleen byla v šoku. Barry ji držel kolem ramen.

"Neboj se, bude v pořádku. Tenhle špitál patří doktorovi Ali Hassanovi. Je to machr." Pak se pokusil o vtip. "Je to egyptský Irčan, víš. Během posledních dvaceti let zazáplatoval víc děr po kulkách v tělech republikánů, než kolikrát šel s kráskou někam na večeři."

"Je to moje chyba," špitla. "Tomu ale nemůžete rozumět."

"Holka, neblázni. Vždyť sama víš, že tvůj strýc touto chorobou trpí už dlouho. Podobnému průběhu se nedalo nijak předejít."

Hassan, malý hnědý Arab v bílém plášti a se stetoskopem kolem krku vyšel ze dveří.

"Jak je mu?" zeptal se Barry stísněně.

"Je to dost zlé," řekl doktor vážně. "Slečno, váš strýček mi řekl, že angínou trpí už dlouho. Dnešní záchvat ale překonal všechny dřívější. Je neobvykle silný. Jakou používá medikaci?"

"Dazane."

"Dobrotivý bože! Nemohl se předávkovat?" Zůstala na něj zírat, zbledla a pak celá zpopelavěla. "Mohl se předávkovat?" zeptal se mnohem naléhavěji.

Tiše přitakala. "Vzal si tři tablety najednou."

"Bože můj!" Hassan se otočil a vběhl do chodby. Kathleen se vrhla za ním. Barry a Sollazo také. Mori zůstal v hale.

Ryan ležel na pokoji intenzivní péče. Škuby procházely celým jeho tělem. Hassan s ošetřovatelem se mu snažili ze všech sil pomoci. Kathleen zírala do sálu přes okénko. Barry ji čím dál tím víc svíral v náručí. Ryan najednou zachrčel, u úst se mu udělala pěna, prudce sebou trhl a křečovitě se nadzvedl. Vzápětí však jeho tělo zcela ochablo. Hassan odstoupil.

Když vyšel ven ze sálu, měl i on na tváři smutek. "Exitus, bohužel."

Kathleen se na něj vrhla a začala ho pěstmi mlátit. "To ale přece nejde. To není možné!" vrískala.

Barry ji odtáhl. "Holka, no tak. Není to tvoje chyba."

"Ale je," řekla se skloněnou hlavou. "Jsem zdravotní sestra. Měla bych se v dávkování léků vyznat. V Green Rapids jsem si všechno ověřila. Doktorka mi řekla, že tři tablety toho ztraceného léku sice vyvolají záchvat, ale že za pár dní pomine. Byla to naše naděje dostat se od vás pryč! Pryč od vás, slyšíte! Museli jste ho odvézt do nemocnice a my bychom vám zdrhli."

Úplně se zhroutila. Barry kývl na Sollazu. "Odved'te ji do vozu. Já tady zařídím všechno potřebné." Sollazo ji vzal stranou.

"Ali, vždycky jsi s IRA dobře spolupracoval," hasil Barry malér. "Vždycky jsme tvou práci oceňovali. Vycházeli jsme si vždycky vstříc. I dnešní případ patří právě do podobných okolností."

"Chápu, Jacku."

"Odvez ho do krematoria a spalte ho. Nemá jméno a žádné doklady."

"Jak si přeješ."

"Na tebe bylo vždycky spolehnutí."

Barry se rozloučil a vypadl.

Dillon s Devlinem seděli v toyotě a pozorovali odjíždějící dodávku. "Jsou tam jen ti tři a ta holka. Ryan zůstal uvnitř. Co se děje?"

"Vím, kde jsme," řekl Devlin, jako by něco tušil. "V sanatoriu pro zraněné republikány. IRA sem vždycky vozila zraněné. Mají tady dobrého doktora. Egyptan Ali Hassan. Asi by stálo za to, jít si s ním popovídat."

Ali Hassana zastihli v jeho kanceláři nad stolem s rozsvícenou lampou. Podíval se na příchozí.

"Ahoj, Ali. Pamatuješ se na mě?" pozdravil ho Devlin vřele: "Liam Devlin. Před osmnácti lety jsi mi vyjmul kulku."

"Bože, pan Devlin!"

"Mám s sebou přítele Seana Dillona. Udělal pro naši věc skoro tolik jako já sám."

"Pane Dillone," kývl Hassan nejistě.

"Před chvílkou jsi měl návštěvu našich starých přátel," šel Devlin rovnou k věci. "Přivedli s sebou i pana Ryana. Pak ti ho tu ale nechali. Pročpak?"

"To bude asi nějaký omyl," snažil se Hassan nechápat.

Dillon už zase držel v ruce svého oblíbeného walthera. "Tahle hračka mi říká, že jste, pane doktore, zapomnětlivý člověk. Vážně to nebylo jinak?"

Hassan byl možná zapomnětlivý, ale hloupý rozhodně ne. Všechno jim řekl.

Kathleen stále vzlykala v ložnici, zatímco Barry, Sollazo a Mori rozbírali další postup nad lahví whisky. Vtom se ozval telefon.

"Díkybohu, že jsi tam, Jacku. Něco se děje," hlásil Kevin Stringer.

Přešel k věci. Když skončil, Barry se už mračil docela. "Ať ti neuteče, Kevine. Jsme tam, co nevidět. Právě odjíždíme."

"Neboj se, Jacku, postarám se o ni."

Barry zavěsil.

"Pamatujete si na tu ženu v brýlích v hospodě U loajalisty?" zeptal se Sollaza vážně.

"Jasně," řekl Sollazo. "Ta dáma v kostýmu od Armaniho byla k nakousnutí."

"Kdepak, pane. Nebyla to žádná turistka, ale hlavní inspektorka Scotland Yardu a navíc asistentka brigádního generála Charlese Fergusona, který velí tajnému protiteroristickému oddílu. Pro toho ztraceného Charlese dělá špinavou práci i náš starý známý, Sean Dillon."

"Prokristapána!" zděsil se i protřelý mafián. "Co pak ale dál?"

"Nejdřív se odtud vypaříme. Neptejte se mě, co se děje, protože to stejně nevím. Odjíždíme do Scotstownu. Zítra najdeme ten vrak."

"Mori, postarej se o tu dívku."

Giovanni se zvědavě podíval na svého šéfa, protože se mu nelíbilo, jak s ním Barry mluví.

"Udělej, co říká."

Devlin s Dillonem nepřehlédli, když dodávka odjížděla. "Vida, nějak si pospíšili," prohodil Devlin. "Jdou na to nějak zhurta. Docela chápu, že Ryanův nedobrovolný odchod dal věcem rychlejší spád."

"My bychom se asi taky měli pohnout?" navrhl Dillon.

"Kam bys, Seane, spěchal? Nejdříve jedeme ke mně. Vždyť my dobře víme, kam jedou."

V domku v Kilrea se Devlin posadil vedle krbu a zvolna popíjel oblíbenou Bushmills, Dillon si upravoval lýtčkové pouzdro pro pistoli. Vyhrnul si nohavici, walthera uložil na místo a pečlivě pouzdro utáhl. Druhého walthera zastrčil vzadu za opasek.

"Vždycky jsem této značce dával přednost," poznamenal Devlin. "V zásuvce stolu. Vyndej ji... Strč si ji do kapsy."

"Proč ale?" nechápal Dillon.

"Seane, chlapče, už jsem trochu přerostlý, víš. Až začnou vzduchem svištět kulky, budu ti jen na obtíž. Mám však pro tebe jen jednu radu. K Barrymu se dostaneš docela snadno. Dá tě prohledat a prvního waltříka ti z kapsy sebere dřív, než se naděješ. Tu druhou za opaskem budeš taky muset obětovat. Že bys měl třetí, to už ani tak zkušeného vrahouna, jako je Barry, nenapadne. Třeba pak najdeš příležitost si trochu tu nohavici vyhnout."

Devlin se usmíval. "Jsou to ale jenom domněnky. Třeba k tomu vůbec nedojde."

"Líame, já vždycky věděl, že máš eso v rukávu," upřímně poděkoval Dillon. "Bůh ti požehnej."

"Seane, pošli je všechny do pekla," skončil Devlin vážně. "Zlom vaz. Zavolám Fergusona a pozvu ho sem na rande. Chci už umřít v klidu."

Ve čtyři ráno se Hannah Bernsteinová převalovala na gauči v zadní místnosti hospody U loajalisty. Navzdory okolnostem spala docela dobře, i když na oknech byly mříže a Stringer pečlivě zamkl i zámek na dveřích. Vzbudil ji hukot motoru na dvorku. Posadila se a pozorně naslouchala hlasům na chodbě. Dveře se otevřely a dovnitř vešel Stringer.

Byli tam všichni. Barry, Sollazo, Mori i Kathleen. Ryanová byla vyčerpaná, podlamovaly se jí nohy. Neustále plakala.

Stringer podal Barrymu inspektorčinu kabelku a vyndal z ní walthera. "Podívej, co měla vevnitř."

Barry pistoli potěžkal a pak si ji zastrčil do kapsy.

"Šéfinspektorka Hannah Bernsteinová? Navíc pracujete pro mého dobrého přítele Charlieho Fergusona?"

"Když to říkáte, tak to bude pravda."

"Říkám. Jen jsem si nemyslel, že někdo může být tak neopatrný a vést tak delikátní hovor z pokoje, když Kevin mohl ze své kanceláře poslouchat. Byla to hrozná neopatrnost, slečno."

"Každý dělá chyby."

"Zmínila jste se o Devlinovi a panu Seanu Dillonovi? Zdá se, že je tu můžeme očekávat každým okamžikem."

"Pane Barry, vemte to rozumně. Spadla před vámi klec. Vy si to vážně neuvědomujete? Američané sem už jedou se zvláštním týmem i pro pana Sollazu. Mohu vás ujistit, že to komando má pověření z nejvyšších míst."

"Lže!" vykřikl Sollazo hněvivě. "Nepřichází v úvahu."

"Vědí o všem, pane. Jak by se asi do celé záležitosti zapletl generál Ferguson?"

Zavrtěla hlavou.

"Bílý dům a ani Downing Street nehodlají sedět s rukama v kapsách, když miliony liber padají do rukou teroristů. Pane Barry, i vy byste si měl uvědomit, proč je tu pan doktor Sollazo. Jde mu o mamon a ne o vaši věc. Chápu, že i vám by se ty peníze hodily. Mohl byste si pak s vaší armádičkou válčit až do skonání světa."

"Zastřel tu krávu," zavrčela nepokojně Kathleen. Nebyla to ale ona. Její slova zněla spíše jako poznámka, která musela padnout bez hlubšího smyslu.

"Zařídím, slečno," přikývl Mori.

Barry ale zavrtěl hlavou. "Ne. Slečna Bernsteinová bude pro nás sakramentsky cenným rukojmím." Podrbal se na bradě. "Proč ten starý lišák Liam Devlin ale dělá takové podrazy? Zrovna on?"

"Mír, pane Barry, to bude ono," ušklíbla se Hannah. "Klid je dneska ve fóru, pane. Díkybohu. Lidi, většina z nich po něm totiž touží. Najdou se i takoví, které ale dost rozčiluje."

"Nechte si ty zdvořilostní kecy," vybuchl Sollazo. "Co chcete dělat?"

"Já osobně bych vypadl," navrhl Mori, "dokud nám ještě nehoří půda pod nohama."

Barry rozhodně zavrtěl hlavou. "Podle mého názoru se tak moc neděje. Ferguson sem poslal inspektorku a Dillona, aby si zarybařili. Garda a ani RUC o tom nemají ponětí. Ta slečna s tím prckem chtějí jen jedno. Zjistit, kde leží vrak Irish Rose. Jakmile to zjistí, Ferguson sem pošle námořnictvo, aby ten poklad

vyzvedlo."

"Což nic nemění na tom," podotkl Sollazo, "že my z toho nebudeme mít nic. Vědí, kde jsme."

"To sice ano, ale Irish Rose je pro ně stále záhadou. Takže ráno vyplouváme a ověříme si, jak to vypadá tam dole. Jestli se ke zlatu dostaneme, vyzvedneme pár prutů... miliónek, dva. Na jedno dopoledne docela slušný výdělek."

Sollazo se náhle zlověstně usklíbl. "Koneckonců, proč ne? Vždycky jsem využil každé příležitosti. Je už příliš pozdě. Co ale uděláme s tím Dillonem a Devlinem?"

"S Liamem bych si starosti nedělal. I když byl jedním z našich nejlepších lidí, je mu už pětasedmdesát. Dillon, to je jiná."

"Klidně si na něho počkám," přimhouřil oči Mori.

"Hmm, tak to bude docela zajímavé setkání. Nemusí ale k němu vůbec dojít. Paní inspektorka totiž bude docela hezké rukojmí, až se tady ti dva objeví," podotkl Barry.

"Kevine," obrátil se k Stringerovi. "Připrav nám snídani. Za úsvitu vyrážíme. Ty budeš hájit zdejší pevnost, ano?"

Ferguson právě na tajné lince skončil hovor s Blakem Johnsonem.

"Co bude dál, když je Ryan mrtev?" ptal se Američan. "Nevzal si náhodou polohu lodi s sebou do hrobu?"

"Zcela určitě ne, jinak by se do Scotstownu nevraceli. Moje spolupracovnice je na místě a hlídá situaci. Dillon tam také bude co nevidět. Ten chlap snad vážně zvládne všechno, nemá zábrany a je stoprocentně výkonný. Vyřídí to. Tu loď najde úplně hravě."

"A co dál?"

"Celou záležitost pak předáme Královskému námořnictvu. Bude to ukázka delikátní operace, o které se nedozví jediný pisálek. To víte, vojáci jsou od toho, aby cvičili," pousmál se generál. "Jedním jsem si ale naprosto jistý. Naši přátelé nejsou na podobné kousky pořádně vybavení. Rozhodně ne teď."

"Prezident bude potěšen."

"Až mne ráno přijme pan premiér, i on se zlobit nebude. Přirozeně vás budu informovat o veškerém dalším postupu."

"Generále, jsem vám zavázán."

Ferguson se podíval do plápolajícího ohně v krbu a znova si v duchu přehrál předchozí rozhovor. Vstal a z baru si nalil sklenku whisky.

"Dillone, no tak," řekl si tiše. "Dej si záležet, ať jsou ti syčáci co nejdřív mimo hru."

Dillon stál na vrcholku kopce a dalekohledem sledoval vesnici. Toyota byla zaparkována pod stromy. Triedrem si prohlédl vchod do hospody a pak i Avenger. Loď už měla vytaženou kotvu.

"Hannah, kde pak jsi, lásko moje?" říkal si spíš pro sebe. "Spinkáš v postýlce, vid'? Docela ti závidím, holka zlatá."

Úsvit se nezadržitelně blížil. Na obloze se rozlilo šedé a pošmourné ráno. Vlhký a hustý opar prosycený neutuchajícím deštěm jen přispíval k všeobecnému smutku. Dillon si zapálil cigaretu.

Dveře do hospody se otevřely a Dillon spatřil Jacka Barryho, Kathleen, Sollazu, Moriho a... Hannah Bernsteinovou. Kevin Stringer stál ve dveřích a Barrymu něco vykládal. Pak zmizel uvnitř.

"Svatá Matko boží!"

Dillon sledoval v triedru jejich pohyb, včetně zeleného nafukovacího člunu, v kterém odrazili od břehu. Motor řval a člun se pomalu ztrácel na bouřící hladině. Dillon vlezl do auta a nastartoval.

Kevin Stringer si v kuchyni uvařil další šálek čaje. Hned uslyšel podivný šramot u dveří. Otočil se. Sean Dillon se na něj zdvořile usmíval.

"Dobrotivý bože, to ses ty, Seane!" vykoktal. V hrdle mu vyschlo.

"Už je to dávno, vid'. Copak se ti to tady děje?"

"Nevím, o čem mluvíš."

Dillon si už zase pohrával s pistolí. "Tyhle moderní mašinky nevydají ani hlásek a ty to dobře víš. Znáš i

mne. Kamaráde, už to vypadá, že budeš chodit o berlich."

"Seane, prosím. Jsem jen malá ryba v tom všem. Poslouchal jsem, když ta ženská volala. Představila se jako šéfinspektorka a mluvila s generálem Fergusonem. Mluvila taky o tobě a Devlinovi."

"V béčkových filmech se říká, nic se neutají."

"Michael Ryan je mrtev," špitl Kevin. "Infarkt."

"Vím to," přikývl Dillon. "Vím úplně všechno. Tak přece jen vyjeli hledat Irish Rose!"

"Jo."

"A šéfinspektorka?"

"Jack prohlásil, že se nám bude hodit, až se objevíš. Ryanovic holka ji chtěla odprásknout. Mori se už těšil."

"Vážně? Hni sebou, musíme je chytit na přístavišti, než odplují."

Barry stál na můstku Avengeru, obě dámy seděly na lavičce proti němu. Sollazo stál na zádi s Morim a začali spolu zvedat kotvu, když zaslechli Stringerovo volání.

"Jacku, Dillon je tady!"

"Ježíši! Svatá panno Marie a svatý Josefe!" zaklel Barry a vypnul motor.

Slezl na palubu a nahnul se přes zábradlí. Sollazo i Giovanni stáli hned u něho.

"Nikdo jiný by to být nemohl, protože by si netroufl," křikl dolů. "Jsi to vážně ty, Seane?"

"Jsem to já, jako vždycky," klidně odvětil Dillon. "Promluvme si."

"Jdu dolů."

Barry požádal Moriho, aby mu podržel nafukovací člun.

"Koukám, že ho máte nějak moc rád," zavrčel Sollazo.

"Byl skoro jako můj syn. Byly to ale časy, když jsme spolu v Derry učili anglické paragány tancovat!"

Mori si přikryl oči rukou. "Vždyť je to skrček," ušklíbl se Mori. "Toho spolknou jako malinu."

Barry už seděl ve člunu. "I kdybys byl v nejlepší formě a on neprospal celý týden, smázne tě dřív, než se nadechneš. Roupy si nech zajít!"

Odrazil od boku lodi a nahodil motor.

Dillon stál na břehu s cigaretou v koutku úst a čekal na člun. "Vypadáš dobře, Jacku. Ani jsi moc nezešedl."

"Ty parchante jeden, přestaň. Kde je Liam Devlin?"

"Vrátil se do Kilrey. Na střílení je v pětaosmdesáti dost starej. Aspoň si to myslí."

"Byl to vždycky rozumněj chlap."

"Jacku, zabal to," přešel Dillon rovnou k věci. "Nemáte šanci a nikam to nepovede."

"Pravdu tak úplně zase nemáš, Seane. My tu loď najdeme. Zlaté cihly čekají," řekl vesele, ale pak pokrčil rameny. "Dopolední dřina by nám mohla vynést jeden až dva miliony. To už za to stojí, sedřít si kůži z těla, nemyslíš?"

"Vždycky jsi byl pragmatik," usmál se Dillon. "Jak se daří Hannah Bernsteinové?"

"Ta ženská se mi opravdu líbí. Patří vysloveně do naší party."

"Pusťte ji a vemte si mě!"

"A proč bychom měli?"

"Poslouchej, Jacku, víš dobře, že umím spoustu věcí. Umím pilotovat a vždycky jsem byl nejlepší potápěč, jakéhos kdy měl. Dokonce jsem vyhazoval pod vodou arabské čluny, když jsem dělal pro Izraelce. Palestinci mě pak moc rádi neměli."

"Jsi vážně padouch," zasmál se Jack. "Kdepak, Seane. Je pro nás příliš cenná. Příliš moc."

"Pak nám všem Bůh pomáhej. Pak se projedu s vámi i já. Vezmete mě na palubu?"

"Ber věci rozumně, Seane. Když chceš, prosím, jak je libo. Budeme ale nejdřív muset probrat některé drobné detaily."

Vytáhl z kapsy browning. "Kevine! Prohledej ho!"

Kevin našel v Dillonově kapse prvního walthera.

"Spokojen?" ušklíbl se Dillon.

"Kdepak, kamaráde," bavil se Barry. "Znám tě moc dlouho. Vždycky jsi s oblibou druhou pistolí nosil někde za opaskem. Kevine, sako a záda!"

Stringer vytáhl druhého walthera. "Jacku, mělš pravdu," přikývl.

"Většinou ji mám," připustil Jack. "Kevine, ty zůstáváš tady a kryješ nám záda."

Barry se usmál na Dillona. "Nastup si, Seane. Myslím, že tě беру do týmu."

Dillon první přelezl zábradlí. Barry za ním. Mori už zaujal pozici. Obě ženy vyšly ven z kabiny.

"Jste v pořádku, holka moje milá," zeptal se s hraným klidem Sean.

"Je mi fajn," odsekla.

Dillon si příkře přeměřil Moriho. "Kriste, ten chlap vypadá, jako kdyby právě slezl ze stromu a naučil se chodit vzpřímeně. Jestli vás miní otravovat, šéfspektorko, roztrhnu ho jako hada. Vejpu!"

Mori vyletěl, ale Sollazo ho hned odkázal do patřičných mezí. "Giovanni, jindy."

"Barry, prohledal jste toho mezka?" zavrčel na Jacka otráveně.

"Walther v kapse a druhý za opaskem. Je jen dobře, že si pamatuji zlovyky svých bývalých zaměstnanců. Mám pro vás všechny ale jednu velmi dobrou zprávu. Sean býval špičkovým hloubkovým potápěčem. Vydělával spoustu peněz tím, že vyhazoval pod vodou do vzduchu věci, kterých si ti druzí cenili. Možná by se nám mohl hodit."

"Docela se vyčasil," usmál se Sollazo.

"Zvedejme kotvu."

Kathleen stála v pozadí a pozorovala Dillona. Udělala několik kroků a s překvapením, i když stále nepřítomným výrazem mu šla v ústrety.

"Martine, jsi to vážně ty?"

Něco tady vážně nehrálo. A nebyla to žádná legrace.

"Jsem, Kate, jako vždycky. Upřímnou soustrast. Michael byl skvělý chlap," řekl upřímně a dostatečně jemně.

"Já ho zabila, víš," špitla. "Přesvědčila jsem ho, aby se předávkoval. Doktorka mi tvrdila, že ten lék může maximálně vyvolat silný záchvat, nic víc. Strýček měl silnou angínu pectoris, víš."

Přejela si rukou tvář. "Zemřel, Martine, a já ho zabila! Není to hrozné?"

Hannah ji vzala kolem ramen. "No tak, drahousku," řekla mile. "Pojď do kabiny." Odvedla Kathleen z paluby.

Motory se probudily k životu. Barry naváděl Avenger na otevřené moře.

"Nejhorší, co nás mohlo potkat, jsou bláznivý ženský na palubě," ušklíbl se Mori. "Ty nám byl vážně čert dlužen."

"Poslyš, synku," neudržel se Dillon, "to si na toho blba hraješ, nebo to máš od přírody?" Aniž čekal na odpověď, obrátil se k Barrymu a začal si s ním živě povídat.

Vytáhnout walthera z lýtkového pouzdra by nebylo tak složité, ale chtělo to správné načasování.

Přítomnost Hannah na palubě tyto možnosti jen snižovala. Dillon se na ni usmál, když stála pod plátěnou stříškou mimo dosah lijáku.

"Největší malér, Jacku, je v tom, že se paktujeme s těmi grázly," poznamenal Sean k Barrymu.

"Připouštím. Přesto ale jednu věc vědět nemůžeš. Půlka toho, co vyděláme, připadne organizaci, které jsme oba tolik let sloužili. Potřebujeme nutně peníze na zbraně."

"Časy se ale, Jacku, změnilly."

"Nebyl bych si tak jistý."

Dillon si povzdychl. "Tyhle řeči nemají cenu. Můžeš mi říct, kam to vůbec plujeme?"

"Kousek od ostrova Rathlin."

"A Pan navigátor od Bradleyho pořád drží správný kurz?"

Barrymu zaskočilo. "Poslouchej, Seane, je snad něco, co bys nevěděl?"

"Jsme vám na stopě už od začátku. Díky Liamovi. Mimochodem, jak hluboko leží ta naše Růžička?"

"Podle námořních map to bude něco mezi pětadvaceti až pětaticeti metry."

"Nic hrozného. Daleko víc ale bude záležet, jak vrak leží na dně. To je to nejpodstatnější."

"Jak ještě daleko?" ozvalo se za nimi. Sollazo si přišel popovídat.

"Tak kilometr," řekl Barry. "Zapnu navigátor."

Podal přístroj Sollazovi. Začalo se ozývat pravidelné pípání. "Pane jo, ono to, fakt, funguje," zaradoval se Sollazo jako kluk.

"Čím blíž budeme, tím bude ten pískot protivnější. Jakmile budeme na místě, pípání přejde v neustávající houkání."

"To už budeme jen zvedat palce."

Sollazo vrátil navigátor Barrymu a obrátil se k Dillonovi.

"Chtěl jsem jít dolů s Morim, ale když jsem slyšel, jak se vás všichni bojí a co jste zač..., tak tam půjdeme spolu."

Marco pokrčil rameny. "Běžte si zkontrolovat výstroj."

"S radostí," uklonil se Dillon a šel za ním.

Z mlhy se vynořil ostrůvek Rathlin. Když se blížili k pobřeží, Barry snížil rychlost plavby. Voda byla neuvěřitelně studená. Pípání navigátoru nabývalo na síle, aby v určenou chvíli přešlo v jednotlivý vysoký tón.

"A jsme tady," zvolal Barry. "Shod'te kotvu."

Mori se Sollazem se ihned zhostili úkolu. Kathleen stála u zábradlí na pravoboku. Dillon se na krátký okamžik dostal nepozorovaně k Hannah.

"Mám třetí," špitl jí do ucha. "Barry mi dvě pistole sebral, ale liška Devlin mi dal ještě jednu. Mám walthera v lýtkovém pouzdře."

"Buďte opatrný," sykla. "Teď ne. Nejsem zvědavá na nějaký masakr."

"Neboj se, holka moje milá. Každopádně chci jít pod vodu a podívat se na tu naši starou přítelkyni. Obrazně řečeno."

Avenger se zastavil, když kotva dopadla na dno. Barry vyšel z můstku na palubu. "Tak co, nač čekáme. Připravte výstroj."

Sollazo se obrátil k Dillonovi. "Jdu se převléct první," řekl, když vcházel do kabiny.

Když se znova objevil na palubě, měl na sobě neoprén, závaží za pasem a plovací vestu. "Jste na řadě," pobídl Dillona.

Sean sestoupil po schůdcích do kabiny a svlékl se do spodků. Opatrně odepnul lýtkové pouzdro. Ihned si všiml skříňky s poplašnými světlicemi. Otevřel ji a vložil walthera dovnitř. Když se navlékal do neoprénu, uslyšel na schůdcích kroky. Stál tam Sollazo.

"Hni se, jdeme."

Dillon pokračoval v oblékání a přetáhl si kuklu přes hlavu. Natáhl si ponožky, pak sebral závaží a připnul si ho k pasu na suchý zip. Nato vzal ze stolu potápěčský nůž v pochvě a chtěl si ho připnout.

"Kdepak," usmál se Marco, "vy jste ten poslední, koho bych chtěl mít vedle sebe se smrtící zbraní."

"Tak si ho vezměte vy," pokrčil Dillon rameny.

Dillon sebral svůj vak, pak se podíval na počítač Orca a vylezl nahoru na palubu, kde již ostatní čekali pod stříškou. Déšť nepolevoval.

"Jen mne tak napadlo," řekl Sollazo, "že byste tam mohl jít sám. Pokud vrak leží do pětaticeti metrů, tak nebudeme muset být pod vodou moc dlouho. Dillone, jděte první a podle vašich nálezů se rozhodneme, co dál."

Bylo to rozumné stanovisko. "S radostí," roztáhla se Dillonova tvář do širokého úsměvu.

Se zkušeností rodilého potápěče zvedl vestu a nasadil si bombu. Zapnul popruhy. Sedl si na palubu, aby si navlékl ploutve. Zkontroloval halogenovou baterku. Mori mu již podával vodící lano.

Sean se naklonil přes bok lodi, aby propláchl masku. Narovnal se a sedl si na kraj zábradlí.

Zvedl palec. "Zdravím všechny, co se právě teď chystají odejít na onen svět, i všechny starořímské vraky tam dole na dně mořském." Nasadil si náustek, zkontroloval proud vzduchu a skočil dozadu.

Minul kýl, našel kotevní lano a spouštěl se po něm dolů. V pěti metrech se zastavil, aby si jeho uši

přivykly na silnější tlak. Voda byla podivně čistá, vůbec nebyla zkalená, ale přesto v této hloubce už byla nízká viditelnost.

Sean se držel kotevního lana a kontroloval hloubku ponoru na počítači... Deset... dvanáct... patnáct... osmnáct metrů.

Pak už vrak uviděl. Irish Rose ležela nakloněná na pravém boku. Dillon ani nemusel rozsvítit halogenové světlo.

Byl v sedmadvaceti metrech. Kolem boků lodi rostl typický podmořský porost. V mořském proudu se vlnil ze strany na stranu.

Dillon doplaval k přidi a rozsvítil baterku. Navzdory času a inkrustaci byl nápis docela dobře čitelný. Irish Rose.

Dillonovi se sevřel žaludek. Na tento vrak svým způsobem patřil. Hora železa byla součástí jeho minulosti.

Doplul k zádi. Byla výbuchem rozpolcená na dvě části. Nákladák na ní však nechyběl. Zvláštní shodou okolností se stalo, že výbuch odtrhl transportér z upínacích řemenů, ale nepřevrátil ho.

Řeznický vůz stál na všech šesti kolech.

Dillon doplaval k zadním dveřím, odtáhl závoru a zatáhl za kliku. Dveře se ani nepohnuly. Zkusil to znovu. Zase žádný výsledek. Otvírat dveře tímto způsobem nemělo žádnou cenu. Dillon nechtěl svým úsilím ztrácet drahocenný čas pod hladinou. Vynořil se.

Po žebříku vylezl na palubu. Masku držel v ruce. Náustek vyplivl. Všichni se k němu seběhli.

"Seane, no tak, co je tam dole?" naléhal Barry. "Našel jsi ten vrak?"

"Je tam," přikývl Dillon. "V sedmadvaceti metrech. Půjde to. Díky relativně malé hloubce, máme k dobru pár minut."

"A ten nákladák?" vybuchl Sollazo.

"Ten je tam taky. Exploze ho odtrhla od paluby a tak tam teď stojí na všech kolech. Jen s ním rovnou odjet."

"To je skvělé," rozzářily se Sollazovi oči.

"Jedné věci ale nerozumím. Když jsme se vozu zmocnili, elektronické zámky byly odblokovány elektronickým přístrojem, kterému jsme říkali Kiks. Všechny pojistky vypadly a my mohli bez problémů dovnitř."

"A...?" vyhrkl Sollazo.

"Zadní dveře nejdou otevřít."

"Nic světoborného, elektronika se po výbuchu zablokovala," naznačil Sollazo. "Dveře se taky mohly vzpřít. Máme semtex a tužkové roznětky. Vyhod'te je do vzduchu."

"Jak si vaše panstvo přeje," zavtipkoval Dillon. "Jen mi musíte dát ty bouchací kuličky."

Barry se obrátil a z nějaké bedny vydoloval balík semtexu. "Tady to máš. Roznětka je na tři minuty."

"Československý příspěvek svobodnému světu," usklíbl se Dillon. "Kulturní vymoženost století."

"Zvládneš to?"

"Umí snad ryba létat?"

"Buď opatrný, Seane," ozvala se Hannah. Poprvé mu řekla křestním jménem.

"A nejsem snad?" usmál se. "To já vždycky."

Nasadil si masku, sedl si na zábradlí a přepadl přes bok.

Znovu se spouštěl po kotevním laně. Nejrychlejší cestou se dostal k nákladáku a položil nálož. Pak nastavil roznětku. Ozvalo se jemné zasyčení. Okamžitě začal stoupat. Barry mu pomohl nahoru.

Dillon se posadil na palubu, zatímco ostatní se nahrnuli k zábradlí. Po chvíli se zvedla vysoká vlna vodní tříště, vlny se vařily a na jejich hřebenech se houpaly mrtvé ryby. Pak všechno utichlo.

"Neříkejte mi, že teď dolů nejdu já," zašklebil se Dillon na Sollazu.

Transportér se posunul na jednu stranu, ale stále stál na všech kolech. Neměl ale zadní dveře. Výbušnina je odtrhla. Jedno křídlo viselo na pantech, druhé pak o hezkých pár metrů dál na palubě. Písek se ještě

neusadil. Dillon doplaval k zejícímu otvoru a rozsvítil halogenku. Větší šok ve svém životě ještě nezažil. Úložná plocha řeznického vozu byla totiž holá jako slovo boží.

Sean se chytil spodku žebříku, vytáhl náustek z úst a podíval se nahoru. Všichni na něj s úžasem hleděli přes zábradlí.

"Jacku, mám takový dojem, že se budeš hodně vztekat," řekl s klidem. "Nic tam není."

"Co tím chceš říct?" vybuchl Barry. "Nic tam není?"

"Myslím to vážně. To zlato tam není."

"Nepřichází v úvahu," zařval Barry. "Ty sám jsi tvrdil, žeš tenkrát všechno vzadu zkontroloval. Rovnou po přepadu. Ten vůz měl být podle tvého tvrzení naložen zlatem až po nápravy."

"Taky byl," zavrčel Dillon. "Teď už ale není."

Kathleenina tvář zbrunátněla, její oči se proměnily na černé otvory. "Někdo tam dole musel být před námi!"

"Nepřichází v úvahu," zavrtěl Dillon hlavou. "Dveře držely pevně a nikde nebyla ani stopa po výbuchu."

"Mori, pomoz mi," řekl Sollazo, když si bral svůj vak a nasazoval bombu. "Jdeme dolů spolu, Dillone. Lžete, kamaráde, lžete."

"Jak libo," pokrčil Sean rameny. Šli pod vodu společně.

Znovu sestupovali podél kotvy.

Dillon se vznášel za zádi vraku, když k němu Sollazo doplul. Sean ukázal před sebe a pomalými pohyby se přesunuli k transportéru.

Sollazo se chytil za bok vozu a nahlédl dovnitř. Otočil se a zíral do Dillonovy tváře. Pak se znova otočil a vplul do temného prostoru. Dillon byl pánem situace.

Dvěma tempy se dostal za Sollazu, prudkým pohybem mu z lýtkového pouzdra vytrhl nůž. Vzápětí mu přeřízl vzduchovou hadici.

K hladině začaly prudce stoupat bubliny. Sollazo sebou zmítal, v jeho vyboulených očích se zračil děs.

Chytil se rukama za krk a kopal, aby se dostal na hladinu.

Dillon ho chytil za kotník a strhl dolů. Kopání přestalo až překvapivě rychle. Nakonec Sollazovy ruce povolily a začal se bezvládně vznášet. Dillon mu strhl masku. Sollazo už zíral přes něj do dále, na věčnost. Irčan ho vzal za ruce a začal se vynořovat.

Kathleen Ryanová uviděla Sollazovo tělo první. "Nechcete se jít na tohle podívat?"

Hannah hned stála vedle ní. "Bože!"

Barry i Mori už také pochopili, co se stalo. Sicilián bez zaváhání shodil sako a boty a přeskočil zábradlí. Doplaval k Sollazovi. Obrátil jeho tělo.

"K sakru, je mrtvý!" zařval.

Dillon pustil tělo ve třech metrech pod hladinou a sám podplaval loď a vynořil se u druhého boku. Rychle odvázal vak, strhl si masku a ploutve. Pak se jen na okamžik vytáhl nad zábradlí a podíval se, zda je na palubě čistý vzduch. Barry, Kathleen a Hannah stáli u zábradlí.

"Hod'te mi lano," volal Mori.

Dillon přeskočil zábradlí a tiše vběhl do kabiny. Ze skříňky vytáhl walthera a vrátil se na palubu.

Barry stál vedle Hannah a sledovali Moriho, táhnoucího Sollazovo tělo. Kathleen odvažovala záchranný kruh. Když ho Barry Morimu hodil, ozvalo se za jeho zády: "Byla to docela legrace, Jacku."

Dillon stál ve vchodu do kabiny s pistolí v ruce.

V potápěčském obleku na pozadí kabiny z něj šla nevyslovitelná hrůza a nebezpečí.

"Hannah, pojd' sem," řekl nezvykle klidně.

Poslechla ho. Barry se stále nakláněl přes bok lodi. Jen se ohlédl přes rameno. "Seane, ty se nikdy nezměníš. Jsi pořád osmým divem světa?"

"Jacku, nedělej to, prosím," řekl Dillon jemně.

Barry na rozdíl od Hannah neposlechl. Pootočil se s browningem v ruce. Dillon vystřelil dvakrát.

Jack se zhroutil na zábradlí, pistole mu vypadla z rukou a poskakovala po palubě. Barryho tělo přepadlo

přes palubu.

Dillon doběhl k zábradlí s waltherem v natažené ruce. Mori, který rukou přidržoval Sollazovo tělo, se na malého muže u zábradlí s úžasem podíval. V jeho rozšířených očích se snad dalo číst. Sicilián už pochopil svou budoucnost.

Dillon bez jakéhokoli zaváhání pečlivě zamířil a prostřelil mu čelo přesně nad očima. Zavládlo hrobové ticho, které rušilo jen skřehotání racků, kteří se kdesi v mlze vznášeli nad lodí.

Dillon si sedl na palubu a opřel se o zábradlí.

"Kriste pane, dá mi někdo cigaretu?"

Hannah k němu poklekla. "Seane, jsi v pořádku?"

"Martine, dal bys toho walthera pryč," řekla Kathleen zvláštním bezvýrazným tónem hlasu.

Dillon ho od sebe odstrčil. Podíval se na ni.

Kathleen stála nad nimi s Barryho browningem v rukou. V její tváři se dalo číst. Byla zběsilá.

"Tady to řešit, Martine, nebudeme. Tady ne. Můj strýček byl odvážnej a drzej padouch, víš. Řekl mi to. A hloupý nápad to rozhodně nebyl, co myslíš? Všechno teď čeká jen na mě. Teď z téhle kocábky vypadnu a dojdou si pro to. Brzo, Martine, brzo."

"Já to vím, Kate, dobře vím."

"Martine, ty můj milovaný Martine, zklamal jsi mě. Nebude to bolet. Dolů, oba dva!"

"Jak si přeješ, Kate," usmál se Dillon a vstal. Walthera odkopl ještě dál od sebe.

Hannah Dillona následovala. Sešli po schůdcích.

"Zavři za sebou dveře!" přikázala Kathleen.

Udělal to. Kathleen otočila klíčem. Pak už slyšeli jen její kroky.

Vzápětí se ozval motor na nafukovacím člunu.

"Co chceš dělat?" zeptala se Hannah.

"Jednoduché řešení," ušklíbl se Dillon. "Je pryč. Tyhle lodi mají vždycky střešní poklop. Za minutu jsem zpátky."

Rozhlédl se a hned nad hlavou spatřil poklop. Odháčkoval ho a vytáhl se ven. Pak již doběhl ke schůdkům a otvíral dveře. Vyšli na palubu.

Zelený nafukovací člun se ztrácel v mlze. Dillon se vrátil na můstek a nahodil motor. Namířil si to rovnou do Scotstownu.

"Drž to kormidlo. Já pak změním kurz," přikázal Hannah.

"Seane, ta holka se zbláznila," řekla vážně. "Je šílená."

"Byla vždycky podivná," přitakal Dillon. "Vždycky jsem z ní měl divný pocit, ale nikdy jsem přesně nevěděl, co to je. Teď je navíc přesvědčena, že zabila svého strýčka. Mimochodem, někde tady musí být Barryho plášť. Když ho najdu, mám zpátky své dva walthery."

"Co ale chtěla naznačit těmi poznámkami o zlatě?"

"Vzpomínáš? Pořád se mi něco nezdálo. V novinách i policejních zprávách mi chyběl jakýsi detail."

"Ano."

"Už vím, jak to bylo. Michael Ryan měl k dispozici úplně shodný náklad'ák jako ten opravdový. Byl zaparkovaný v Bláznově díře. Původně ho měl Benny odstavit, nebo shodit ze skály, aby se policie dostala na nesprávnou stopu."

"Ale...?"

"Nejdřív mne to nenapadlo, ale v žádné zprávě a ani v novinách nebylo o tomto vozu ani zmínky. Už chápu, proč ne."

"Proboha!" vyjekla Hannah.

"Přesně tak. Z místa činu jsem odvezl Kathleen na motorce. Jeli jsme rovnou na palubu Irish Rose.

Michael přivezl náklad'ák, ale hrozně se zdržel. Tvrdil, že bylo něco s automatickou spojkou."

"Ale nebylo."

"Pochopitelně ne. Zdržel se, protože musel transportéry v Bláznově díře vyměnit. Zlatý poklad nikdy nešel s Irish Rose ke dnu. Je ukryt v tajném prostoru ve stodole farmy, jež se jmenuje docela příhodně - Bláznova díra. Je to vážně největší ironie osudu, jakou jsem kdy zažil. Málem z toho puknu smíchy."

LAKE DISTRICT
1995

PATNÁCTÁ

Kathleen se vynořila z mlhy a zamířila rovnou k přístavišti vedle mola. Nenamáhala se ani člun vázat. Nechala člun osudu, přeběhla nábreží a vkročila na dvorek Loajalisty a hned začala zuřivě lomcovat dveřmi od Barryho dodávky. Byly zamčené. Na chvílku se zastavila a usilovně přemýšlela. Musela se odtud za každou cenu dostat.

Přešla znovu dvorek k bočnímu vchodu a vešla do kuchyně.

Kevin seděl u stolku a popíjel čaj. Četl včerejší noviny. Překvapeně se na ni podíval. "Co tady děláte?"

"Klíče od Barryho dodávky! Kde jsou?"

"Na polici, tamhle."

Vzala si je a strčila do kapsy. "Potřebuji svou kabelku. Je v mém pokoji. Jdu si pro ni a pak vypadnu."

Stringer naprosto nic nechápal. Pocítil záchvěv strachu. Personál se objeví až za pár hodin a on tu byl sám. Musel se nebezpečí postavit.

Scházela ze schodů. Shodila gumák, který nosila na lodi. Vzala si svůj dlouhý přšiplášť a starý obnošený baret. Přes levé rameno si přehodila kabelku.

"Kde leží Ladytown?"

"Za Newcastlem v zálivu Dundrum. Pobřežní silnice ale stejně nikam jinam nevede."

"Jak je to daleko?"

"Třicet kilometrů."

"Výborně, tak já jedu." Kathleen už nemluvila s americkým přízvukem. Hrubý irský akcent belfastského pobřeží, kterým mluvila před deseti lety, se vrátil.

Stringer vstal a postavil se jí do cesty. "K čertu, co se tady děje? Kde je Jack?"

"Mrtev. Martin ho zastřelil. Martin Keogh. Sollaza taky zabil. A toho rabijáta taky. Je pořád na lodi s tou ženskou. Zamknula jsem je v kabině a odplula na člunu."

Mluvila monotónně a bezvýrazně. Stringer pocítil jakési uvolnění.

"Žádnej Keogh, ale Dillon. Holka, copak jsi ztratila rozum? Ne, všechny tři dostat nemohl."

"Ale jo. No, stejně odtud vypadnu."

"Nikam nejedeš!"

Položil jí ruce na ramena.

Z očí jí vyšlehly blesky. Zbrunátněla. "Nešahej na mě, Taigu, ty hajzle!"

Vytrhla browning z pravé kapsy, přiložila ústí hlavně k jeho boku a vypálila.

Kevin zachřel a zavrával. "Sakra, cos to udělala?"

Vystřelila ještě jednou. Padl na stůl a svezl se na podlahu. "Další parchant z cesty," řekla tiše. "Až budu mít, co chci, půjdete tam všichni."

Strčila pistoli do kapsy a vyšla ven.

Zanedlouho již dodávka vyjížděla z opuštěné hospody.

Dillon navedl Avenger k molu. Zatímco vypínal motory, Hannah se rvala s poutacími lany. Dillon vyšel na palubu a pomohl jí loď uvázat.

"Hmm. Musíme si pospíšet."

Vzal Hannah za ruku a přeběhli k zadní brance do hospůdky. Už zase lilo jako z konve. Hannah nakoukla do kuchyně oknem.

"Nikdo tam není," pokrčila rameny. "Dodávka je ale pryč."

"Dobře, jdeme," rozhodl okamžitě Dillon a vytáhl walthera.

Když vešli dovnitř, hned ucítili pach střelného prachu a našli Stringerovo tělo. Hannah k mrtvému poklekla a snažila se nahmatat pulz. Požívala se na Dillona a zavržela hlavou.

"Má to za sebou." Vstala. "Slečna Ryanová nebere vězně. Kam asi jela?"

"Je to jasné jako facka. Svého strýce předávkovala. Myslela si, že to bude dobrá záminka, aby je tolik nehlídali. Hledali možnost útěku, moje milá. Její plán se zhroutil a Michaela, de facto, zabila. Obviňuje sebe sama. Půjde dál v jeho stopách. Po svém a mnohem tvrději než on. Nemá už v životě co ztratit," shrnoval Dillon.

"Takže jela do Lake District?"

"Kam jinam? Jak se tam ale dostaneme my a včas?"

"Poletíme do Manchesteru a tam si najmeme nějaké auto."

"Ne, nejspíš si tady někde najmeme i letadlo. Od druhé světové války tady provozují leteckou taxislužbu. Stačí se podívat do Pooleyho Leteckého průvodce.1"

"To je pravda," přikývla Hannah. "Pak ta její zvláštní poznámka... Všechno teď čeká jen na mě..."

"Teď z téhle kocábky vypadnu a dojdou si pro to...", doplnil Dillon.

"Seane, ta holka ztratila zdravý rozum, je šílená! Uvědomuješ si to. Je těžce nemocná a bohužel nebezpečná. Všiml sis, že se jí vrátil i zdejší hrubozrný přízvuk?"

"Hmm. Mluvila jako ve svých šestnácti. Belfast z ní přímo vyvěral. Vrátila se do temných uliček před deseti lety. Vrátila se domů, Hannah, se vším, co to znamená. Zbytečná slova ale nemají cenu. Z kanceláře zavoláme Fergusona."

Ferguson ve svém bytě na Cavendish Square sotva mžoural, když ho Hannah probudila. Posadil se na posteli a poslouchal.

"Dejte mi vaše telefonní číslo," řekl nakonec. Načmáral si ho na kousek papíru. "Zavolám zpátky. Tak za čtvrt hodiny." Zavěsil, aby hned vyťukal svou kancelář na ministerstvu. Když se ozval operátor, požádal ho, aby ho spojil s letovými informacemi.

Hannah čekala u telefonu. Když Ferguson zavolał, okamžitě ho vzala. "Generále?"

"Kousek od vás leží námořní letecká základna záchranné služby. Je to v Crossgaru, asi patnáct kilometrů od vás. Už na vás čekají. Helikoptéra Sea King vás odveze na základnu ve Whitefiru. Leží v Lake District, blízko St. Bees."

"Co dál, pane?"

"Na mě taky čekají. Na letecké základně Farley. Budu tam asi za půl hodinu. Ministerské letadlo je připraveno ke startu. Dostaneme se do Whitfiru za třičtvrtě hodiny. Budeme tam mít připravený vrtulník a do Bláznovy díry je to jen kousek."

"Už se na vás těším, pane."

"Nebud'te sentimentální, inspektorko," zavrčel Ferguson. "Radši sebou mrskněte!" Zavěsil.

"Kampak teď?" zavtipkoval Dillon.

Rychle mu to vyložila. "Co se Stringerem?" zeptala se nakonec.

"Personál se o něj postará. Ferguson se pak spojí s RUC. Holka moje milá, musíme sebou vážně mrsknout." Otevřel dveře a vyšli ven.

Kathleen Ryanová se dostala do Ladytownu bez větších těžkostí. Na náměstí v centru zastavila a oslovila starou ženu věnčící pudla.

"Nevíte náhodou, kde je tu letiště?"

"Ale vím, děvčátko. Vede ho Tony McGuire, vid'te?"

"Jak se tam dostanu?"

"Hned vám to vysvětlím."

Kathleen se dozvěděla všechno potřebné.

Letiště rozhodně neprosperovalo, působilo smutně a neudržovaně. Nápis nad vjezdem hlásal McGuirova Letecká taxislužba, byl však notně vybledlý.

Přistávací dráha byla poseta dírami. Rozhodně se tady už dlouho pravidelně nelátalo. Než Kathleen došla k administrativní budově, byla pořádně vytřesená. Měla před sebou letovou věž, dva hangáry, ale žádné letadlo.

Zaparkovala před jakousi barabiznou připomínající stavby z druhé světové války. Dveře se otevřely a ven vyšel malý šlachovitý stařík v džínsech a kožené letecké bundě. Jeho šedé vlasy byly pečlivě učešány a bylo zřejmé, že si dává na sobě záležet.

"Mohu vám nějak pomoci?"

"Vy jste asi Tony McGuire?"

"A vy jste kdo?"

"Neteř Michaela Ryana, Kathleen."

"Už jsem o Michaelovi neslyšel celé roky. Měl jsem dojem, že zemřel."

"Žije a daří se mu dobře. Čeká na mě v Lake District. Prosil mne, abych za ním hned přijela a doporučil mi vás jako nejrychlejší možnost transportu."

"Vážně?"

"Ano, a navíc pořád vzpomínal na vaše dávné kousky."

Zůstal na ni podezřívavě koukat, na tváři se mu objevil mráček, ale nakonec přece jen řekl: "Pojďte radši dovnitř."

Uvnitř místnosti stála kamna, roury rostly až do stropu, polní lůžko v rohu místnosti, stůl s mapami a kancelářský stůl zavalený papíry. McGuire si zapálil cigaretu.

"Tak co vlastně po mně chcete?"

"Malý výlet do Lake District."

"A kdy chcete odstartovat?"

"Hned."

Zůstal na ni zaskočeně zírat. "Tak to bude malér."

"Máte tady snad nějaké letadlo, ne?"

Zaváhal, ale pak přikývl. "Zrovna teď jen jedno. Banka si se mnou nerozumí, a tak mi sebrala můj nejlepší letoun Conquest. Byl jsem jim dost dlužen. Zbyla mi Cessna 310."

"Takže poletíme?"

"Já bych vám ji ale nejdřív radši ukázal."

Vyšli ven, přeběhli dráhu a zamířili k prvnímu hangáru. Tony odsunul prorezlá vrata. Uvnitř stálo malé dvoumotorové letadlo.

"Za jak dlouho jsme v Lake District?"

"Tak za hodinu."

"Výborně. Beru."

"Počkejte," spražil její nadšení. "Nejdřív musím natankovat a udělat to ručně. Nějaký čas to zabere."

Otočil se a podíval se na oblohu. "Počasí mi taky moc nevoní. Radši bych počkal, až se trochu vyjasní." Podíval se jí do očí. "A pak taky potřebuju vědět, kam poletíme. Přesně."

"Co nejbližší Marsh End. Ta díra leží jižně od Ravensglass."

"Tak jo. Počkejte v kanceláři. Já se podívám do papírů. V Pooleyho průvodci najdu i tu nejmenší díru, kde se dá v Anglii přistát."

Rychle listoval knihou a nakonec se zahleděl na jednu informaci. "Laldale, tam jsem už jednou byl. V druhé světové ho RAF používala jako nouzové letiště. Jednou jsem tam přistával... to bylo, počkejte, jo, před čtrnácti lety. Je tam kus vysekané trávy a polorozpadlé hangáry."

"Tak letíme?"

"No, nejdřív ale budeme muset mezipřistát na nějakém letišti, kde vyřídíme pasové formality."

"Tři tácy," vybuchla. "Pak poletíme rovnou."

Zvedla falešné dno kabelky a vytáhla balík bankovek. McGuirevi vyschlo v hrdle. Bylo to rozhodně víc než tři tácy. Polkl, ale snažil se vrátit do reality.

"Je v tom politika? Víím dobře, kam váš strýček a jeho lidi patří. Nechci žádný malér. Vždyť to musíte vědět. Staré dny jsou v nenávratnu."

"Pět táců," navrhla a podávala mu peníze. "Jak dlouho to bude trvat?"

"Hodinu," sotva zachraptěl.

"Hodinu tam a hodinu zpátky. Pět tisíc je sakramentsky dobrá výplata. Rozmyslím si to, jestli nepůjdete hned tankovat."

Sedla si ke stolku a vyndávala balíčky bankovek. Začala peníze odpočítávat. McGuire jen zíral a nemohl popadnout dech. Olizoval si rty.

"O. K., je to na vás. Jdu natankovat."

Málem si zlomil nohu na výmolech, jak se hnál. Vklouzl do hangáru. Před očima měl jen jediné.

Představa obrovského balíku peněz, které na něj čekaly v Kathleenině kabelce, mu připadala přinejmenším lákavá.

V tu dobu vrtulník Sea King přistával na pohotovostní základně ve Whitefiru. Už v okamžiku, kdy se rotory zastavily a Hannah s Dillonem vylézali ven, zajížděl vedle vrtulníku velký range rover. Muž za volantem se okamžitě hlásil.

"Poručík Murray. Vy jste určitě od Fergusona?"

"Ano, jsme," přikývla Hannah.

"Bude tady asi za deset minut. Pojd'me do důstojnické kantýny a dáme si tam kávu."

Nastoupili do vozu a odjeli.

Když se Tony vrátil do kanceláře, Kathleen seděla u kamen.

"Je vám dobře?" zeptal se.

Přikývla.. "Vašich pět tisícovek je na stole." Sebral peníze, v každé ruce měl jeden balíček.

"Klidně si je spočítejte," odsekla.

"Proč bych, k čertu, měl, důvěřuji vám." Došel k starodávnému sejfu ve zdi, otevřel ho a peníze do něj uložil.

"Můžeme?"

"Proč ne!?"

Když přecházeli k letadlu, ustaraně se na něj podívala. "Zvládneme přelet bez toho, že by nás někdo viděl?"

"Ale jistě," přikývl McGuire. "Tam nahoře je mnohem víc neomezeného prostoru, než si laik myslí. Když se přiblížím k pobřeží Lake District ve výšce okolo 200 metrů, tak mě na radaru vidět nemohou."

Vešli do hangáru, Kathleen se vytáhla na křídlo a sedla si na místo vedle pilota. McGuire zaujal pozici a zabouchl dvířka. Nastartoval první motor, pak hned druhý.

"O. K.?"

Přikývla.

Vyjel na ranvej. Letoun poskakoval na výmolech, když se natáčel proti větru pro vlastní start.

Následoval krátký prostoje, ale pak se cessna rozeběhla jako sprinter. Postupně nabírala na síle, než se vznesla do mlžného oparu a padajícího deště.

V důstojnické kantýně ve Whitefiru seděl Dillon s Hannah nad šálkem čaje. Poručík Murray už přiváděl generála Fergusona.

"Tak už jste tady," ušklíbl se Dillon. "To jsem rád."

Ferguson ho obdařil tím nejmilejším úsměvem. "Rád bych si promluvil se svými lidmi, poručíku. Deset minut? Ať je Sea King připraven. Přistaneme na označeném místě na mapě."

"Jistě, pane generále."

Murray zasalutoval a odběhl. Ferguson se zálibně podíval na šálek čaje před inspektorkou. "Ten čaj ale voní," rozzářil se. "Dal bych si taky."

"Samozřejmě, pane."

Hannah našla čistý šálek a nalila mu. "Dillone, předpokládám, že jste si užil trochu zábavy."

"Hmm, bylo to ale přece jen trochu komplikované. Připouštím."

Ferguson si vzal od Hannah šálek. "Vaše skóre se nikdy nezmění. Aspoň tři kousky, co? Barry, Sollazo, Mori. Dillone, neustále mi připomínáte jednoho krejčíka z pohádek bratří Grimmů. Dokázal zabít tři mouchy jednou ranou. Ale jedině v případě, když mu seděly na chlebu s marmeládou."

"Kriste, generále, už jsem vás zase zklamal?"

"Dillone, tak dost. Co je s tou dívkou?"

"Zešilela," řekla tiše Hannah. "Je úplně jedno, co se jí dělo v hlavě předtím, i když nikdy nemohla být mentálně úplně v pořádku. Smrt strýce ale obrátila její svět vzhůru nohama."

"Takže si myslíte, že míří do Bláznovy díry?"

"Nemá jinou možnost."

"Tak dobře," usmál se generál. "To ale ještě neznamená, že byste se neměl uklidnit." Postavil šálek na stůl. "Tak se tam holt pojedeme podívat i my."

Mary Powerová krmila kuřata na zápraží. Černobílý ovčák pobíhal kolem ní. Schylovalo se k večeru, první znaky soumraku se rozlévaly na obloze nad horizontem. Nasypala poslední misku a zamířila za Bennym. Seděl ve stodole a čistil hlavně brokovnice.

"Tady jsi. Zkontroloval jsi ovce na severní louce?"

Horlivě přikývl. "Sehnal jsem je dolů," říkal pomalu. "Jsou ve výběhu."

"Benny, jsi prima kluk."

Obr vzal z krabičky dva náboje a vložil je do komor. Pak pušku zaklapl. Chvilku dokonce na Mary mířil. Pohládila ho po hlavě a lehce obě hlavně sklonila.

"Už jsem ti to říkala mockrát. Nikdy na nikoho nemiř. Pušky jsou špatné."

"Ale co když zase přijde liška," vykotal. "Minule dostala dvanáct kuřat."

"Tak dobře," usmála se Mary. "Liška je tvoje, ale nezastřel, prosím, mě. Pojd' si dát svačinu. Upekla jsem koláč a voda se už vaří."

Položil brokovnici na stůl a šel poslušně za ní.

Cessna 310 se začala blížit k pobřeží ve výšce kolem sta metrů. Letoun těsně před přistáním dokončil pravý obrat a pak se už jeho kola dotkla přistávací dráhy v Laldale. Letadlo dorolovalo na její začátek. McGuire vypnul motory. Kathleen vzala za kliku dveří.

"Udělám to," řekl nezvykle mile. "Vy první."

Vystoupila na křídlo a po malém žebříku sestoupila na zem. McGuire lezl za ní. Neustále mrholilo, ale přesto se v mlžném oparu daly rozpoznat obrysy hor.

"Víte vůbec, kam máte namířeno?" zeptal se.

"Jistě. Dojdu tam pěšky."

"Určitě vám je dobře?" zeptal se znova.

"Je to jen pár kilometrů."

"Jen mě napadlo, jestli bych se neměl postarat o vaše úspory," prohodil. "Cesty jsou zrádné." Strhl jí kabelku z ramene.

Stál vedle letounu a přehraboval se v kabelce. Na jejím dně našel zbytek peněz. "Ježíši Kriste! Takový balík!"

"Hajzle!" zařvala Kathleen. "Všichni jste stejní hajzlové!" Vytáhla browning a z bezprostřední blízkosti ho střelila dvakrát do srdce.

Zhroutil se na křídlo a pak sklouzl na zem. Sebrala kabelku, narovнала si popruh a vyšla za svým cílem.

Benny stohoval seno na půdě stodoly. Mary stála dole. "Benny, dušené je hotovo. Chceš knedlíky?"

Benny jako vždycky zase horlivě přikývl. "Moc rád."

Najednou vzduch před stodolou začal prudce vířit a všude se rozléhal hrozivý rachot. Mary se poplašeně otočila a vyběhla na dvůr. Benny hned za ní.

Jen pár metrů za farmou přistával na velké louce vrtulník Sea King. Než se listy rotoru zastavily, jeho pasažéři již mířili přímo k domku.

Dillon běžel vpředu. Mary ho hned poznala. "Martine? Martine Keoghu, jste to přece vy?"

"Jsem to já, Mary. Je už tady Kathleen? Kathleen Ryanová?"

Vypadala zmateně. "Ne, co by tady hledala?"

Dillon se obrátil směrem k Fergusonovi a zavrtěl hlavou.

Generál zůstal u vrtulníku. Obrátil se pak k pilotovi a něco mu vykládal. Sea King se vznesl k obloze a zmizel za skálou.

Ferguson s nataženou rukou kráčet k Mary Powerové. Benny jí stál po boku před vchodem do stodoly.

"Kdo jste?" zeptala se vystrašeně. "Co se děje?"

"Generál Charles Ferguson, paní Powerová. Je ten nákladník pořád ve stodole?"

Zbledla. "Jaký nákladník?" zašeptala. "Ano, pořád tam je," dodala však vzápětí pokojně.

Benny si už ale bral slovo. "Ano, je tam... Benny ho celou dobu hlídal. Strýček Michael si pro něj přijde a bude mít radost, že je tam. Benny ukáže." Blondatý obr zmizel ve stodole.

Už zase přišla průtrž mračen a lilo jako z konve. Kathleen Ryanová se ploužila po eskdalské silnici. V přšiplášti a baretu vzbuzovala dojem opuštěného a osamocného člověka v nouzi. Ruce měla zastrčené hluboko v kapsách. Došla k brance s nápisem Bláznova díra. Zastavila se. Na tváři se jí rozlil úsměv. Zamířila k farmě.

Stmívalo se příliš rychle. V domě se nesvítilo. Zastavila se a vzpomínala na události před deseti lety.

Myslela na strýčka i Martina. Přiložila si ruku před tvář a rozběhla se. Ted' nebo nikdy! Pak zahlédla záblesk světla ze stodoly.

Mary s Bennym seděli u stolku s postroji a Benny narovnával a leštil koňské sedlo. Mary se na něj spokojeně dívala. Ozvalo se zapraskání vrat a průvan lehce pohodil s několika stébly slámy. Mary se pootočila. Kathleen stála ve vrátech.

"Kathleen Ryanová, ty ses vrátila?"

"Musela jsem," řekla tvrdě Kathleen, "bylo to tak naplánováno. Je ten transportér pořád na svém místě?"

"Samozřejmě, byl tam celou dobu. Strýček Michael si nakonec všechno rozmyslel. Požádal Bennyho, aby s vozem jen vyjel. Sám přijel s tím druhým a nákladníky vyměnil."

"Já vím, strýček mi to řekl. Obával se zákeřnosti posádky Irish Rose. Chtěli nám naše zlato sebrat. Taky měl strach z Armádního výboru v Ulsteru. Motal se tam jakýsi Reid."

Kathleen si povzddechla. Vypadala velmi vysíleně. "Mohl strýčkovi šeredně zatopit. Mohu se jít na náš transportér podívat?"

"Benny ukáže!" ozvalo se nadšeně. Blondák vyskočil a hnál se dozadu do stodoly.

Odhazoval balíky sena, jako by to bylo pápeří. Pak odsunul falešnou stěnu.

Došla k vozu, odsunula závoru na zadních dveřích a nahlédla dovnitř. Bylo tam. Zlato zůstalo celých deset let na svém místě.

"Slečna Ryanová, nemýlím-li se?" řekl Charles Ferguson klidně.

Otočila se a zaskočeně zírala na generála, Seana i Hannah. Z jejich očí už nevyzařovalo nic. Ztratila svou tvář. Něco se v ní zlomilo.

"Martine, vážně jsi to ty?"

"Jsem to já, Kate. Jako vždycky."

"Přijela jsem si pro naše zlato, co strýček Michael chtěl pro svou věc. Porazíme IRA jejich vlastními zbraněmi."

"Kate, bohužel už všechno skončilo," řekl Sean trpělivě. "Všude panuje mír. Musíme mu pomáhat a dát mu šanci."

"Mír?!" zamračila se. Zatvářila se tak, jako by vůbec nevěděla, co tohle slovo znamená. Z očí jí vyšlehly

blesky. "Mír s Taigy?" vykřikla.

Připomínala anděla pomsty. Její ruka sjela prudce do kapsy přšipláště. Browning držela nejistě v dlani. "Martine, pamatuješ se. Tenkrát jsi mě před nimi zachránil."

"Nezapomněl jsem."

"Jenže jsi tam nebyl dávno předtím," řekla ztěžka. "Bylo mi tenkrát patnáct a oni byli čtyři." Kathleen teď připomínala doutnající sopku. "Půjdou do pekel za to, co mi udělali! Strýček Michael tenkrát dostal všechny čtyři. Zabil je, jednoho po druhém."

Ruka s pistolí se zachvěla. "Musíme zase zvednout hlavu a bojovat! Musíme se postavit těm katolickým sviním!"

Až v tento okamžik si Dillon uvědomil všechny souvislosti. Kathleen Ryanová ztratila veškerou soudnost. Její pronikavou inteligenci nahradila zášť a zloba. Kathleen Ryanová už patřila k těm, jež neposlouchá vlastní mysl.

Dříve než ale mohl cokoli udělat, zamotal se do celé situace Benny. Kymácel se a divně se usmíval. Mával rukama.

"Kathleen, ne! Pušky špatně! Nemířit na nikoho, Mary říká!" Benny nedokázal mluvit plynně.

Položil Kathleen ruce na ramena. "Benny, běž pryč!" vyjekla.

Její prst mimovolně sjel po spoušti. Ozval se výstřel.

Benny zasténal a překotil se.

"Ne!"

Zoufalý výkřik Mary Powerové prořízl zrádné ticho. Čistě instinktivně vzala brokovnici ze stolu, natáhla kohoutek a vystřelila z obou hlavních.

Kathleen byla silou výstřelů odmrštěna dozadu na balíky sena. Browning jí vypadl z rukou. Během vteřiny Dillon už vedle ní klečel.

Kathleen ho vzala za ruku. "Martine, jsi to vážně ty?" Její tělo sebou naposledy trhlo. Nehýbala se.

Hannah se k Dillonovi sklonila. Sean ještě ani nedokázal pustit Kathleeninu dlaň.

"Je mrtvá, Seane."

"Hmm, taky jsem si všiml."

Benny k všeobecnému překvapení stál na nohou a rukou si držel bok, z kterého crčela krev. Už se pomalu dostával z šoku, i když se pochopitelně ještě plně nevzpamatoval. Hannah už stála vedle něho a prohlížela mu ránu.

"Je to čistý průstřel," řekla s výraznou úlevou. "Není to smrtelné zranění, přežije to."

Ferguson jemně Mary Powerové sebral brokovnici.

"Bože, co jsem to udělala?" bědovala.

"Není to vůbec vaše vina, madam," řekl generál rozhodně. "Dosvědčíme, že jste jednala v sebeobraně. Nemáte se čeho obávat. Sám osobně se o všechno postarám."

"Šéfinspektorko, budu vám povděčen, když paní Powerovou odvedete dovnitř," přikázal. "Postarejte se i o Bennyho. A snažte se."

Hannah vzala Mary kolem ramen. Volnou rukou podpírala i Bennyho.

Dillon pořád stál nad Kathleen Ryanovou. "Ty malá hloupá potvoro, proč to všechno? Já to, vážně, věděl. No, fakt, jsem to věděl. Nebylo v tom jen to zlato. K sakru!"

"Sea King se měl vrátit za hodinu," připomněl mu generál Ferguson realitu. Mluvil velmi tiše a decentně.

"Vrtulník tu bude co nevidět. Je vám dobře, Dillone?"

"Generále, co si o mně myslíte?" zapálil si Dillon cigaretu. "Je mi samozřejmě skvěle. Prožili jsme přece další skvělý den. Není-liž pravda?"

Sean Dillon se ke generálovi obrátil zády a bez dalšího zmizel v dešti.

ZKRATKY A POJMY

RUC - zvláštní správa britské policie pro Severní Irsko.

Garda - vlastní policie Irské republiky.

PLO - Organizace za osvobození Palestiny.

IRA - Irská revoluční armáda.

Sinn Fein - politická strana hájící obdobné zájmy jako IRA.

Rudá ulsterská ruka - teroristická organizace nesoucí název podle vlajky "Severního Irska".

Fenián - je příslušník strany nebo i organizací předcházejících IRA. Významově je tento termín v textu míněn hanlivě.